

Sếp À! Tôi Yêu Sếp

Contents

Sếp À! Tôi Yêu Sếp	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	40
12. Chương 12	45
13. Chương 13	50
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16: Ngoại Truyện 1	59
17. Chương 17: Ngoại Truyện 2	60
18. Chương 18: Ngoại Truyện 3	61
19. Chương 19: Ngoại Truyện 4	61
20. Chương 20: Ngoại Truyện 5	61

Sếp À! Tôi Yêu Sếp

Giới thiệu

Sếp À! Tôi Yêu Sếp là câu truyện kể về đôi bạn trẻ, là mối tình công sở đáng yêu. Hà là cô gái công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sep-a-toi-yeu-sep>

1. Chương 1

Trong một ngôi nhà nhỏ, xung quanh có rất nhiều hoa. Không khí thật yên lành nhưng trong một căn phòng trên tầng hai thì chẳng hề yên lành chút nào.

“Lê Vũ Nhật Hà.....mày có biết mấy giờ rồi không???”

“Ừm ...hơhơ...mới sáng sớm gì mà ồn ào gì thế con nhỏ mắc dịch này?” chưa vội chui khỏi cái chăn ấm áp, nó thò đầu ra dò hỏi “có việc gì mà sáng sớm đã qua nhà tao vậy?”

“Còn dám nói? Tuần trước con nào nói sẽ đi cùng tao đến sinh nhật Hoàng hả?”

“Tao nhớ ra rồi..hình như không phải tao” nó nhún vai kéo chăn kín cái đầu.

Trang tức nổ mắt mạnh tay kéo cái chăn của Hà ra, kéo về phòng vệ sinh bắt nó vệ sinh cái mặt còn lơ mơ của nó rồi lục tủ quần áo lấy ra bộ quần áo nó cảm thấy ưng ý nhất bắt nó thay rồi lôi tuột đi không cho con bạn kịp phản ứng....

Lê Vũ Nhật Hà, một cô bé cá tính mang phong cách tomboy. Với mái tóc ngắn ngắn và bề ngoài “suôn đuồn đuột” cộng thêm chuyên diện đồ con trai cô bé đã làm ọi người thấy mình là một anh chàng dễ thương. Nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi, cô là sếp của một băng nhóm du côn ‘black rose’. Mặc dù có cái tên hơi củ chuối do Hà thích hoa hồng đen nhưng chỉ cần nhắc đến băng nhóm này là ai cũng toát mồ hôi hột nhất là chủ soái nổi tiếng đáng sợ và háo thắng nhất nhóm ai ngờ được đó là Nhật Hà đáng yêu của chúng ta.

Một cô bé trong sáng dễ thương luôn thường trực nụ cười với một cô gái có khuôn mặt lạnh như băng ai mới là con người thật trong cô???

* * *

Trang lôi Hà đi khắp các hàng trong siêu thị cốt kiếm một món quà đặc biệt tặng Hoàng- người mà cô cảm nắng. thật ra đi với Hà thì như đi với cái đầu gối vì cô chẳng nói cũng chẳng góp ý gì cứ tự ngắm, ưng thì mua không thì thôi nhưng vì Hà là bạn thân nhất của cô nên đi với nó cũng quen rồi.

“Hà mày thấy cái áo sơ mi này thế nào? Có hợp với Hoàng không nhĩ???”

Hà liếc mắt một cái, giơ tay che miệng ngáp dài. Thấy Trang nhìn mình bằng ánh mắt giết người đành cười trừ, gãi gãi đầu:

“Ờ thì Hoàng mặc cái gì mà chả hợp, không phải sao?”

Mắt Trang lập tức sáng lên miệng liến thoắng:

“Thật sao? Ôi vui quá! Được, mua cái này...”

*

TỐI ĐẾN....

“Hoàng! Sinh nhật vui vẻ” Trang chìa món quà được gói ghém cẩn thận cho Hoàng mặt đỏ bừng.

“Cảm ơn cậu!^_^ à năm nay cậu lôi được cả Nhật Hà đi nữa cơ à? Hiếm thấy quá nha” Hoàng vừa nói vừa đánh mắt về Hà đang tiến đến.

“À nó hả? tớ lôi mãi nó mới chịu đi đấy!”

“...”

“Hoàng mừng sinh nhật cậu” Hà nở một nụ cười sát ruồi(hihi).

“Cảm ơn, năm nay mới chịu đi sinh nhật tớ sao?”

“Ừm... tớ chỉ đến một lúc thôi lát tớ có việc rồi!”

“Ừm mời hai cô nương xinh đẹp vào nhà dự tiệc” Hoàng cúi chào như một quý ông lịch lãm.

Hai cô gái đáp lại rồi đi vào nhà, lát Trang quay sang hỏi:

“Tí mày có việc gì à?”

“Ừm”

“Việc gì? quan trọng không?”

“Quan trọng nhưng không nói ày được!” Hà nhún vai nhấp li cocktail.

“Á? Uống công tao coi mày là bạn mà mày nói với tao thế hả????”

“Mày nghĩ sao thì nghĩ!”

Trang tức lộn ruột lên hận không thể cho Hà một bài học vì hôm nay là sinh nhật Hoàng. Nó đành nuốt cục tức vào bụng và không thêm để ý đến Hà nữa.

~don't stop, make it pop,blow my speakers up~ Tin nhắn mới của Hà:

“sếp nhớ 9h30 nhé, tại chỗ cũ,hôm nay nhóm ‘Thạch Bích’ nói muốn gặp sếp!”

Hà nhú mồm nghĩ “hừm Thạch Bích à, có chuyện gì nhỉ?” rồi nhắn lại “ok,Chấn Vũ”

*

9H rồi đi là vừa. Nói rồi chào Hoàng và cái Trang một tiếng, rồi Hà đi đến con hẻm nhỏ mà không biết có hai người đang đi theo sau mình.

“Chào,Hà Nhật, bọn tao nghe danh mày từ lâu,giờ mới được tận mắt nhìn, haha quả nhiên dễ thương y như con gái haha...” Một giọng con trai vang lên.

“Mày là Hữu Phước- thủ lĩnh của Thạch Bích? Quả không sai cái mặt vừa ngu vừa dè không lẫn đâu được,hứ?”

Hà nhếch mép cười mỉa mai, nụ cười tỏa ra sát khí khiến tất cả đều nuốt nước bọt. chỉ còn cái tên Hữu Phước mặt xám xịt gào lên:

“Anh em, lên cho chúng một bài học đi !!!”

Hà nhếch mép cười tự tin. Đến đây ta sẵn sàng,và đừng hối hận. Tất cả quân của Hà đều đứng xem, Hà không thích có người giúp, nó sẽ khiến Hà ỷ lại. Nên chỉ khi cấp bách lắm hay địch quá nhiều bọn đàn em mới phải nhúng tay.

“Bịch ...”

“Bốp..”

“Rầm...”

Tiếng người ngã, tiếng xé gió, tiếng đánh chính xác mục tiêu lần lượt vang lên. Người của Thạch Bích lần lượt nằm xuống.Trang và Hoàng lấp ở một góc khuất mà không tin vào mắt mình, đáng sợ quá. Khuôn mặt của Hà lạnh băng thấp thoáng nụ cười tự tin, khinh bỉ làm cho họ không còn hồn vía.Bỗng...

“Sếp..Đằng sau..”Vũ la lên.

“Xoẹt...” Tiếng gió xé và tiếng chém trúng con người. Hà nhanh chân nhảy bật ra xa, trên tay còn vết rách sâu máu tong tọng nhỏ xuống. Hà quay đầu bằng nỗ lực cười nửa miệng khinh bỉ giọng nói lạnh băng pha chút giễu cợt:

“Đường đường là chủ băng nhóm mà lại đi đánh lén, người không đáng tồn tại trong giang hồ.”

Tên Hữu Phước thật sự hoảng sợ trước con người này, mặc áo chấy, khuôn mặt vẫn đáng sợ, lạnh băng rất xứng đáng đứng đầu băng nhóm được coi là mạnh nhất hiện nay.

“Bốp..” Một cú đập trúng bụng hần.

“Bốp..” Một cú đâm sát mang tai.

“Bốp..” Một cú đập vào cằm..

Hắn loạng choạng không đứng vững, máu từ miệng trào ra tanh nồng. Hắn ngã phịch xuống trước con người kiêu hùng đứng trước. Thấy hắn ngã xuống Chấn Vũ đến đằng sau Hà, giọng có chút lo lắng nói:

“Sếp bị thương rồi đến bệnh viện thôi.”

Hà quay lại nét mặt không đổi:

“Không cần.”

“Nhưng vết thương của sếp...”

“Ta nói là kh...”

“Phải vào bệnh viện!” Một giọng con gái vang lên.

Hà và Vũ nhìn vào phía tiếng nói, cái Trang chạy ra, bẻ khúc tay răng rắc:

“Mau vào bệnh viện đi!”

“Cô là..?” Chấn Vũ lên tiếng đứng hẳn lên chắn người cho Hà.

“Được rồi Vũ, ta đi bệnh viện..”

Vũ ngạc nhiên nhìn Hà, Hà nở nụ cười nhẹ:

“Cậu sẽ đưa tôi đi chứ??”

“Vâng, tất nhiên ạ” Vũ bối rối mặt đỏ bừng lên.

Trang liếc nhìn Vũ. Oa đẹp trai quá! Mái tóc hung đỏ, làn da sáng, cao to, mắt sắc, môi mỏng, mũi thẳng..nói chung là không cần chỉnh.Nhưng hình như cậu ta có vẻ thích Hà rồi.

Hà ngồi sau xe của Vũ, Vũ thấy tim mình đập rộn ràng và mặt cứ nóng bừng, hít thở sâu cố gắng xua đi cảm giác này.

...

“Thật sao bác sĩ?” Vũ không bình tĩnh nổi hét lên “Khâu những 15 mũi sao?”

“Vâng...” bác sĩ đẩy gọng kính “Vết thương dài gần 10 cm, nhưng cậu yên tâm sẽ không có sẹo đâu.”

“Không có sẹo là tốt!”

“Cậu chăm sóc bạn gái thế nào mà để cô bé bị thương nặng vậy??”

“Đó không phải là...”

“Xoạch” cửa mở.Trang thò đầu vào :

“Xin lỗi bác sĩ..Vũ ,Hà nó muốn về.”

“Đã khỏe đâu mà về?” Vũ nhú mày.

“11h rồi nó muốn về nghỉ.”

“Ừm,chào bác sĩ...”

.. Đến phòng bệnh nhìn thấy Hà mặt tái nhợt nhưng đã đỡ hơn vừa rồi,mắt nhắm nghiền, nhưng vẫn tỏa ra khí lạnh khiến người khác khó gần. Hiện tại Hà đang mất máu trầm trọng nhưng nhất định không chịu nhận máu dự trữ của bệnh viện. Nhìn Hà như vậy Vũ cảm thấy lòng nhói một cái, không tìm được cậu đến lay vai của Hà. Hà giật mình mở mắt, ngược mắt lên nhìn Vũ, mặc dù mặt Hà trắng nhợt nhưng nét bình thần ánh mắt lạnh nhìn Vũ :

“Có chuyện gì không? Tôi muốn về nhà!”

“Nếu sếp ổn tôi sẽ đưa sếp về!”

“Tôi rất ổn, vết thương này nhằm nhò gì đâu. Cơm bữa mà. Cậu biết tôi mà, không phải sao?”

Nhìn Hà cương quyết Vũ thở dài mặc dù trong lòng vẫn còn lo nhưng đành chấp nhận:

“VẬY ta về vậy, sếp!”

* * *

Hôm sau cái lỗ tai của Hà lại bị tra tấn bởi cái giọng lãnh lút của cái Trang. Hà chỉ trả lời qua loa những câu hỏi của nó. Và kết thúc bằng câu:

“Biết ít thôi mới sống lâu...”

Trang giật thót không phải như trên ti vi chứ? Nó khẽ nuốt nước bọt cười hì hì:

“Ừ !!..”

“Hà có người gọi này...”

“Ai vậy Nhung?” Hà hỏi.

Nhung đến gần, thì thào:

“Bạn trai đẹp trai thế, hihi.”

“Bạn trai?? Làm gì có?” Hà đứng dậy đi ra ngoài cửa lớp:

“Ừa??? Vũ? Cậu làm gì ở đây vậy?”

“À tôi lo cho vết thương của sếp ý mà” Vũ bối rối gãi đầu.

“À cảm ơn đỡ nhiều rồi, cậu về lớp đi.”

“Vâng chào sếp” Vũ cúi gập người chào “Sếp nhớ giữ sức khỏe!!”

“Rồi cậu lo xa quá, vết thương nhỏ mà..!”

“Vâng, tôi về lớp..”

“Ừm...”

...

“Cậu ta có vẻ tốt với mày nhỉ?” Trang nói.

“Ừm, tạm tạm” Hà nhún vai “Cũng chỉ là kiểu đàn em quan tâm tới sếp thôi.”

“Không đâu có lẽ là...”

“Là gì??”

“Chả nhẽ mày không biết?”

“Không biết” Hà lắc đầu.

“VẬY tự tìm hiểu đi.”

“Chán trò...”

Tan học cái Trang nhất định lôi Hà đi nhà sách, nó muốn mua mấy cuốn tiểu thuyết mà lại ngại đi một mình nên nó lôi Hà theo. Khi ra ngoài thì trời đã tối, đi được một đoạn thì hai đứa bị 4 thằng chặn đường, một thằng đưa tay lên sờ má Trang, miệng cười giễu cợt quay sang Hà nói:

“Người yêu mày đẹp gớm, cho anh em tao mượn một bữa, sáng mai anh em tao trả haha” Tên này nở nụ cười khả ố, mấy tên còn lại cũng cười theo. Trang sợ hãi co dím người lại. Mặc dù hôm qua chứng kiến Hà thắng hơn chục tên nhưng giờ Hà đang bị thương, sức khỏe có thể bị giảm sút.

“Nhóc con sao không nói gì? Sợ quá không mở mồm nổi hả? haha”

“Bóp...Bóp...Bóp...” ba thằng đi cùng tên này ngã xuống. mặt Hà hiện nay rất đáng sợ, bọn kia ai nấy đều run rẩy. “Bóp...” một cú đấm hạ cánh xuống mặt tên nhiều lời. Hắn ngã xuống, nhổ ra máu. Hà túm cổ áo tên này, lôi hắn đứng dậy, Mắt vẫn còn những vằn máu, khóe miệng nhếch lên gần từng tiếng:

“Chưa có ai dám nói Hà Nhật ta như thế. Người sẽ vinh dự được là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng, được chứ?”

“Trời Hà Nhật của “black rose” lần này đại ca chết rồi” Mấy tên đàn em thì thầm.

“Bóp...Bịch...” một cú đấm thẳng vào mặt hắn, rồi Hà vút hắn xuống như con nhái, trong miệng hắn có cảm giác lạ xạ hắn nhổ ra, 2 cái răng lún trong vũng máu..

“Hãy nhớ mặt ta, lần sau mà ta gặp ta sẽ không nhẹ tay như vậy đâu, nhớ đấy” Rồi quay sang Trang “Về thôi.”

Trang hiện giờ đang đơ toàn tập. Đáng sợ, quá đáng sợ. Nó chưa từng thấy ai đáng sợ như vậy khi nghe tiếng gọi nó mới giật mình chạy theo Hà.

2. Chương 2

“Xin lỗi, sợ lắm hả?” Hà cất tiếng nói phá tan bầu không khí im lặng này giờ.

“Ừm tao rất sợ, nghe hắn nói tao đã xuyết khóc nhưng ...khi nhìn thấy mày như vậy tao thật sự còn thấy sợ hơn gấp ngàn lần.”

“...”

“Tại sao mày lại trở nên như vậy, trước đây mày đâu có như thế?”

“...Lúc trước...”

“Hả?”

“Mày còn nhớ Trần Lâm không?” Hà ngẩng mặt lên nhìn trời.

“Hả? à, có chứ.”

“Hắn đã lừa tao, hắn làm cho tao yêu hắn, yêu tính cách hiền lành, yêu những câu nói yêu thương hắn thốt lên, vậy mà...”

“...”

“Một lần hắn đưa tao đi chơi vào buổi tối, hắn đã đưa tao đến con hẻm đó, con hẻm hôm trước đó. Hắn rao bán tao ột nhóm lang thang, rồi ôm tiền chạy mất. Chúng có 3 tên, ban đầu tao còn gọi hắn nhưng khi hắn nở nụ cười đó, tao biết, hắn chỉ lợi dụng tao lấy tiền mà thôi...”

“..sau đó thì sao?”

“Tao đã đánh được hai tên, nhưng tên còn lại quá khỏe, ta xuyết chết với nó, nhưng lúc đó Vũ đi ngang qua đã cứu tao ra khỏi con hẻm đó” Ngừng một lát, Hà nói tiếp “Sau này Vũ là người dạy tao mọi thứ, dạy tao phải quên những kí ức đáng sợ đó, dạy tao võ, dạy bóng rổ, tất cả mọi thứ, tao đã thắng người cầm đầu 1 băng nhóm nhỏ, quân của hắn nhận tao làm đại ca và như bây giờ, mặc dù Vũ giỏi hơn nhưng cậu ấy vẫn nhận tao làm sếp...tao đã cho tên Lâm một trận nên hắn sợ bỏ ra nước ngoài rồi đó.”

“Ừm..”

Trang đưa mắt nhìn Hà. Chắc đây là kí ức đau buồn nhất của nó, nhưng nó lại quá khéo che giấu, không hề thể hiện tí nào ở bên ngoài, nhưng nó biết bạn thân của nó đang đau khổ lắm. Vừa rồi mấy tên kia đã làm nó nhớ lại những điều đó. Bất chợt nó quay sang ôm cổ con bạn, bật khóc ngon lành. Phải, nó đang thương Hà lắm. Hà hơi bất ngờ trước thái độ của con bạn nhưng rồi nó mỉm cười ôm lấy con bạn. Mặc dù ở ngoài đường nhưng cũng không có ai thắc mắc về một cô bé mặc đồng phục nữ sinh, tóc dài để xõa với một ‘cậu bé’ mặc sơ mi ca rô, quần jean mài, tóc ngắn, mang giày thể thao. Hơn nữa do chiều cao quá cách biệt mà (Hà

cao 1m70,Trang 61) nhìn ngoài thì đúng là giống y một đôi tình nhân.Chỉ có hai người biết mà thôi.Trang vẫn vô tư khóc trên vai Hà đến khi.

~Khóc trong mưa cho không ai hay ta đang mất ướt lệ.Lúc cơn mưa vô tư rơi trên đôi mi đã xóa nhòa.Khóc trong mưa cho không ai hay thật ra ta yếu đuối sau nụ cười.Tiếng mưa nhắc lại những nỗi nhớ ngổ quen.~_Tiếng điện thoại của Hà nhưng cô chẳng buồn nghe. Là Vũ. Đang suy nghĩ Vũ lại gọi lần nữa:

“Alô..”

“Sếp đang ở đâu?sao không có ở nhà?sếp có biết mấy giờ rồi không?” Vũ gắt lên.

“Ừm, tôi đang đi cùng Trang,sắp về đến nhà rồi.”

“Sếp nhanh lên tôi đợi sếp ở cổng.”

“Ừm..”

“Vậy tôi gác máy nhé?”

“Ừm..à Vũ này?”

“Có chuyện gì ạ?”

“À không.. mà cảm ơn cậu nhé..”

“Ồ cảm ơn về điều gì ạ?”

“Cậu tự nghĩ đi hi..bye,tôi sắp về đến nhà rồi.”

“Vâng chào sếp”

(T/g:Anh chàng Vũ thật dễ thương các bạn nhĩ ^0^)

*

Họ và tên:Tôn Chấn Vũ

Tuổi:18

Chiều cao:184 cm

Cân nặng:73kg

Tính cách:hiền lành,quan tâm người khác,tử tế,học giỏi,đánh nhau chưa ai địch nổi...có vẻ ích kỉ trong tình yêu.

Gia cảnh:là con thứ hai trong gia đình có ba anh em,bố là chủ tịch của một khách sạn lớn, mẹ là ca sĩ.Đại khái là 1 công tử nhà giàu.

*

“Muộn rồi có chuyện gì mà đến đây vậy?” Hà lên tiếng hỏi khi thấy Vũ đang đứng tựa lưng vào cổng nhà mình.

“À tôi muốn nhờ sếp giúp một việc” Vũ gãi gãi đầu.

“Hôm nay cậu lạ quá. Cứ nói ra xem thế nào?”

“À là thế này...mai là sinh nhật bố tôi,..ông muốn tôi đưa bạn gái về nên...” Nói đến đây Vũ ngược mắt lên nhìn Hà.

“Vậy thì sao?tôi chưa hiểu gì hết à??”

“À tôi muốn nhờ sếp đóng vai bạn gái tôi...”

“Tại sao lại nhờ tôi? Tôi nhớ cậu có mấy em vẫn hay theo mà?”

“Không..”

“Vậy thì nói với bố cậu cậu chưa có bạn gái đi.” Hà nhún vai, bất cần, Hà vẫn còn bị ám ảnh chuyện cũ nên nhạy cảm với mấy từ ‘bạn gái’.

“Nhưng nếu vậy tôi sẽ phải đính hôn với con gái công ty đối tác mà tôi không muốn thế..sếp làm ơn đi tôi còn yêu cuộc sống tự do này lắm, mà sau này còn phải cưới người tôi không yêu nữa..tôi xin sếp đấy.”

Hà nghe đúng là có hơi mủi lòng, dù gì thì Vũ đã giúp nó quá nhiều rồi.Thở hắt ra một cái,nó quay lại áp hai tay mình lên mặt Vũ, kéo gần đến mặt mình,khoảng cách thì hơi bị gần khiến Vũ lúng túng.Nó nhìn vào mắt Vũ hỏi:

“Cậu đảm bảo là sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Vâng ..sếp cứ yên tâm” Vũ nhìn mặt Hà nói trong vô thức.

“Vậy cậu về đi mai tôi đến” Hà thả tay ra bước vào nhà. Mãi một lúc sau Vũ mới hết đơ lên xe về.

* *

Ngày hôm sau..

Hà quyết định kể cho Trang nó nghe và vừa tan học Trang đã lôi Hà đến cái shop của chị họ nó. Ban đầu Hà hét toáng lên vì những thứ mà Trang vừa đưa cho nó .Đang hỉ hả vì tác phẩm của mình hơi ‘bị’ đẹp thì Vũ đã đến. Lúc này Trang đã gọi Vũ đến đón Hà.Vừa mở cửa cái xoạch Vũ thấy tim mình đập mạnh lên một cái nhìn mà không chớp mắt.

Lúc này Hà quá đẹp. Mái tóc ngắn ngắn hoe hoe hàng ngày giờ thay bằng mái tóc giả dài đến ngang lưng màu hung đỏ,đánh xoắn nhẹ xoắn dài theo bờ vai gầy gầy trắng muốt. Giờ Hà đang mặc một cái váy dạ hội ngắn,màu trắng có cái nơ bản to màu đen túm ở phần eo. Váy hơi ngắn để lộ bắp chân dài, thon thả, trắng mịn. Gương mặt trang điểm nhẹ nhìn rất dễ thương, vẫn còn đang đơ thì Hà lên tiếng khiến Vũ giật mình :

“Bộ tôi xấu đến mức đó à mà sao cậu có vẻ ngạc nhiên thế?”

“Ồ không...không hôm nay sếp.. rất đẹp khiến tôi không nhận ra” Vũ đưa tay gãi đầu ,bối rối nhìn xuống chân mình.

“Tao không thể đi cái giày cao gót này được,nó đang hành hạ đôi chân yêu quý của tao quá” Hà quay sang nói với Trang.

“Mày đã thấy ai mang giày thể thao mà mặc đồ búp bê chưa? Ráng chịu đi” Trang quay sang Vũ hỏi “Hai người đi luôn chứ?”

“À , ừ ta đi thôi sếp...tạm biệt bạn,cảm ơn” Vũ cười khiến Trang ngơ ngẩn.

“Không có gì, hai người cứ đi đi mà nhớ đổi cách xưng hô đi nhé.bye..”

....

“Kítsss” Vũ xuống mở cửa xe cho Hà và thì thầm:

“Sếp nhớ là phải gọi em xưng anh với tôi đó!”

“Okie mà.” Hà mỉm cười nhăn nhở, lúc này cái giày cao gót mới thực sự là ác mộng của Hà.Mỗi bước đi là lại đau điếng nhưng nhìn nét mặt thì chả ai bảo vậy cả. Hà biết kiểm soát khuôn mặt mà.

Vũ đưa Hà đến chỗ có hai người đàn ông trung niên đang ngồi nói chuyện và một cô gái trẻ, xinh đẹp, đang mỉm cười e lệ.

“Con chào cha, cháu chào bác.” Vũ lên tiếng chào hai người đàn ông “Chúc cha sinh nhật vui vẻ.”

“A,Vũ...giờ mới vác mặt đến hả??”Ông mắng yêu đứa con trai,cười xòa.

Cô gái kia thấy Vũ thì mặt đỏ lên, nhìn Vũ cười dịu dàng.

“Vũ lớn nhanh quá” Ông bạn kia giờ mới lên tiếng “Nhật Lệ chào anh đi con!” Ông đánh ánh mắt về phía cô gái đó. Trông cô ta chỉ khoảng 16,17 là cùng.

“Em chào anh Vũ. Một năm rồi không gặp!!”

“Chào Nhật Lệ, em đã thành một cô gái xinh đẹp rồi” Vũ lại cười khiến cô gái đỏ mặt đỏ bừng cúi đầu xuống.

Ông bố Vũ đưa mắt nhìn Vũ cười hài lòng. Nụ cười tắt khi nhìn thấy Hà, ông hỏi Vũ:

“Cô gái này là...?”

“Bạn gái của con. Hôm trước bố chẳng nói con đưa về cho bố xem mặt sao” Vũ ngoảnh sang cười với Hà “Đây là Nhật Hà.”

“Cháu chào bác, bác là bố anh Vũ? Cháu đã nghe anh kể về bác” Hà cúi đầu chào ông, rồi ngoảnh sang chào hai bố con Nhật Lệ.

Vũ thì đang đơ nặng khi nghe hai từ “anh Vũ” phát ra từ miệng Hà. Mặc dù đã nghĩ đến nhưng giờ được nghe tận tai làm Vũ thấy lòng ấm áp lạ.

“Chào cháu, thằng Vũ giờ nó mới chịu đưa bạn gái về nên bác hơi ngạc nhiên, cháu quen nó lâu chưa?”

“Dạ, cháu quen anh Vũ gần hai năm rồi ạ.”

“Ồ ..” Tất cả mọi người đều kinh ngạc vì ngoài Nhật Lệ, chưa ai gặp Vũ đi cùng một người con gái khác nên tất cả đều sửng sốt. Cô bé Nhật Lệ nhìn xinh xắn thể mà giờ mặt mày nhợt nhạt hình viên đạn xám xoi nhìn Hà:

“Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

Hà giật mình nhìn cô bé, khoe miệng nở nụ cười nhẹ, nhìn cô bé một cách hơi bị ‘tình cảm’.

“Tôi 17 tuổi..”

“Vậy cô chưa đủ tuổi lấy anh Vũ đâu” Mặc dù khá ngạc nhiên trước ánh mắt Hà, Lệ vẫn hằn học nói.

“Cô mới 16 phải không? Tuổi nhỏ lo học hành tốt hơn” Hà cười vô tư.

Nhật Lệ giật thót. Sao Hà biết cô mới 16, giấu đi sự ngạc nhiên cô vắn lại:

“Tôi hoàn toàn có thể cưới anh Vũ, ngay bây giờ cũng được. Còn cô thì không phải không?” Lệ nhếch mép cười.

“Tất nhiên, tôi đâu có muốn lấy chồng bây giờ. Tôi còn có sự tự do của mình, hơn nữa tôi chưa đủ tuổi kết hôn và tôi không hề thích vi phạm pháp luật chút nào.” – Hà nói xong lại cười.

Nhật Lệ cứng họng không nói được gì. Ông bố của Vũ hài lòng vì Hà không phải một cô bé đào mỏ. Ông cười hiền nhìn Hà và Lệ, đề nghị.

“Mẹ của Vũ trước đây là một ca sĩ, hiện bà đang ngồi đằng kia” Rồi ông chỉ tay vào một người phụ nữ quý phái đang đánh dương cầm “Các con có thể hát cho bà nghe không?”

“Thưa cha.. tại sao?” Vũ chưa bao giờ nghe Hà hát, hơn nữa mẹ cậu rất thích con dâu mình phải đam mê âm nhạc để sau này có người cùng bà nói chuyện âm nhạc, Vũ lo Hà không vượt qua người mẹ khó khăn này.

“Hãy coi như đang hát cho Vũ nghe và coi như đang bày tỏ với nó. Được chứ?”

“Dạ” 2 cô gái đồng thanh.

“Vậy ai hát trước đây?” Ông hỏi.

“Để con” Lệ đứng dậy đẩy ghế mắt lướt qua Hà tự tin đoạn nói với Vũ:

“Đây là tình cảm em dành cho anh, anh hãy nhận nhé.” Nói đoạn Lệ bước về sân khấu. Hà nhú mày nhìn Vũ rồi thông thả ngồi xuống ghế khi bố Vũ mời. Tiếng người mc nói qua micro.

“Mọi người hãy chào đón ca sĩ Nhật Lệ...”

“Xoảng” Ly rượu trên tay bà vỡ tan. Bà nhìn lên sân khấu đó cô gái đang hát ca khúc lòng của bà, ca khúc mà khi vừa nghe lần đầu bà không thể nghe ca khúc nào khác. Nó đã lột tả hết số phận của bà. Miệng bà lấp bắp “Nhật Minh....”

“....Em yêu anh hơn thế nhiều hơn lời em vẫn nói .

Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên .

Đêm buồn xuôi vì cô đơn còn riêng em cứ ngẩn ngơ.

Có khi nào ta xa rời.....

Mọi người ở bàn mắt vẫn nhìn lên cô gái trên sân khấu, cô gái ấy cứ như sắp khóc, nước mắt như sắp rơi ra thì lại trở lại . Vũ mắt không rời Hà, lòng cậu đau khi nghe bài hát này và cậu nghĩ cô cũng vậy. Hát bài này có lẽ cô sẽ nghĩ tới hân, nhưng cậu sẽ giúp cô quên, nhất định cô ấy sẽ là của cậu....

“.... Buông tay nhau em nhé đừng theo anh làm chi nữa.

Anh sẽ nhớ em, nhớ rất nhiều yêu thương của anh..

Khi cô đơn hay yếu đuối đừng khóc khi không có anh .

Biết không em,anh yêu em.....” Anh chàng đệm đàn hát thay lời này cho Hà. Hà đã nhờ anh ta từ trước,vì đây là lời của người con trai.....

“....Anh đưa em theo với, cầm tay em và đưa lối....

Đến nơi đâu em có thể bên anh trọn đời .

Nơi yêu thương không phai pha được bên nhau mỗi sớm mai.

Quá xa xôi không anh ơi....

Nơi yêu thương không phai pha được bên nhau mỗi sớm mai..

.. Biết không anh, em yêu anh....”

Bài hát kết thúc, mọi người đơ mấy giây rồi tiếng vỗ tay như sấm dậy.

“HOAN HỒ.....ÀO ÀO”

Hà cúi chào nhẹ nhàng rồi cảm ơn mọi người . Xuống đến bàn lại nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Lệ, Hà phì cười khi đi qua Hà còn nghe rõ:

“Đừng vội đắc ý, anh Vũ là của tôi..”

“Cô bé à, em còn nhỏ lắm, học cho tốt đi.”

Nhật Lệ tức nổ mắt lắm bầm:

“Rồi cô sẽ hối hận.....”

* * *

3. Chương 3

~Ting

tang~dậy đi~ muộn rồi

~“Bịch.....”

“Cái đồng hồ báo thức chết tiệt,...á muộn rồi...”

Hà chạy như bay ra bến xe buýt. May mà chưa lỡ, cảm ơn chứng tỏ ông trời vẫn thương con....

Lên đến lớp, Hà đã bị cái Trang hỏi tới tấp,nó phát mệt vì con này mất thôi..

“Cả lớp trật tự...”

Cô chủ nhiệm bước vào cùng ba học sinh, 2 nam,1 nữ.. chà nhìn như bạn của nhau thì phải.

“Cô giới thiệu với cả lớp đây là Lâm An , Bích Phượng và Duy Hiếu vừa từ Pháp về họ sẽ học chung với chúng ta, các em nhớ giúp đỡ các bạn nhé...giờ các em tự chọn chỗ ngồi đi.”

“Hà ơi anh chàng Lâm An đẹp trai quá, a nhìn Duy Hiếu cũng đẹp nữa tao chết mất thôi” Trang ngồi cạnh Hà hứng khởi khen.Hà đang cầm cúi đọc truyện tranh chợt nhớ ra:

“Cái gì cơ? Duy Hiếu hả? Hả đâu cơ?”

“Kia kìa,thằng bàn mình sang đó, bạn ngồi ngoài ý?” Trang chỉ tay.

Hà nhìn Duy Hiếu mỉm cười thầm nghĩ “Ha ha đúng là trái đất tròn!”

Bên này Phượng đang làm quen với cô bạn bàn trên. Lâm An đang lấy sách vở tay vẫn không dừng hỏi Duy Hiếu:

“Lớp này nhiều hot girl quá nhỉ nhìn em nào cũng đẹp.”

“Ồ.” Hiếu trả lời một cách không quan tâm.

“Mày thấy em nào đẹp nhất.? Tao thấy cái em thằng bàn mình tóc dài dài kia thỉnh thoảng lại ngó sang đây.” (T/g:Trang ý,vừa rồi ngoảnh sang chỉ cho Hà)

Bích Phượng quay xuống bảo Lâm An:

“Anh An ui, anh chàng kia nhìn dễ thương quá, menli nữa” (t/g: họ là anh em sinh đôi)

“Ai mà khiến mày dễ siêu lòng thế?”

“Cái anh tóc hoe hoe, đeo kính đang đọc truyện tranh kia kìa” Phượng chỉ vào Hà.

Lâm An nhìn vào Hà rồi cốc đầu con em mình:

“Đồ ngu, mắt mày lé à?con gái đó!”

“Anh mới ngu ý,con gái phải mặc váy chứ...” Vừa xoa đầu, Phượng bật lại..

“Ồ nghĩ cũng phải...Ê Hiếu kia là con trai hay con gái?”

Hiếu lơ đãng nhìn qua, đúng lúc Hà quay sang nói chuyện với Trang:

“Con....”

Hiếu quay sang nhìn kĩ, gương mặt sáng bừng, thấp thoáng nụ cười:

“Lát nữa thì ra tìm hiếu”

Hiếu tiếp tục nhìn lên bảng mặc kệ An và Phượng đang ngơ ngác nhìn mình. Cũng phải thôi, Hiếu chưa từng để mắt tới con gái, chưa bao giờ hẹn hò mặc cho An thì không đếm xuể, bộ F3 nổi tiếng này rất có tiếng ở Pháp vì toàn người đẹp cả, nhưng họ chỉ thấy hai anh em kia cặp người nọ, người khác, còn Hiếu thì chưa bao giờ nên họ ngạc nhiên khi thấy Hiếu cười với con gái cũng đúng thôi....

* *

Họ tên: Nguyễn Duy Hiếu

Tuổi:17

Cân nặng:72 kg

Chiều cao:175 cm

Tính cách: sở hữu bề ngoài lạnh lùng nhưng thực ra rất quan tâm người khác.

Gia cảnh: bố là kiến trúc sư nổi tiếng, mẹ là đầu bếp của nhà hàng quốc tế (T/g: mẹ Hà và bố Hiếu từng là bạn cũ,nên Hà và Hiếu từng là ‘cạ cứng’ của nhau...hử chưa???^_____^)

* * *

Ra chơi.....

Khi Hà vẫn cầm đầu vào cuốn sách . Hai tên kia đã mò sang,.

“chào hai bạn..” Lâm An nở nụ cười khiến mấy cô bạn xung quanh mắt cứ gọi là ngẩn ngơ và ghen tị với hai người. Hà vẫn cầm cúi đọc sách như không nghe thấy . Thấy vậy Hiếu lên tiếng trêu ghẹo:

“Không ngờ con gái Việt Nam giờ kiêu thế, chả bù cho ở bên Pháp.”

“Con gái Việt đương nhiên phải khác con gái Pháp rồi, không quen thì quay lại Pháp mà sống.” Một giọng con gái vang lên, đương nhiên là Hà iu quý của chúng ta (T/g:chả biết iu quý hay iu quái máu lạnh đây ^0^)

Hiếu giật mình khi nghe cách nói thì vẫn như xưa còn giọng Hà lại lạnh đến mức cậu cứng đờ cột sống.;

“Chà chà, tự trọng cơ đấy, ngả bài đi thì tớ có thể làm phúc cho tối nay đi chơi cùng và nằm cùng tớ một đêm Haha”

An cười một cách không thể hiểu hơn(hix) và điều quan trọng là nó vừa chạm vào nỗi đau của Hà. Hà đứng phắt dậy nhìn An với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống khiến nụ cười trên mặt An biến mất nhanh chóng, cậu khẽ nuốt nước bọt. Hà nhếch mép cười nhạt, nụ cười khiến An dựng tóc gáy, Hà nói rõ từng chữ:

“Cút xa khỏi tầm mắt tôi nếu CẬU MUỐN SỐNG” Hà nhấn mạnh 3 từ cuối khiến An và Hiếu giật mình,Trang thì quá hiểu rồi nên nó chỉ nhún vai đồng ý. Hiếu không còn nhận ra Hà của ngày xưa nữa rồi. Chỉ mới 4 năm thôi sao mà khác thế . Ngày xưa Hà vô tư, hồn nhiên bao nhiêu bây giờ trông dửng dưng bấy nhiêu. Nhìn thấy vẻ mặt Hiếu, Hà cười rồi nói:

“4 năm là thời gian không dài, nhưng nó đủ để thay đổi bản chất con người, nhất là khi gặp một biến cố khiến con

người phải mạnh mẽ, không mạnh mẽ thì không thể sống tiếp được, nên con người 4 năm trước của tôi cậu hãy quên đi và nhìn tôi theo con người hiện tại của tôi, nếu không thể chấp nhận thì tôi không bắt ép.” Hà nói một tràng rồi ngồi xuống tiếp tục đọc tiểu thuyết như không có gì xảy ra.

Về phần Hiếu cậu vẫn chưa bớt bàng hoàng, sự xa cách của Hà khiến cậu đau lòng . Ngày trước vì lý do gia đình, cậu theo bố mẹ sang Pháp, sau đó vài tháng cậu không còn thông tin gì về Hà nữa ,nhưng cậu không thể quên Hà cô bé đã gắn bó suốt tuổi thơ với cậu, cậu mong từng ngày được gặp lại cô mà giờ gặp lại cô như người xa lạ. Cô đã thay đổi rồi, cả về tính cách lẫn ngoại hình. Bất chợt cậu cúi xuống ôm lấy thân hình cô gái trước mặt khiến tất cả mọi người đều sửng sốt kể cả An và Phượng vì họ chưa từng thấy cảnh này. Hiếu ngày càng xiết chặt cô, cảm giác này đã ám ảnh cậu 4 năm rồi. Ôm cô cậu quên tất cả mọi thứ đang ở xung quanh.

Hà thì bất ngờ trước việc làm của Hiếu nhưng tự nhủ đó là cách chào đón sau 4 năm không gặp. Mãi một lúc Hà nhẹ nhàng gỡ tay của Hiếu ra nhìn vào mắt cậu nói :

“Đủ rồi đấy.”

“Tớ xin lỗi..” Hiếu ngượng ngùng.

“Dù sao thì...”Hà vòng tay ôm cổ hôn chụt phát vào má Hiếu như ngày xưa “Mừng cậu trở về .”

“Hà...” Hiếu ngượng ngùng cúi xuống nhìn chân mình.

“Ha ha vẫn hay ngượng ngùng đáng yêu như ngày xưa, cậu chẳng thay đổi gì cả” Hà cười típ mắt (T/g: vừa lạnh lùng thế mà haizz bó tay.cơm.canh hehe)

Mặc dù cười với Hiếu nhưng Hà không quên tặng An một cái nhìn sắc lẻm làm An nổi gai ốc đầy mình.

Suốt giờ đó Hà với Hiếu nói chuyện ríu rít, vui vẻ trong khi ngoài trời có một cơn mưa lớn, chớp đánh nhoài nhoài...

Tan học Hà đi bộ ra bến xe buýt cách trường khoảng 50m. Vừa bước chân ra khỏi cổng thì bắt đầu mưa và mọi người chạy tán loạn hết cả lên. Ra đến bến xe thì xe vừa chuyển bánh, người Hà ướt sũng, đang đứng hậm hực thì Hà thấy Lâm An chạy đến. Hà cũng chẳng nói gì, chỉ đứng nhìn mưa đến khi:

“Hắt xì...Hắt xì...”

Quay sang thì thấy tên An đang co rúm người hắt xì luôn miệng, chắc do không hợp khí hậu, cậu ta cứ ngồi run lấy bẫy. Hà thở hắt ra một tiếng. Tiện tay Hà cởi áo khoác nỉ ra tiến lại khoác cho An rồi quay lại chỗ cũ, mặt không biểu cảm.

An nhìn cô gái trước mặt mình, giờ cậu đã hiểu tại sao mà Hiếu ‘chung tình’ với Hà vậy. Hà không có nét dịu dàng, thùy mị của con gái, khuôn mặt lạnh băng nhưng lại rất ấm áp, biết quan tâm người khác, sống vô tư không sợ người khác dị nghị, một cô gái đặc biệt. Cậu kéo chiếc áo lên, chiếc áo còn hơi ẩm nhưng vẫn ấm áp lại thoang thoang mùi...sữa tắm đàn ông nữa chứ, sao không phải là sữa tắm của phụ nữ nhỉ??(T/g: chắc các bạn cũng tò mò phải không? Vì làm sếp có thể bị chặn đánh bất cứ lúc nào, mà trên người có mùi đàn ông thì hay an toàn hơn mùi của phụ nữ. ok?? 0_____o)

Xe đến trạm Hà bước lên về trước mà không nói gì làm tên An lại phải ngồi đợi thêm 30’(hix), vì mãi suy nghĩ xe đến lúc nào và đi lúc nào cũng không biết.

*

Gần đến Halloween trường nó tổ chức lễ hội hóa trang tại một địa điểm xa trường và không biết ai tìm ra địa điểm mà muốn đến địa điểm đấy phải đi qua một con ngõ nhỏ, không thể đi xe vừa và quan trọng hơn nó dẫn thẳng đến một bãi tha ma rộng khiến ai đi qua cũng dựng tóc gáy. Đã thế lại oái oăm không cho nghĩ với bất cứ lý do gì trừ ốm nặng hôn mê sâu, gãy chân,,,... Bó tay

Tối đó, khi vừa bước đến đầu ngõ, Chấn Vũ, Lâm An, Duy Hiếu, Bích Phượng bảo cái Hà và Trang cứ đi trước, họ sẽ theo sau, vì đột nhiên Hiếu bị ..đau bụng phải vào nhà vệ sinh công cộng. Hai đứa đi qua con hẻm lạnh thấu hơi, ra đến con đường nhỏ dẫn qua bãi tha ma, Hà thì rất bình tĩnh hai tay khoanh trước ngực đi rất thư thái nhưng cái Trang thì không nó bám vào cánh tay Hà đi lú lú ríu ríu đằng sau.

Hôm nay Hà mặc một bộ đồ đen bó sát người, choàng một chiếc áo choàng cũng đen nốt, tay cầm cây đinh ba nhỏ, gắn thêm hai cái răng nanh giả hai bên, mặt đánh phấn trắng toát, mắt vẽ viền đen xì, đôi môi đỏ mọng- Wow một ma cà rồng chính hiệu.

Trang thì mặc đồ của phù thủy, bó sát, rất ngắn, đầu đội mũ chóp, tay cầm một cái chổi, đi bốt cổ cao sành điệu, nhưng hiện tại đang bám ríu lấy Hà không buông. Hiếu hôm nay trong bộ đồ bá tước xưa, Vũ- từ lúc Hà và Hiếu gặp lại, mọi người đã làm quen và thân nhau- cũng là một con ma cà rồng, lúc đầu mọi người ồ lên vì Vũ và Hà không hẹn mà mặc kiểu giống hệt nhau nhưng trang phục khác nhau. Nhưng họ không để ý còn trêu nhau rất vui. Phượng mặc bộ đồ công chúa trang điểm nhẹ đối lập với ma cà rồng Hà. An chẳng chọc hóa trang thành người sói, haizz một đám ma quỷ...

Càng vào sâu khu nghĩa địa gió càng lạnh, không khí âm u lại còn có tiếng quạ. Cái Trang mặt tái mét càng ngày càng nắm chặt khuỷu tay Hà hơn, Hà thì bình thần bước trong đầu đang thầm khen ai chọn được địa điểm này quả là có mắt thẩm mỹ(t/g: hehe tui đó^_____0)

Bất chợt có tiếng kêu thất thanh :

“Cút đi.... nơi này.... là của ...bọn ta... chúng ...mày không được ...đến nơi linh thiêng này...a hahahaahaahaa”

Giọng nói lạnh lạnh, tiếng cười man rợ làm cái Trang thét lên:

“A....a.a.. cứu với.. cứu...”

Chưa hết câu nó đã thấy tai mình đang có tiếng nhạc sập sinh.. bài hát top of the world vang lên nhạc rất to, át cả tiếng la hét bên ngoài. Thì ra là cái Hà thấy nó la hét diếc tai quá nên nhét cái tai nghe vào tai nó và mở volume to hết cỡ. Cuối cùng cái Trang cũng im lặng và nhắm theo lời bài hát mà quên hết xung quanh....

Đằng sau nó vẫn có tiếng gào thét. Khi đi qua một cái cây ven đường Hà thuận chân tung một cú đá hậu, cái cây rung rung lá và cái máy ghi âm rơi từ trên cây xuống vẫn đang gào thét đã được tặng một cái gót giày rồi im lặng vĩnh viễn. Hehe.

Cuối cùng cũng đi qua được nơi âm u kinh khủng, Hà và Trang đứng ở cổng đợi mấy tên đằng sau trong khi chúng vẫn đang mắng nhau:

“Hiếu, cậu là đồ lừa đảo mà... cái gì mà Hà nó sợ ma lắm, ngày xưa chỉ nhìn thấy con chuột thôi là nó dựng tóc gáy, giờ thì đây, mất bao nhiêu công tui thu âm mà giờ còn mất luôn cái máy ghi âm nữa chứ, thật đáng ghét mà...” An tuôn ra một tràng. Hiếu bực dọc:

“Thì đúng vậy mà...”

“Việc đó xảy ra lâu chưa?”

“Ồ thì...4 năm trước...”

“Trời ơi...! @ # \$ % ^ & * ! @ # \$ % ^ & *” An tuôn ra một tràng tổng xỉ vả thằng bạn thân, Vũ đi sau vừa nghe vừa cười..họ không biết rằng để đuổi nỗi sợ hãi đó đi, Hà đã liên tục kéo Vũ đi xem thật nhiều... phim ma, từ đó hết sợ luôn...

Phượng vừa đi đằng sau vừa ngắm Vũ, cô chưa từng thấy ai, đẹp trai, cao ráo, lại tử tế như Vũ... vì Vũ mà hôm nay khi Trang rủ Phượng đóng vai tiểu ác ma. Phượng đã lắc đầu ngoay ngoay, chọn vai công chúa mới hợp mắt con trai, nhưng khi đến thấy Hà và Vũ cùng mặc đồ ma cà rồng, nhỏ lại thấy hơi ghen tị, nhưng giờ thì hết rồi vì nó đang đi đằng sau Vũ nên nó quên hết. vừa mới đến cổng, thấy bọn Hà đang đứng đợi mọi người cũng bước chân nhanh hơn:

“Bóp... tên Hiếu ngu xuẩn, đáng ghét dám dọa ma người khác này.” Trang đi đến, thụi phát vào bụng Hiếu,

Hiếu ôm bụng giả thích là chỉ muốn xem vẻ mặt sợ hãi của Hà nhưng đã thất bại còn mất oan cái máy ghi âm nữa thế là lỗ lắm rồi đấy...

“Ha ha ha” mọi người cười rồi nhanh chóng đưa nhau vào bữa tiệc...

Tay cầm ly sâm banh đỏ, Trang và Hà đang đứng cạnh nhau xem các chàng trai nhà ta ...khoét bí ngô, cái Phượng nhanh chóng đến gần xem Vũ làm, vẻ mặt đầy thích thú. Bỗng ...

“Ôi tôi xin lỗi, cô có sao không?” một chàng trai đi qua và chẳng may làm đổ ly rượu vào cánh tay Hà.

“Không sao” Hà nhìn cánh tay, giọng lạnh băng, trả lời.

“Thành thật xin lỗi” Người con trai bước đi..

“Tao vào nhà vệ sinh chút..” Hà nói.

“Ừm, nhanh lên..”

Trong nhà vệ sinh Hà dùng khăn tay lau lau vết bẩn, trong đầu đang có cảm giác không lành, bỗng nhiên Hà cảm nhận thấy sát khí đến gần, quay đầu lại lập tức bị một cái khăn chụp vào mũi, Hà cố gắng nín thở chống cự nhưng tên đó đập đầu Hà vào tường, máu chảy xuống, Hà ngất đi.....

4. Chương 4

Vũ tí tởn đến chỗ cái Trang tay còn cầm quả bí ngô mới khoét, mặt hớn hở. Ngó trước ngó sau, thấy Trang vẫn đang nói chuyện với bạn, cậu khều khều vai Trang hỏi:

“Sếp đâu rồi?”

“Vào nhà vệ sinh rồi..”

“Lâu chưa?”

Trang nhìn đồng hồ rồi trả lời:

“15’ trước...”

“Ồ...” Xong Vũ đứng nói chuyện với bạn mà ruột gan còn cào. Khoảng 30’ sau cậu lại hỏi Trang:

“Sếp vào toa-lét làm gì mà lâu vậy?” (t/g: vô duyên quá >”<>

“À có người đi qua làm đổ rượu vào tay nó, nó đi rửa... ê ê Vũ, đi đâu đấy?”

Vũ vừa chạy đi, như nhớ ra điều gì, cậu quay lại lôi cái Trang theo...

-“Ra đây một lát.”

Trước cửa nhà vệ sinh nữ:

“Cậu vào xem thế nào đi” Vũ đẩy Trang vào.

“Thảo nào lại kéo tôi đi, hóa ra là để tôi vào..A A A A A A”

“Sao thế?” Vũ hỏi.

“Cậu vào đây, nhanh lên..”

Vũ lưỡng lự rồi bước vào, cậu suýt ngã khi trên tường có vết máu, dưới sàn cũng có vài giọt và quan trọng hơn là cái đinh ba rơi gần vết máu. Cậu lao ra ngoài tìm mọi nơi trong phạm vi 1km để tìm Hà, nhưng chưa thấy. Người cậu nóng ran như có lửa đốt, mồ hôi nhễ nhại, chân mỏi nhừ nhưng cậu vẫn đi tìm khắp nơi miệng luôn gọi:

“Hà ơi....”

* *

Không biết đã nằm bao lâu. Hà tỉnh dậy khi cảm thấy có ai đó đang gọi mình. Đầu óc quay cuồng, chân tay bị trói chặt bằng băng keo. Gắng gượng ngồi dậy nhìn xung quanh, có vẻ như là một nhà kho, vết thương trên đầu làm Hà cảm thấy tỉnh táo, Hà thò tay vào trong giày lấy ra một con dao gấp- vũ khí đề phòng, cắt băng keo ở tay, xong cắt luôn ở chân nhưng chưa tách chúng ra vội, cắt con dao về chỗ cũ khi nghe tiếng cửa đang dần mở. Nhìn Hà thì tưởng vẫn đang bị trói nhưng thật ra đã không bị nữa..

Cửa mở, một cô gái cùng hai thằng đàn ông bước vào. Một người bật cái bóng điện lù mù 25w lên, nó đủ sáng để nhận ra những người trước mặt, Hà thốt lên:

“Nhật Lệ...”

“Còn nhận ra tao sao?”

“Sao lại bắt tôi?”

“Vì sao à? Tao đã từng bảo mày tránh xa anh Vũ ra rồi cơ mà sao cứ bám lấy anh ấy không chịu buông thế, con ranh?”

“À ra là vì Chấn Vũ...”

“Bốp...” Một cái tát hạ cánh xuống mặt Hà, Lệ tức giận mắng nó:

“Tên của anh Vũ để mày gọi như thế đấy hả? Tao định không làm gì mày, chỉ định cảnh cáo thôi nhưng mày giám nói thế thì...”

“Xoẹt...” Một con dao gấp được mở ra “Để tao kỉ niệm ày vài đường trên mặt nhé !”

Bình thường vào tình huống này, những nạn nhân phải xin xỏ ,mếu máo... nhưng Lệ đang đơ toàn tập khi thấy Hà đang mỉm cười, nụ cười đáng sợ, thấy vậy Lệ liền nói cứng:

“Mày còn dám cười? mày không biết rằng làm thế chỉ trêu tức ta sao?”

“Mày có đảm bảo là sẽ rạch được mặt tao không? Mày có tin là mai mày sẽ trở thành người trọc không,?Không còn một sợi tóc nào không?” Hà nhếch mép cười.

Thoảng rùng mình nhưng ngay lập tức Lệ tiến đến tay lăm lăm con dao. Khi dao cách mặt 5cm

“Pực....”

“Á...”

Sợi dây trói đứt Hà tóm lấy cánh tay nó ,con dao rơi xuống, Hà nở nụ cười nguy hiểm:

“Tao đã cảnh báo rồi nhé..”

Nhặt con dao lên luồn vào tóc bắt đầu.

“Xoẹt...” Một túm tóc rơi xuống.

“Xoẹt.....xoẹt....xoẹt...” Hà thả tay ra, giờ thì tóc Lệ nham nhở chỗ chọc lổ, chỗ thì vẫn còn tóc nhưng nham nhở.

Lệ khóc thét lên:

“Chúng mày đừng trơ mắt đấy hả,giết nó đi!!”

Hà quay lại nhìn hai tên kia, nở một nụ cười nửa miệng. Hai tên xông đến.

10s trôi qua.

Hai tên đưa ôm mặt nhổ ra máu,đưa ôm chân vì bị nã thẳng và..gãy. Hà ngồi xuống cạnh chúng, thì thầm:

“ Động đến ‘black rose’ mà bị vậy là nhẹ đấy, nên nhớ ta là...Hà Nhật”

Hai tên nghe thấy cái tên Hà Nhật, chẳng ai bảo ai, chúng cùng nhau ..xiu.

Quay sang nhìn Nhật Lệ, Hà mỉa mai:

“Lần sau kiếm đĩa nào mạnh mạnh tí và phải đông đám nó mới sướng tay nghe không?”

Nói xong Hà bỏ đi, Nhật Lệ sau vụ này tổn đến già, nó sẽ tìm cách khác để mời Vũ chứ không thể dùng cách này nữa....

Hà quay lại chỗ tổ chức tiệc thấy Vũ đang ngồi ở cổng mặt xám ngoét. Hà đến gần lên tiếng hỏi:

“Cho hỏi có phải ma cà rồng Tôn Chấn Vũ đây không? Hình như cậu có vấn đề về sức khỏe thì phải?”

Vũ ngược lên:

“Ôi! Sếp” Vũ đứng hần dậy, cơ thể mệt mỏi không nghe lời đồn hết vào Hà, ôm chặt như thể cô sắp biến mất vậy.

“Nặng quá, gcái tên khỉ đỏ này, chắc vừa rồi hần chạy đi tìm mình” Hà nghĩ thầm.

“Sếp , lần.. sau đi đâu .. nhớ báo cho tôi biết nhé..”

“Ê nè, cậu có sao không?...nè...nè...khỉ thật hần bắt tỉnh ờy...”

Cố gắng đưa cái tên nặng như cùm này về một ngôi biệt thự nhỏ của hần cách đây hơn 1 km . Đây là một ngôi nhà hần tự mua để thỉnh thoảng đến tự sướng vài buổi . Giờ coi như may vì có chỗ nghỉ chân. Nó cũng đã từng đến đây mấy lần nên không cảm thấy sợ khi đi qua bãi tha ma buổi tối . May mắn hơn nữa là hần luôn để chìa khóa dưới tấm thảm chùi chân ngay trước cửa.

Mở cửa một cách khó nhọc, tệ hơn là phải đưa hần lên tầng 2 . Lật bỏ tấm vải phủ ở giường, Hà vút hần xuống đây đi vào mở bình nóng lạnh, cọ cái bồn tắm đầy bụi rồi bưng một chậu nước ấm vào lau người cho tên-đàn-em-phiên-phức-đang-ngáy-ngon-lành kia.

Bây giờ việc khó khăn nhất là thay đồ cho hần . Trong tủ lúc nào cũng có quần áo nhưng bản lĩnh để thay cho con trai thì không phải là ai cũng có. Được rồi, nó hạ quyết tâm rằng, cứ nghĩ thằng đang nằm trên giường kia là thằng cu Bin-con nhà hàng xóm và quan trọng hơn là thằng nhóc mới-chỉ-năm-tuổi. Nghĩ là

làm, Hà tiến tới cởi áo hần rồi cởi quần, khó hơn Hà tưởng vì hần rất là cao lớn nhưng vẫn xong nếu vào tay Nhật Hà. Woa cởi áo mới biết hần có thân hình đẹp body chuẩn quá, mà khoan nó đang nghĩ cái gì thế này, thật ngốc nghếch quá đi.

Khê khăn lau người cho hần bằng khăn ẩm . Rồi đắp chăn cho hần xong thì mở tủ hần kiểm bộ quần áo rồi Hà đi tắm. Lát sau, mở cửa phòng tắm đi ra nó thầm nghĩ sau một ngày mệt mỏi không gì thích thú hơn việc tắm nước nóng. Vết thương trên đầu bắt đầu đóng vảy mỏng không đau nữa, nó khoan khoái bước ra rồi khựng lại khi ý nghĩ mới vụt qua đầu, nó sẽ ngủ ở đâu??? Biệt thự này rất nhỏ và chỉ có một phòng ngủ và chỉ có một chiếc giường đôi lẽ nào phải ngủ chung sao? Nó gạt ý định đó và đi giặt đồ rồi lau dọn qua cái ngôi nhà này nhưng rồi nó buồn ngủ và không còn cách nào khác nó bèn nằm bầm một mình:

“Bin à, cho chị ngủ chung một đêm nhé, chỉ một đêm thôi nhé ,bé cưng. Ngủ ngon nhé.”

Nói rồi nó nằm xuống và ngủ luôn một mạch tới sáng..

5. Chương 5

Vũ bị đánh thức bởi ánh nắng nhẹ bên ngoài, giờ cậu chưa tỉnh hẳn, trong mơ màng cậu thấy có người nằm cạnh mình và mình đang ôm người đó . Hơi thở của người đó phả vào ngực cậu, ấm áp. Trong lòng cậu đang tự hỏi sao hôm nay con gấu bông của mình lại ấm thể hơn nữa nó đang dụi dụi vào ngực cậu. Cậu khẽ mở mắt choàng tỉnh khi nhận ra mình đang ôm Hà, cậu bối rối định rút tay ra nhưng sợ Hà thức giấc, đành thôi nhưng khi nhìn lại thấy mình không mặc áo, cậu lập tức rút tay lại và đương nhiên là Hà giật mình tỉnh dậy, ngồi thẳng người cô vươn vai ngáp dài một cái đoạn quay sang Vũ cười hì hì:

“Cậu dậy sớm thế?”

Vũ choáng khi nhìn vào trong chăn cậu chỉ còn đúng một mảnh vải che thân, nhìn sang Hà lại đang mặc đồ của mình cậu lắp bắp hỏi, mặt đỏ bừng:

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ồ..chả có gì hết” Cách trả lời của Hà rất dễ khiến người khác hiểu lầm và trong trường hợp này Vũ đang hiểu nhầm.

“Hôm qua..tôi không làm gì sếp chứ?”

“Làm gì là làm gì?” Hà ngơ ngác hỏi lại.

“Thì ...chuyện ..mà... nó ...xảy ra.. khi ..mà ..nam nữ...chung giường ý...”

“Ha ha ha aha...ôi tôi chết mất.. cậu nghĩ tôi sẽ để yên cho cậu nếu cậu làm vậy hả, cứ mơ đi? Haha” Hà cười đến ra nước mắt.

“Thế quần áo của tôi?”

“Tôi giặt rồi, vì có quá nhiều mồ hôi ngủ sẽ không thoải mái nên tôi giúp cậu thay rồi.”

“À ra vậy...”

Hà tính đứng dậy đi làm cái gì ăn sáng thì trượt chân ngã thẳng vào người Vũ. Hai người nằm đè lên nhau rồi ngã xuống giường. Mặc dù Vũ rất coi trọng Hà, mặc dù Vũ là người tốt tính . Nhưng khi bị người mình yêu đè lên người, cảm nhận hơi ấm người đó một cách gần gũi thế này thì bản lĩnh đàn ông trong con người luôn bị kích động đến mức bản thân họ không thể kiểm soát. Như lúc này đây, Vũ đột ngột xoay người ấn Hà xuống dưới người cậu cúi sát thật gần mặt Hà và định kiss, một cái kiss nhẹ nhàng thôi. Nghĩ vậy cậu cúi xuống gần mặt Hà hơn. Hà cũng không hề chống cự, nó mở to mắt nhìn khuôn mặt tên đàn em đang tiến đến gần, trong lòng có một màn sương trắng xóa. Rồi....

Khi chạm vào làn môi ấy, Vũ nghĩ mình sẽ nhẹ nhàng thả ra nhưng...cậu không thể, môi cô rất mềm và rất ngọt, càng lúc cậu càng hôn mãnh liệt hơn. Hà ban đầu cũng không hề quan tâm gì nhưng từ khi cảm nhận được vị ngọt trên môi dần dần lan xuống đầu lưỡi, nó bắt đầu đáp lại. Hơi thở hai người gấp dần lên cứ thế cho đến lúc...

~~king

koong

Tiếng chuông cửa vang lên, Vũ giật mình ngồi dậy, dù còn luyến tiếc. Vũ đứng dậy quay người đi xin lỗi Hà:

“Xin lỗi sếp, tôi...”

“Không sao, tôi cũng có lỗi, cậu đi tắm đi, tôi xuống xem ai..”

“Ừm” (T/g: Sau 2 tiếng ngồi nghe bạn thân tâm sự về nụ hôn đầu của nó, mới viết được như vậy!)

Nói rồi Hà đi xuống dưới nhà. Lúc này Vũ không hiểu nổi mình nữa, bức tức cậu mở vòi nước lạnh xối thẳng vào mặt xuống người, lạnh buốt nhưng không giúp cậu tỉnh táo hơn chút nào. Hiện giờ cậu đang thầm nguyện rửa kẻ phả dâm mình khi đứng vào lúc quan trọng... thật bức bối...

Hà xuống mở cửa, tất cả đều ở đây. Hà vừa mở cổng vừa nói:

“Ai da mới sáng sớm đã đông đủ thế này?”

“Bộ bọn tao đã làm phiền hai người hả?” Trang nói.

“Làm phiền gì đâu, chỉ là phá giấc ngủ của tao thôi..”

“Hôm qua thức khuya quá hả, làm mấy trận ? Mấy giờ ngủ? Không cần phải giấu mày vẫn đang mặc đồ của Vũ đấy...”

Hà liếc xuống bộ quần áo, đúng là mình đang mặc đồ của Vũ. Haizz biết làm sao được.

“Hôm qua không xảy ra chuyện gì hết , đầu óc mày toàn ý đồ đen tối mới nghĩ linh tinh như thế..” Hà cau mày.

“Thế sao mày lại mặc đồ của Vũ ?”

“Thế mày muốn tao phải khỏa thân hả ?”

“Không! Thế bộ hôm qua đâu ?”

Hà cúi gần đến người con bạn đưa mũi hít hít xong nói một câu xanh rờn:

“Bộ tối qua mày không tắm hả ?”

Trang đỏ mặt nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại tại An, rồi quay lại bảo Hà:

“Ồ đúng là chưa có tắm...”

“Tối qua mày và An làm gì hả?” Đôi mắt tinh nhanh của Hà đã nhìn thấy hai người tình tứ nhìn nhau.

Mặt cái Trang càng đỏ hơn nhưng nó chối bay biến:

“Chả làm gì hết mày không được nghĩ lung tung..”

“Đấy nhé, vậy cấm nghĩ lung tung về tao với Vũ nghe chưa, hơn nữa..” Hà cúi sát gần Trang thì thầm “Thái độ của mày đáng nghĩ lắm nghe không?”

“Cái con này...” Trang vùng tay định đánh vào lưng Hà thì Hà đỡ ngon ơ miệng lẩm bầm:

“Thẹn quá đây mà... mọi người vào nhà đi chứ” Hà nói như vậy vì mọi người cứ đứng ở cổng từ nãy đến giờ nhìn hai đứa nó.

“Ồ nhỉ, vào thôi...” An bước vào lại còn nháy mắt với Trang khiến mặt nó lại đỏ hơn nữa. Hà nhìn theo hai người thầm nghĩ ‘chắc chắn hai người này đã có chuyện gì đó, thôi kệ họ đi vậy.’

Vào nhà mọi người đang nói chuyện ở phòng khách thì Vũ bước xuống, tóc ướt vẫn nhỏ giọt tong tong xuống vai áo. Phượng nhìn không chớp mắt, mặt cứ ửng hết lên. Mặt Vũ cũng đỏ lên khi thấy Hà nhìn mình bằng ánh mắt không-hiểu-nổi.

“A mọi người đông đủ quá nhỉ..?” Vũ lên tiếng khi thấy ai cũng đang nhìn vào mình..

“Bọn tôi có làm phiền hai người không?” Trang lên tiếng hỏi khi thấy Vũ cứ nhìn vào Hà mà mặt cứ thế đỏ lên.

“Không, chúng tôi có làm gì nhau đâu.. haha...”

“Không làm gì mà nhìn nhau tình cảm thế?” An lên tiếng trêu chọc, cậu cũng nhìn ra cái ánh mắt mà hai người nhìn nhau.

Căn phòng im lặng, trong phòng có hai người đang cố kìm nén, đó là Phượng và Hiếu. Hai người đang nổi cơn khó chịu trong người và đã có người không nhịn được, đó là Hiếu:

“Sao mọi người cứ nói mãi về vấn đề này thế?” Hiếu đi lại gần phía Hà, bất chợt ôm chầm lấy Hà trước con mắt ngạc nhiên lẫn sững sốt của mọi người.. Vũ cảm thấy máu trong người mình đang dồn hết lên mặt, cậu đi đến gần và lời phất Hà ra, đẩy ra phía sau mình, nhìn Hiếu với ánh mắt toàn sát khí, Hiếu cũng đâu có thua. Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa đến khi có một giọng nói vang lên:

“Tôi đói rồi..” –Hà cất giọng nhẹ đến mức không tưởng, khiến mặt của hai người giãn ra và nhìn về phía Hà, đồng thanh nói một câu:

“Đi ăn bún mọc nhé !!!”

Tất cả mọi người trong phòng quay sang nhìn hai người, hai người cũng quay sang nhìn nhau mặt lại hầm hầm như cũ...thấy vậy Hà bèn nói :

“Ai trong hai người định mời tôi vậy ?”

“Tôi..”

“Tôi...”

Cả hai người lại đồng thanh khiến mọi người đều cười, Hà ngạc nhiên xong lại mỉm cười nói:

“Đi thôi các bạn ,hôm nay có đồ ăn miễn phí rồi..” Nói đoạn kéo Phượng và Trang đi, để lại 3 tên đứng ngẩn tò te xong cũng giật mình chạy theo..

*

Vấn đề tiếp theo được nảy sinh là chỗ ngồi. Đồ đưa một hồi tóm lại 6 người ngồi một bàn và ngồi theo vòng tròn, đầu tiên là Trang rồi An, xong đến Phượng rồi Vũ xong Hà và Hiếu ngồi trong cùng. 6 bát bún/phở được đưa đến theo yêu cầu từng người. Hà ăn rất ngon vì từ tối qua đến giờ chưa có gì bỏ bụng, những người xung quanh ăn rất từ từ vì mãi nói chuyện, thật ra là chỉ có An với Trang nói thôi, Hà thì bận ăn còn những người khác im lặng ăn một cách lặng lẽ.

“Chị ơi cho em một tô bún mọc nữa!!”

Hà nói xong thì ngồi xuống, thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên bèn hỏi:

“Mọi người sao vậy ?”

“Bộ một tô to vậy mà chưa no hả ?” An ngạc nhiên.

“Tối qua tớ chưa ăn gì mà?” Hà nhún vai, húp bát bún sùn sục.

“À nhắc đến tối qua mới nhớ, tối qua mày đi đâu mà để mọi người đi tìm vậy?” Trang hỏi.

“À tối qua...” Hà liếc sang Vũ rồi nói “Bị bọn nhãi nhép bắt cóc!”

“Hả?????????” Chính xác là có 3 người thốt lên câu này ngoại trừ anh em An ,Phượng..

“Ai mà lại bắt cóc mày?” Trang hỏi.

“Bọn nhãi nhép là sao?” Vũ hỏi.

“Sao chúng lại bắt cậu ?”Hiếu hỏi.

...and blap blap...

Hà chóng mặt vì những câu hỏi . Nó lắc lắc cái đầu rồi trả lời:

“Không quan trọng , không nghiêm trọng, không đáng nói...”

Câu trả lời như vậy thì có 2 người hiểu, đó là Trang và Vũ. Đối với Hà thì câu nói đó là ‘không hỏi nhiều’ nhưng 3 tên còn lại ngơ ngác, Hiếu lên tiếng:

“Vậy là sao ????”

Hà ngẩng lên nhìn Hiếu rồi nói:

“Nghĩa là...ăn đi..”

Hiếu giật mình, đây có phải là Hà mà cậu từng quen biết không,? Đây có phải Hà mà cậu luôn nhớ trong suốt 4 năm qua không? Không, đây không phải . Hiếu tự nhủ bản thân và im lặng trong suốt bữa ăn . Sau đó mọi người lên taxi về trường .

Về đến nhà, sau khi tắm tấp sạch sẽ, Hà nhận được tin nhắn của Vũ.

“ Sếp à, mẹ tôi nói tối nay muốn sếp đến nhà tôi dùng bữa, sếp chuẩn bị đi nhé, 18h tôi đến đón. Chấn Vũ!”

Hà ngạc nhiên nhẩn lại:

“Sao mẹ cậu lại muốn gặp tôi????????? >”<>

Vũ phì cười:

“Tôi cũng không biết nữa..0-0???”

“Thôi được rồi, tối gặp”

“Ok, chào sếp!”

Vũ hí hửng như bắt được vàng , đi vào phòng tắm (t/g: tắm suốt ngày, chắc chắc)

*

6h tối...

Hà đang chải lại mái tóc giả thì có tiếng tin tin ở cổng ,nhìn sang đồng hồ, thì thầm ‘đúng giờ thật’

Nhìn thấy Hà, Vũ không ngạc nhiên khi Hà vẫn giữ phong cách tomboy hàng ngày, chỉ có điều thêm mái tóc giả màu hung đỏ, xoắn xoắn buộc à thôi . Vũ hỏi:

“Sao sếp vẫn giữ mái tóc này?”

“Không đẹp hả ?”

“Không.. không rất đẹp. Chỉ là tôi muốn hỏi sao sếp cứ đến nhà tôi là lại mang mái tóc này?”

“Ồ biết sao được, lần trước trót mang bộ tóc này đến nhà cậu. Chả lẽ mới mấy ngày đã thay đổi một sao?

“À, ra thế...”

Đến nhà Vũ, Vũ dẫn Hà lại bàn ăn nơi mọi người đã ngồi đông đủ. Hà ngạc nhiên thấy Nhật Lệ đã ngồi đây và mái tóc đã như chưa có gì xảy ra vậy, hơn nữa lại nhìn Hà bằng ánh mắt dễ thương, đang cười cười nữa chứ, chắc chắc lại tính âm mưu gì đây??

Trong bữa ăn Hà trả lời của bố Vũ một cách thẳng thắn khiến ông nở nụ cười hài lòng:

“Giờ cháu sống với bố mẹ chứ ?” Ông hỏi.

“Dạ, cháu sống với mẹ và em trai . Bố cháu đã mất trong một vụ tai nạn ạ!” Hà trả lời.

“Ấy bác xin lỗi ..” Bố Vũ nhìn Hà vẻ hối lỗi . Hà mỉm cười :

“Không sao đâu ạ, ông đã mất lâu rồi nên cháu đã quen rồi ạ..”

“Bố,.. bố cháu tên là gì, mất lâu chưa?” Mẹ Vũ lên tiếng, câu đầu tiên bà nói trong suốt bữa ăn.

“Kìa em, sao lại ..?” Bố Vũ nói.

“Không sao ạ, bố cháu tên là Nhật Minh mất cách đây 5 năm ạ .”

“Xoảng... cái cốc nước trong tay bà vỡ toang, mặt bà tái mét lúng túng, miệng bà lẩm bầm:

“Xin lỗi cháu..” Rồi bà đứng dậy.. “Em về phòng trước..” Bà đứng dậy, đi về phòng.

Hà quay sang nói với ông Chấn Khang:

“Cháu xin lỗi vì làm mọi người mất vui..”

“Không sao, tính bà ấy là như vậy.. nhưng ta nói thật là ta không nhận ra cháu nếu so sánh cháu hôm nay và bữa tiệc hôm trước..” Bố Vũ cười.

“Vậy ạ? Cháu khác đến vậy sao ?”

“Ừ..” Ông cười hiền, “Cháu mặc thế này trông khác hẳn. Nhật Lệ, hôm nay con bé cũng rất đẹp.”

“Bác Khang..” Mặt Nhật Lệ đỏ ửng lên.

“ Haha, hai cô bé dễ thương. Vũ, con sau này sẽ khó khăn đấy . Con chọn ai ba cũng ủng hộ con, nghe không?”

“Vâng ạ..”

“Tốt, mọi người tiếp tục ăn đi...”

*

10h tối.

Vũ đưa Hà về. đang đi thì con li mô xịn của Vũ cấm phải cái đinh dài 5 phân. Thế là để xe cho tài xế, Vũ đi bộ cùng Hà mặc dù Hà nói không cần, đang đi:

“Hôm nay rất cảm ơn sếp, tôi rất vui..”

“Vui vì điều gì..?”

“Vui vì sếp đến nhà tôi và có vẻ như bố tôi rất thích sếp thì phải”.

“Ừm, tôi cũng rất quý bác Khang, bác là một người tốt..”

“Cảm ơn sếp..”

“”

“Sếp này. Tôi...”

“Ha ha đã đợi được chúng mày rồi..” Một tên du côn nhảy ra, sau hắn còn khoảng chục tên phía sau .

“Tôn Chấn Vũ, nghe danh đã lâu, giờ mới được gặp haha...”

“Chúng mày muốn gì?” Vũ đẩy Hà ra sau lưng, mở giọng lạnh lùng.

“Ha ha, mặc dù tao cấm ghét mày và không hề muốn động đến ‘Black Rose’ nhưng công việc của tao hôm nay là bắt cái em đằng sau mày kia..” Tên cầm đầu chỉ tay vào Hà “Có người yêu cầu chúng tao phải xử nó, nên tốt nhất mày nên tránh ra.”

“Đừng có mơ..” Vũ rít giọng .

“Haha bấy lâu nay tao tưởng mày có cảm tình với thằng sếp khốn kiếp Hà Nhật của mày..”

Hà và Vũ tròn mắt ngạc nhiên . Một tên đàn em xen vào:

“Ừa em tưởng đó là con trai ?”

“Thì thế, thằng sếp khốn kiếp của nó bị less mà..”

“Bốp..Bốp” Hai cú đấm vào mặt tên lumm, Vũ có vẻ đang điên lên. Vũ lao vào đánh bọn đàn em của hắn túi bụi. Hà đứng khoanh tay nhìn vì trước đó Vũ có nói “để tôi xử lí vụ này cho”

Sau khi xử lí hết bọn chúng, Vũ quay lại nhìn Hà, có một tên đằng sau Hà đang dơ khúc côn lên định đánh vào đầu Hà. Nhanh như cắt Vũ chạy đến ôm Hà và xoay người lại đỡ cho Hà hai cú trí mạng vào đầu. Vũ ngất trên vai Hà, Hà mở to mắt nhìn tên kia bằng ánh mắt sắc lẹm rít lên:

“Đồ khốn,.. chết đi..”

Một tay giữ người Vũ, chân giơ lên đạp một phát vào đầu, một phát vào cằm khiến hắn nằm dơ như chết. Không suy nghĩ nhiều, Hà vẫy chiếc taxi vừa chờ tới quay lại nói với chúng:

“Hà Nhật của ‘Black Rose’ sẽ đến gặp chúng mày sớm thôi, nhớ đấy lũ khốn kiếp..”

Trên chiếc taxi:

“Chú ơi làm ơn đến bệnh viện gần đây nhất!”

Hà nói trong tình trạng hoảng loạn, cố gắng hít thở sâu để giữ bình tĩnh, vết thương của Vũ đang chảy máu rất nhiều, Hà cuống lên:

“Làm ơn nhanh lên đi ạ..”

Sát tai Hà có tiếng thì thầm:

“Sếp à..tôi...không sao”

Nói xong thì Vũ lịm hẳn đi. Hà cuống cuồng:

“Vũ không được ngủ, tỉnh lại mau, tôi xin cậu Vũ à..” Hà đột nhiên bật khóc, gào lên “Nhanh nữa lên không tôi giết ông bây giờ..NHANH LÊN... hu hu tỉnh lại mau Vũ ơi..”

6. Chương 6

Ông tài xế bị dọa cho chạy hết tốc lực. Vừa đến cổng bệnh viện đã có xe cấp cứu chờ sẵn. Rút tờ bạc đưa cho tài xế. Hà chạy theo chiếc giường đẩy Vũ đến phòng cấp cứu. Dừng lại tại cánh cửa phòng cấp cứu. Nước mắt Hà vẫn rơi như mưa, lâu lắm rồi, đã hai năm rồi Hà không khóc từ khi Hà gặp Vũ. Lần đầu tiên gặp Vũ là lúc Hà đang bị tên lang thang giữ chặt tay chân. Lúc đó Hà đã khóc, khi Vũ cứu Hà ra, Hà vẫn khóc. Vũ đã cởi chiếc áo ngoài khoác cho Hà và lau nước mắt cho Hà. Hai người ngồi tại bờ sông Vũ đã nói:

“Khóc không có nghĩa là yếu đuối, khi một người con gái bị dồn vào đường cùng thì đúng là chỉ biết khóc, nhưng tôi hi vọng sau mỗi lần khóc, cậu sẽ thực tế hơn và không khóc mỗi lần gặp thế này nữa. Hãy nghĩ đến tôi. Tôi sẽ giúp cậu không khóc nữa và sẽ giúp cậu tự bảo vệ mình, được chứ, giờ thì nín đi nào..”

Vũ đưa tay lau nước mắt cho Hà. Hà gạt tay cậu ra, lấy tay mình gạt hết nước mắt rồi mỉm cười tươi tắn với Vũ:

“Cảm ơn cậu, tôi sẽ làm được những gì cậu đã nói..”

“Tôi tin ở cậu.....”

(T/g: đoạn hồi ức trên chính là ấn tượng của Vũ về Hà và cậu yêu Hà từ đó)

Giờ Hà lại khóc, Hà lại trở lại là cô bé yếu đuối ngày xưa sao?. Không Hà không cam tâm, những kẻ đã làm Vũ như vậy sẽ phải trả giá. Sớm thôi.

Trong khi đó, tại một nơi khác:

“Cái gì? Chúng mày đúng là lũ ăn hại mà, có việc đó mà làm không xong.”

“Xin lỗi chị, tại thằng Vũ đó chạy ra đỡ cho con nhỏ đó chứ nếu không làm sao bọn em có thể làm hỏng việc được...”

“Cái gì, anh Vũ bị làm sao?”

“À, thì chỉ ăn một cú gậy vào đầu thôi..”

“Lũ ăn hại....”

Cô gái chạy đi để lại một lũ ngơ ngác đứng nhìn nhau, cô gái đó gọi thông báo ẹ Vũ đến bệnh viện gần nơi Vũ bị đánh nhất, chắc chắn Vũ đang ở đó. Và cô gái đó chính là Nhật Lệ.

Vào đến bệnh viện, đến thẳng phòng cấp cứu, đã thấy Hà ngồi đấy rồi. Mẹ Vũ lập tức lên tiếng:

“Hà ...”

“A, sao bác biết bọn cháu ở đây ạ?” Hà đã ngừng khóc, nhưng tròng mắt còn đỏ hoe, giọng nghèn nghẹn.

Nhật Lệ xông đến, nghiêng rặng với Hà:

“Tất cả chỉ vì đi với cô nên anh Vũ mới bị như vậy, cô là sao chổi mà.” Lệ tung một cú tát, nhằm thẳng vào mặt Hà.

.. Nhưng, nó đã bị quật lại ở không khí một cách không thương tiếc, Lệ ôm tay vì quá đau. Hà quắc mắt, giọng lạnh đến mức đáng sợ:

“Vậy ai là người thuê bọn chúng, tôi tha cho cô một lần rồi mà cô chưa sợ phải không,? Vũ mà có chuyện gì cô cứ lo mà ra hầu tòa đi, tôi thề là bố cô cũng không cứu được cô.”

Nhật Lệ run rẩy, mặt tái mét, miệng không thốt lên lời:

“Cô..cô..”

Hà không thể nhịn nữa, chạy nhanh ra khỏi bệnh viện. Giật phăng mái tóc giả đỏ vứt xuống đường. Vừa rồi cô đã nhận ra một người trong nhóm Phong Thạch. Chạy như điên trên đường, nước mắt cũng ngừng rơi. Chạy đến một con hẻm gần công viên vốn là địa bàn của chúng. Sự xuất hiện của cô khiến chúng giật mình, nhất là tên Phong Thạch đầu xỏ, hấn nhìn cô mĩa mai hỏi:

“Quý hóa quá, hôm nay được đích thân Hà Nhật đến thăm không biết có chuyện gì không?”

Hà nhếch mép cười nhạt trả lời:

“Không có gì, chỉ tình cờ thấy mấy tên này bị thương, cũng đúng lúc bên ta có người phải vào viện cấp cứu nên đến hỏi tình hình thôi.”

Bọn kia nghe vậy tái mặt, không ngờ nhận vụ làm ăn kiếm ít tiền mà lại bị đụng vào con người đáng sợ này. Tên Pthạch thấy vậy bèn hỏi:

“Có chuyện đó sao,?đứa nào..?”

Tất cả bọn mặt mũi bầm tím đều giơ tay lên, tên này gất giọng:

“Thế sao chúng mày bảo ngã xe, bọn khốn này, giám lừa tao à?” Xong hấn quay sang Hà “Thôi thì mất công anh Nhật đến đây, chúng mày chăm sóc anh hấn hoi nhé, hôm nay anh không đem quân đâu.. haha”

“Mày biết gì không?” Hà nhếch mép.

“Hử, gì cơ.? Nói to lên” Tên này nhại lại.

“Đánh rần phải đánh vào đầu, cái đầu nát mới có thể khống chế được cái thân.”

Dứt lời, Hà chạy đến tên đầu xỏ đang ngồi chễm chệ trên một cái ghế. Tuy nhiên tên này khá mạnh, Hà toát mồ hôi mới cho hấn đo đường được. Sau đó là xử lý gần chục thằng đàn em, đứa nào cũng bị đánh vào

đầu đến bất tỉnh. Hà đứng đấy thở dốc. Một tay chống lên đầu gối, tay còn lại đưa lên vuốt mồ hôi ở trán, bất chợt:

“Xoẹt...”

Vai Hà nhói lên, Hà quay lại, có một tên tay cầm cái mã tấu vừa chém lên vai Hà, máu chảy ra, vết thương có vẻ sâu. Hà quay lại nhếch mép, tên này sợ quá, vung tay định chém phát thứ hai thì nhận ra tay mình đã không còn cầm gì nữa, thay vào đó lại là cảm giác nhói ở tay, đầu, bụng... rồi số phận không khá hơn, hẳn ngất xỉu..

Hà cắn răng, lê thân xác đau đớn ra khỏi con hẻm đó, ngồi bệt xuống cái ghế đá ở công viên, vì mất quá nhiều máu, đầu Hà choáng lên rồi ngất đi trên cái ghế, lạnh lẽo..

* *

~~Khóc trong mưa cho không ai hay ta đang mất ứớt lệ,.....

Tiếng nhạc chuông di động cất lên, đánh thức Hà dậy..cổ mở mí mắt nặng trĩu ra nhìn thấy trời đã sáng. Cố gắng ngồi dậy, nhìn vết thương trên vai đã đóng vảy mỏng nhưng vẫn đau nhức, bàn tay toàn máu lấy điện thoại ra, là cái Trang nó gọi, Hà mở máy, trả lời bằng cái giọng thường ngày:

“A lô?”

“ĐANG Ở ĐÂU VẬY?” Trang gần như hét lên..

“Có chuyện gì ?”

“Mau đến bệnh viện XX đi, phòng 305. Vũ bị thương, tỉnh lại rồi..và có một chuyện...thôi mà cứ đến đây đi đã.”

“Tỉnh lại rồi hả ? Ờ tao đến ngay..”

Một tay ôm vai, nhấc cái thân xác mệt mỏi đi trên đường. Cuối cùng cũng đến bệnh viện. Đứng trước cửa phòng nó cắn răng không để phát ra tiếng kêu, vết thương của nó chưa được chăm sóc lại chạy một đoạn đường dài nên đã rách ra, lại đang chảy máu nữa. Nhưng thôi, hít một hơi thật sâu, nó đẩy cửa phòng, trưng cái mặt bình thản mà dễ sợ.

“Xoạch...”

Tất cả mọi người nhìn về phía nó, một cách bàng hoàng, Hiếu lập tức chạy đến, hỏi han:

“Hà, cậu bị làm sao thế này?”

“À, không có gì” Nó mỉm cười nhưng gương mặt nhợt nhạt, Hiếu lập tức đẩy nó ngồi xuống giường:

“Ngồi yên đó cho tót, tót đi lấy bông băng cho...”

Nói rồi Hiếu đi về góc phòng lấy ra cái hộp cứu thương nhỏ. Chắc chắn phòng vip có khác. Nó ngoảnh sang nhìn Vũ, thấy Vũ đang nhìn mình với ánh mắt là lạ, nó nhíu mày, đang định cất tiếng hỏi thì:

“Cô là ai? Cả mấy người nữa, sao lại ở phòng tôi thế này ?”

Nó ngạc nhiên nhìn Vũ, mắt mở to hết cỡ, nó nói lại giọng lạnh băng:

“Cậu vừa nói gì ?”

Hiếu chạy đến ngồi xuống giường, nói nhỏ với nó:

“Hà à, thực ra bác sĩ vừa nói...vết thương ở đầu đó do chấn động mạnh nên..cậu ta quên hết kí ức trong 2 năm gần đây rồi..”

Nó lại ngạc nhiên tập hai, nhưng sau chớp mắt, nó lại trở về như bình thường, cười chua xót, miệng lầm bầm:

“Tốt, tốt lắm...”

Nói đoạn nó đứng dậy định bỏ về, thì Hiếu giữ vai nó lại ấn xuống:

“Ngồi im.. muốn về cũng phải băng vết thương đã..”

“Không cần..”

“Không nói nhiều, về nhà cậu lại bỏ mặc nó hả ??????????”

Rồi Hiếu quay sang nói với Nhật Lệ:

“Tôi có thể ngồi nhờ đây một chút không? Băng bó cho Hà xong tôi đi ngay..”

“Vâng, tùy anh..”

Nhật Lệ đang rất vui, việc bọn đàn em đánh Vũ ra nông nỗi này thì bọn chúng thật đáng chết, nhưng nhờ vậy mà Vũ quên hết về Hà thì phải cảm ơn chúng mới được..

Hà quay đi hướng khác, mắt nhắm lại . Đúng thật, nếu về nhà, có lẽ nó bỏ luôn những vết thương thể này ý chứ..

Hiếu thấy Hà không chống cự nữa thì bắt đầu mở hộp y tế, vừa lấy lọ cồn ra . Tay vừa chạm vào cổ áo Hà, bỗng rụt lại . Giờ Hiếu mới nhận thức ra, Hà không còn là đứa trẻ như 4 năm trước nữa, làm sao giờ ? Bỗng Hiếu quay sang Trang:

“Trang à, cậu giúp Hà băng bó nhé..”

Trang nhìn Hiếu mặt đang đỏ bừng, lại quay sang Hà đang không thèm để ý việc gì đang diễn ra, nó đưa tay che miệng khẽ cười rồi làm bộ, lấy giọng thờ ơ tỏ vẻ tiếc nuối:

“Rất tiếc Hiếu à, tớ không biết băng bó...”

Hiếu nhú mày, lại nhìn sang Phượng, nhưng nhận ra là Phượng cũng là tiểu thư đâu có biết làm gì mà nhờ. Với lại giờ thì Phượng đang mãi nhìn Vũ với ánh mắt rất khó đoán..

“Được rồi, tớ làm vậy..”

Nói rồi Hiếu bắt đầu kéo cái áo phong của Hà xuống khỏi vai, cậu suýt ngất khi thấy máu dính đầy vai, thậm chí còn có máu khô, lẫn ươn.. Băng bó một cách khó nhọc cho Hà vì Hiếu không dám kéo thêm áo Hà xuống, cuối cùng thì cũng xong. Hiếu thở phào, đang định kéo áo lên cho Hà thì, tay Hà đã tự kéo lên. Quay sang nhìn Hiếu, Hà mỉm cười:

“Cảm ơn...” Rồi bước xuống giường, tiến lại gần chiếc giường Vũ đang nằm. Mọi người trong phòng nín thở không biết Hà định là gì. Hà đứng trước mặt Vũ nói vẻ lạnh nhạt:

“Cậu đã đỡ vết thương này cho tôi, tôi đi trả thù cho cậu thì lãnh vết thương này, coi như chúng ta không ai nợ ai, cậu đã quên tôi, vậy giờ chúng ta không liên quan gì đến nhau,...vĩnh biệt Tôn Chấn Vũ...”

Nói rồi Hà bước ra cửa, không quên bảo mọi người:

“Cậu ta đã quên tất cả thì mọi người còn đứng đây làm gì nữa, đi về thôi..”

Chả ai bảo ai, mọi người đi về hết . Trong phòng chỉ còn lại Lệ và Vũ, Vũ giờ mới lên tiếng:

“Rốt cục họ là ai vậy?”

“Anh không nên nhớ họ làm gì, đó là những người không đáng nhớ trong cuộc đời chúng ta, anh chỉ cần nhớ em và việc đính ước sẽ diễn ra tháng sau của 2 chúng ta là được rồi..”

*

Hà về đến nhà, lòng bực bội, việc đầu tiên nó làm là vào phòng tắm . Tắm nước nóng thật là thích, vậy đây khi nó nhận ra tình cảm của mình đối với một ai đó thì người đó luôn đi khỏi cuộc đời nó một cách tàn nhẫn. Nước phả vào mặt nó, nhưng nó cảm thấy vị đắng. Nó lại khóc rồi ư? Nó lại trở về con bé mít ướt yếu mềm ư? Không đâu đây sẽ là lần cuối nó khóc vì người khác. Lòng nghĩ vậy, nó nở nụ cười chua xót với chính mình, miệng hát khe khẽ ..

“..Từng giọt nước mắt đắng vẫn thấm ướt trên môi vì trong lòng em chỉ có riêng một mình anh thôi. Cũng không thể xóa hết nỗi buồn, cũng không thể xóa hết nỗi nhớ, trong con tim em vụn vỡ...”

Đúng như nó nói, ra khỏi phòng tắm, nó không khóc nữa, nó lấy vở ra làm bài tập . Bất chợt nhìn ra ban công.. giờ đã là trung tuần của tháng 11 trời vẫn còn nắng, nhưng từng đợt gió bắc đang kéo nhau về và chả lâu nữa nó sẽ lạnh ngay thôi.. thời tiết là thứ không thể đoán trước được.. nó lắc đầu ngán ngẩm rồi tiếp tục ngồi làm cái bài tập toán rắc rối kia.

7. Chương 7

Đã hai tuần kể từ vụ vào bệnh viện . không ai bảo ai, chả ai đến thăm Vũ nữa. Vũ cũng quên luôn việc mình là thành viên của black rose, nên Hà tuyên bố, Vũ không còn là người của black rose nữa. Hôm nay Vũ cũng bắt đầu đi học lại ở trường. Vết thương trên đầu gần như đã khỏi, nhưng kí ức của Vũ vẫn cứ mịt mù vậy không nhớ ra thêm thứ gì, hôm nào Nhật Lệ cũng đến thăm Vũ và nói về việc đính hôn . Cha mẹ Vũ khi biết chuyện Vũ quên kí ức và vụ việc xảy ra ở bệnh viện cũng không nhắc đến Hà nữa..

Hiện tại Vũ đang đi lên cầu thang để lên lớp . cảm giác vừa quen vừa lạ vậy. Vũ học ở tầng 2, dãy nhà này có đến 8 phòng học mà nhà trường chỉ xây đúng một cầu thang . Khổ thân cho lớp Vũ vì ở góc hành lang trong cùng.

Lớp ngay đầu hành lang là lớp 11a6-lớp của Hà. Lớp này độc chiếm một khoảng hành lang rộng đối diện cầu thang, Vũ đang đi lên cầu thang thì thấy có hai bóng người đang ngồi vắt vẻo, đối diện với Vũ.

Nhìn xa thì ai cũng nghĩ đó là một đôi tình nhân. Một cô gái mặc váy nữ sinh, tóc dài tung bay trong gió, Vũ không nhìn thấy mặt cô gái vì cô đứng quay lưng lại với Vũ. Còn một người đang ngồi trên lan can, Vũ có thể nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của người đó. Mái tóc ngắn, hoe hoe, bay nhẹ nhàng trong gió. Chiếc khuyên tai hình thánh giá lấp lánh. Hà mặc chiếc áo sơ mi trắng, chiếc cà vạt thắt hờ, vắt vẻo ở cổ . Nó khoác ở ngoài cái áo nhìn nửa thể thao, nửa như áo gió, nhìn rất đặc biệt, màu xanh xám. Chiếc quần bò loang lổ màu trắng, xanh đôi chỗ còn rách rách nữa . Đôi giày thể thao màu bạc, màu yêu thích của Hà. Làn da trắng, đôi môi hồng . Ánh mắt không thể nhìn rõ vì Hà có đeo một cặp kính-giả-cận nhìn như conan ý.

Nếu ai bảo đó là con trai, cũng đúng mà bảo con gái thì cũng...đúng. Vì nhìn qua vóc dáng và cách ăn mặc thì ai cũng bảo là con trai. Nhưng nếu nhìn kĩ khuôn mặt, cơ thể thì lại thấy một số đặc trưng chỉ có của con gái, nên nhìn Hà mọi người hay nghĩ nó mang giới tính thứ 3(T/g: sặc).

Như nhận thấy ánh mắt người nhìn mình Hà quay sang nhìn, nhận ra là Vũ , Hà nhìn lại một cách xa lạ rồi tiếp tục quay sang nói chuyện với Trang. Vũ thấy thế cũng bỏ đi nhưng trong đầu thầm nghĩ ‘rốt cuộc mình có quen cô ta không? nhìn cô ta vừa quen vừa lạ, haizz’ . Gần đây Vũ luôn gặp ác mộng, mơ thấy mình đứng trong một nơi sương trắng dày đặc, có một cô gái cậu không nhìn rõ mặt, cậu càng chạy đến gần thì cô gái càng đi xa, không thể đuổi kịp. Và cứ như vậy cậu giết mình tỉnh dậy thì thấy người mình đầm mồ hôi . Tỉnh thoảng cậu cũng có suy nghĩ về giấc mơ này, nhưng Nhật Lệ thì luôn nhắc về vụ đính hôn sắp xảy ra nên cậu cũng đang cố gắng quên nó đi .

Ra chơi tiết 2,Vũ bị bọn cạ cứng lôi xuống canteen .Đi qua lớp Hà, Vũ vô thức nhìn vào trong, thấy Hà đang vừa cười vừa đánh vào lưng Hiếu. An, Phụng, Trang ngồi đấy cũng cười ré lên, mặt Hiếu thì đỏ bừng, giờ tay chặn tay của Hà, nhưng đâu có dễ. Vũ cứ ngơ ngác đứng như vậy cho đến khi một tên bạn vỗ vào vai Vũ:

“Chia tay rồi hả?”

“Là sao?”

“Mày với Hà chia tay rồi hả?”

“Hà?”

“CÁI THÀNG NÀY..” Tên bạn lớn tiếng. “Bộ mày mất trí rồi hả ?”

“...”

“Mà thôi mày quên con bé ấy cũng tốt..con gái gì mà như con trai, người không hấp dẫn, tính thì nóng lại hay đánh nhau, cái mặt thì cũng được nhưng cái mắt của nó ghê bỏ xừ ra...” Đang nói, tên bạn Vũ lập tức im vì thấy Hà đang vỗ vỗ vào lưng Hiếu đi ra ngoài cửa. Mặt Hiếu có vẻ bực bội, Hà thì cười cười nói:

“Xin chia buồn, lần sau cố gắng lên nhá, đi nhanh lên nhé..”

“Chứ không phải cậu ăn gian à?” Mặt Hiếu bưng bưng, nói với Hà.

“Ê, đằng nào cậu cũng thua, đi nhanh lên..”

Hà lấy tay ra hiệu, mau đi đi. Hiếu còn lăm bầm rồi đi xuống cầu thang. Hà đi ra chỗ lan can nhìn thấy Hiếu đang đi ở sân trường, lại nhìn thấy quả bóng rổ đang bay lại gần Hiếu, lại thấy mấy bạn đang chơi bóng rổ kêu ré lên:

“Cẩn thận..”

Có vẻ như Hiếu không nghe thấy gì, Hà bèn gào lên:

“HIẾU...”

Hiếu ngoảnh lại nhìn Hà, Hà giơ tay chỉ về quả bóng:

“Quả bóng...bên trái..tránh ra...”

Hiếu lại quay nhìn quả bóng, mặt cậu đỏ ra, vì cậu không hề có phản xạ với mấy trò này...

Hà nhìn thấy Hiếu mặt đỏ ra, thì lăm bầm:

“Chết rồi, có cái gì...”

Hà nhìn xung quanh rồi nhìn xuống chân mình, reo lên ‘a’ một tiếng.

Hiếu đứng ôm đầu, rồi cậu nghe bên tai có tiếng “bóp” một cái, rồi nghe tiếng “bịch..bịch..” xa dần mới từ từ mở mắt nhìn xung quanh.. không thấy bóng đầu chỉ nhìn thấy cách mình khoảng hơn một mét có một chiếc giày thể thao màu bạc, lại nghe tiếng Hà the thé đằng sau:

“Ê, tên kia...”

Hiếu ngoảnh lại, nhìn Hà đang đứng trên hành lang, tay bám vào lan can, chỉ chỉ vào cậu:

“Sao cậu vẫn không sửa được cái tật đấy là sao, cứ đứng đơ ra, nó vào đầu thì sao, thôi đi đi lát lên đây tớ xử cậu...”

“Ồ..”

Hiếu định bước đi thì Hà lại gọi với lại:

“Ê...này”

“Gì nữa..?”

Hiếu quay đầu lại. Hà chỉ vào cái giày bên cạnh cậu:

“Chiếc giày đó là của tớ, lát mang lên cho tớ..”

Hiếu nhìn chiếc giày, hỏi lại:

“Cậu giúp tớ à?”

“Còn gì nữa, đi đi, sắp vào lớp rồi, nhớ mang giày của tớ lên..”

“Ồ ,biết ùi..” Hiếu mỉm cười, cầm chiếc giày của Hà lên và đi xuống canteen.

Nãy giờ có hai tên đang đơ, là Vũ và bạn Vũ. Tên bạn của Vũ mặt kinh hãi. Quả bóng như thế mà Hà dùng chiếc giày đỡ ngon ơ, mà lại đứng ở mãi trên này. Quá kinh khủng. Vũ thì tự nhiên nhớ ra cái gì đó, mờ mờ, nhạt nhạt nhưng có liên quan đến bóng rổ. Vũ ôm đầu, dựa vào tường, lại nghe tiếng cái Trang ở đằng sau:

“Haha vẫn rất phong độ.. cậu nên vào câu lạc bộ bóng rổ mới đúng..”

“Ồ, cái tên Hiếu này, 4 năm rồi mà không chịu chơi mấy trò này cho nó có cái phản xạ, mà không chơi cũng phải có chứ, con người sao có thể không có phản xạ chứ..” Hà vừa nhảy lò cò vào lớp, vừa nói với Trang. Đi qua 2 tên ngố vẫn đứng đấy này giờ, Hà lên tiếng hỏi:

“Hai cậu muốn tìm ai à?” Hà thản nhiên hỏi.

“A không,..” Tên bạn của Vũ lắc đầu. Vũ nhìn Hà, rõ ràng rất quen, tiến đến nắm lấy hai cánh tay Hà, lắc lắc:

“Rốt cuộc tôi có quen cậu không ?”

Tên bạn của Vũ há mồm, Hà nhìn Vũ, thản nhiên nói:

“Có quen..”

“VẬY..”

“Và cũng không quen..” Ngắt lời Vũ, Hà nhếch mép cười, tiếp tục nói “Tôi và cậu có quen nhau, nhưng giờ thì không quen nữa, nên cậu hãy quên sự có mặt của tôi trong tâm trí cậu, đừng bao giờ nhớ lại, chỉ cần nhớ, bữa tiệc đính hôn với Nhật Lệ 3 tuần nữa là được rồi..giờ thì bỏ tay ra nào..”

Trang và cái tên bạn Vũ giật mình khi nghe đến vụ đính hôn. Vũ thì nhớ lại lời tên bạn nói lúc nãy, cái gì mà ‘chia tay với Hà’ Vũ bèn hỏi:

“Tôi và cậu trước đây yêu nhau hả?”

Hà tròn mắt ngạc nhiên, sau 5s Hà bật cười rồi hất cánh tay Vũ ra:

“Ồi,haha ,..trí nhớ cậu có vấn đề à, haha..nói cho cậu biết..từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ yêu ai ngoài một người, mà không phải là cậu đâu nhé, khi tình yêu ấy mất đi tôi chưa từng có lại tình yêu, nghe chưa? Haha..”

Hà lắc đầu ngoay ngoay, nhảy lò cò vào lớp. Khi đi qua Vũ, Vũ gơ tay tóm lấy tay Hà nói:

“Thật sự không có tình yêu sao?”

“ ... ”

Hà không nói gì, đúng lúc đó,Hiếu từ cầu thang bước lên. Một tay xách một bịch snack to, lẫn pop corn, với mấy chai c2, một tay cầm chiếc giày của Hà. Mặt Hiếu nhăn nhó y như khi. Nhìn thấy Hà đang bị Vũ tóm tay, cậu lập tức chạy đến, dúm cái túi cho Trang rồi kéo tay Hà ra,. Vũ thấy vậy thì giữ chặt hơn, Hiếu cũng không thua. Hà bèn lên tiếng:

“Thả tay tôi ra..”

Hai người đơ mặt vì không biết Hà đang nói ai, Hà nhắc lại giọng lạnh lạnh:

“Thả tay tôi ra, Tôn Chấn Vũ..”

Vũ nghe vậy lập tức thả tay ra..Hiếu cũng thả tay ra, đưa cho Hà chiếc giày. Đi lại chiếc giày xong Hà phải tay, nắm tai tên Hiếu ngu ngốc, lôi vào lớp,nói:

“4 năm rồi, tớ đã dặn ra nước ngoài phải tập bóng rổ cơ mà, dám không nghe lời..tớ phải xử cậu mới được..đi vào đây..” Hà lôi Hiếu vào trong lớp..

Trang phì cười. Nhìn sang Vũ, Trang đến gần Vũ nói:

“Trong quá khứ, quan hệ giữa hai người không có gì đặc biệt đâu, cậu cứ lo việc đính hôn của cậu đi. Cậu có thấy cơn gió kia không? Những gì về chúng tôi trong quá khứ, cậu hãy gửi vào nó, đặc biệt là Hà, nó không muốn cậu nhớ lại cái gì về nó đâu, cậu chỉ nhớ việc đính hôn của cậu là được..”

Trang quay ngoắt bỏ vào lớp cùng với bọn Hà, cười cười. Để lại cho Vũ hàng trăm dấu hỏi trong đầu, đúng lúc đó tiếng trống vang lên, bạn Vũ nói:

“Về lớp thôi”

Rồi kéo Vũ đi về lớp.....

8. Chương 8

Từ hôm đó trở đi, mỗi lần đi qua lớp Hà , Vũ không còn nhìn vào nữa. Tâm trạng phức tạp, cậu đi về phía cổng trường, một tuần nữa cậu và Nhật Lệ sẽ đính hôn. Mất đang lơ mơ nhìn chiếc li mô đang đi đến , cậu thấy trước mặt mình Nhật Lệ và Hà đang đứng nói chuyện. Lệ đang nói gì đó, Hà trầm ngâm lắng nghe, lát sau mấy người bạn của Hà đến , Lệ lại nói với họ, ai cũng lắc đầu. Vì ở xa nên Vũ không hề nghe thấy họ nói gì. Lát sau thấy Lệ đưa một sấp giấy vào tay Hà rồi bước đi. Hà chẳng thèm nhìn, đang đi về thùng rác định vứt vào thì Trang ngăn lại, nói nói cái gì đó, thoáng lưỡng lự, xong Hà gật đầu với họ rồi đi về.

Vũ ngồi trong xe nhìn bóng họ đi khuất mới nói với tài xế lái xe về.

*

Tối hôm đó là sinh nhật Hà . Mọi người lôi nhau đi karaoke, quyết tâm quây đã thì thôi . Nhưng vừa bước vào quán karaoke, thì nhận ra Vũ và Lệ cũng đang đứng ở chỗ tiếp tân . Tất cả mọi người nhìn nhau, rồi nhìn Hà, mặt Hà nhìn thản nhiên như chẳng hề liên quan đến mình vậy . Bước về phía tiếp tân, Hà mỉm cười nói:

“Cho em một phòng đi..”

“Ừ, em đi một mình à?” Anh tiếp tân cười.

“Không đâu, bạn em kia kìa.” Hà chỉ vào lũ bạn.

“Ồ, 2 nam 3 nữ sao?”

“Vâng..”

“Ừ đây, phòng 3 nhé”

Hà chào anh tiếp viên rồi nói với lũ bạn:

“Làm gì vậy? nhanh lên..”

Tất cả đều đi, lướt qua Vũ và Lệ vẫn đang đứng đực ra, mọi người chả ai nhìn ai, đi thẳng . Vì hôm nay là sinh nhật nên Hà mặc đồ nữ tính một chút, theo yêu cầu của Trang, Hiếu và Phượng. Hà mặc cái áo pull dài ,quần sooc ngắn, để lộ cặp chân dài, trắng trẻo, khoác ở ngoài một cái áo choàng ngang đùi, màu kem, đi đôi boots đen sành điệu, đội mái tóc giả xoăn xoăn hung đỏ, cột lên cao, hôm nay Hà không đeo kính lại cặp một cái cặp tóc có hình cổ ba lá nhìn nữ tính vô cùng. Mới đầu nhìn Hà đi với Trang đến Hiếu còn thốt lên:

“Trang, bảo cậu đi đón Hà sao lại đưa em nào theo thế này ? Hà đâu ?”

Và đương nhiên Hiếu được tặng một cú thụi vào bụng, và một cái véo má đau . Vừa véo má Hiếu, Hà vừa cười nói:

“Thưa anh, em là bạn của của anh từ bé đến lớn đây, em xấu đến thế sao anh?”

“Ồ, Hà à ?”

“Vâng,tôi đây, đây bạn bè thế đấy, không nhận ra người ta mà lại còn ‘em nào đấy’ nữa chứ.” Hà cố tình kéo dài giọng chữ ‘em nào đấy’ khiến mặt Hiếu đỏ bừng và mọi người lăn ra cười..

Mọi người đang đi vào phòng thì nghe tiếng của Lệ:

“Xin lỗi, dù gì chúng tôi chỉ có hai người, chúng tôi có thể hát chung với các bạn không ?”

Hiếu quay lại nhìn Lệ nhú mày rồi quay sang Hà, Hà cũng đang nhìn Lệ ,xong nói với mọi người:

“Ok?”

“Ok..” Cả nhóm đồng thanh, nghĩ rằng thôi thì hôm nay sinh nhật Hà ,Phá lệ chút cũng không sao.

Vừa vào phòng, cởi hết áo khoác ra vì trong này rất nóng, Hiếu đã sun xoe hát bài ‘khúc hát mừng sinh nhật’ tặng Hà, mọi người vỗ tay rầm rộ. Lệ vui vẻ hỏi:

“Anh Hiếu, hôm nay là sinh nhật ai vậy ?”

“À Hà..” Hiếu trả lời..

“À chúc chị sinh nhật vui vẻ..”

“Cảm ơn..” Hà cười.

Trang với An nói chuyện riu rít, Vũ với Lệ ngồi cạnh nhau, Hiếu đang hát. Hà đang ngồi nhâm nhi ly whisky, làm sếp mà, đương nhiên phải biết uống rượu rồi. Nhìn Hà uống rượu Hiếu chạy đến giăng ly rượu của Hà nói:

“Cậu biết uống rượu từ khi nào thế ?”

Hà ngẩng lên, mỉm cười nói:

“Từ khi làm sếp..”

“Sếp???” Hiếu, An và Phụng vẫn chưa biết Hà làm sếp. Thấy mình lỡ lời Hà đứng lên nói:

“Tớ muốn hát một bài..”

“Sếp là sao?” Hiếu vẫn đứng trước Hà, nghiêm giọng.

“Là khi thằng em tớ gọi tớ bằng sư phụ ý..” Hà nói liêu.

“Sư phụ?” Hiếu nhớ ra 4 năm trước lúc Hà xử lý tên bạn bắt nạt thằng em trai, từ lúc đó thằng em Hà đột nhiên gọi Hà là sư phụ “Từ lúc đó á?”

“Ừm, nào hát đi, chọn giúp tớ bài ‘sẽ mãi yêu em như vậy’ đi..”

“Của con trai mà?” Hiếu thắc mắc.

“Kệ, chọn đi..”

“Ừm”

Hà bắt đầu hát:

“Đặt tay lên khoe môi đang mỉm cười

Rộn ràng theo bước chân ta vai sánh vai

Tay nắm tay vẫn thẹn thùng bao suy nghĩ

Có đôi lúc xuyên sao nhìn nhau

.....”

Giọng Hà khi hát bài này nghe rất giống con trai nhưng nghe rất ấm, mọi người bắt đầu cổ vũ..

“Thật lòng anh muốn đêm nay thời gian ngừng lại

Để vòng tay ấm hơn em trao đến ai?

Anh biết em còn ngại ngần chưa dám nói

Mỗi khi ánh mắt ta chạm nhau..”

Hà liếc nhìn Lệ và Vũ, nở nụ cười tươi rồi tiếp tục hát.

“Đến lúc đưa em về lại ghen ngào
Say good bye sao chẳng thể quay bước đi
I wanna keep you in my mind
Sẽ mãi yêu em như vậy
Without your love it ends my life
Em hãy nhớ trong tim rằng
Every thing I do is just for one smile from you
Rồi em ôm lấy anh, một nụ hôn thật sâu
....”

“Lần đầu gặp gỡ ngỡ như giấc mơ sao khó tin
Anh sẽ nhớ mãi những yêu dấu hôm nao mình trao nhau giữa đêm thâu
Và dù ngày tháng có trôi qua nhanh anh vẫn tin
Một niềm tin cho ta mãi yêu nhau cùng bên nhau say đắm yêu thương. Đến muôn đời...”

“Ha ha...hay quá”

Cả căn phòng vỗ tay cổ vũ, Hà mỉm cười cúi chào, đi xuống ngồi cạnh Hiếu, nhấp ly whisky, nghe Hiếu nói:
“Lâu rồi mới nghe cậu hát, phong độ vẫn như xưa nhỉ?”

“Haha, đương nhiên rồi...”

Cả phòng đang vui vẻ nghe màn song ca tình cảm An & Trang . Hà quay sang hỏi Hiếu:

“Hôm haloween Trang và An xảy ra chuyện gì hả?”

“Sao cậu lại hỏi thế?”

“Trực giác..”

“Ừ, tụi nó xxx rồi”

“Phụt...”

Hà vừa đưa ly rượu lên uống một ngụm, nghe câu nói của Hiếu lập tức phun ra, bị sặc:

“Khụ! Khụ!”

“Không sao chứ?”

“Không sao !” Hà lăm bằm ‘quả nhiên, nhìn thái độ của bọn chúng thì có thể biết ngay mà’

“Cậu lăm bằm gì đấy?” Hiếu cười cười.

“Không, nghe Lệ hát kìa”

Lệ hát bài when you tell me that you love me. Giọng hát vẫn y như thế. Vũ ngồi nhìn Hà xong nhìn Lệ, bỗng cậu có một kí ức mơ hồ rằng đã từng xảy ra chuyện Hà và Lệ từng hát thì phải, cậu cố nhớ nhưng càng nhớ lại càng cảm thấy đau đầu. Vớ lấy ly rượu đang uống dở của Hà- vì đang ở gần Vũ. Uống một hơi cạn rồi lại tiếp tục rót ra. Uống hết ly này đến ly khác đến lúc người Vũ bắt đầu mềm nhũn ra, mặt đỏ bừng, người nóng nực hơi men, đầu óc Vũ quay cuồng, đến nỗi nhìn thấy Hà ngồi đối diện có đến 2 cái đầu, người to vô cùng. Cậu lắc lắc cái đầu, cố gắng tỉnh táo, nhưng vẫn ngủ thiếp mất.

Hà đang ngồi nhâm nhi ly rượu khác, bọn Hiếu cũng bắt đầu uống rượu vì chơi bài thua, ai cũng say mềm, còn mỗi mình Hà vì luôn thắng nên phải uống có hơn 2 ly. Vẫn còn tỉnh táo, ngồi nhâm nhi tiếp.. nhìn xung quanh thì Lệ và Vũ đang ngủ gục vào nhau. Trang và Phượng đang hò hét cổ vũ cho An đang hát, say rượu mà, vừa hát vừa hò hét đình tai nhức óc. Hiếu uống rượu kém, mới một ly đã ngủ gục trên vai Hà. Nhìn

lên đồng hồ 11:53 đêm, lại nhìn sang lũ bạn, sao mà về được bây giờ, chả lẽ lại ngủ ở đây à. Nghĩ vậy Hà gọi điện ẹ, nói đang bị kẹt không về được. Được cái mẹ Hà rất tôn trọng quyền riêng tư của Hà, bà không can thiệp vào cuộc sống riêng của Hà nhưng nếu muốn qua đêm chỉ cần báo đang ở đâu là muốn ở đến bao giờ thì ở. Mẫu hình người mẹ lý tưởng hiện nay (hì).

2h sáng. Phòng karaoke chìm trong bóng tối và im lặng. Chỉ có một ánh đèn mập mờ đủ nhìn thấy mặt nhau. Hiếu khẽ cựa mình, tỉnh dậy, mắt tuy chưa mở nhưng cảm nhận thấy mùi sữa tắm hoa hồng thoang thoảng hòa với mùi rượu, cậu đang gối trên một thứ gì đó rất êm và ấm, cả người nằm trên sofa hơi khó chịu nhưng đầu rất dễ chịu. Trên trán cậu có một cái khăn ẩm ẩm, rất dễ chịu. Từ từ mở mắt, phải mất mấy giây để thích nghi với ánh sáng nơi này, cậu nheo mắt nhìn cho kĩ rồi đột nhiên mở to khi nhận ra...cậu đang gối đầu trên đùi Hà, Hà đang ngồi ở đầu ghế sofa, tay khoanh trước ngực, mắt nhắm lại và đầu giữ rất thẳng không hề bị gật gù, nhìn sang xung quanh thấy An và Vũ nằm chung một ghế, dáng nằm có vẻ khó chịu thì phải. Trang và Phượng nằm cùng nhau. Không thấy Nhật Lệ ở trên ghế nào, Hiếu nhìn xung quanh chợt thấy Lệ đang đứng ở cửa sổ, tay cầm ly rượu, mắt nhìn ra ngoài cửa, thỉnh thoảng lại rùng mình vì trời quá lạnh. Hiếu ngồi dậy cầm lấy cái áo khoác, đi đến cửa sổ, khoác lên vai Lệ rồi hỏi nhỏ:

“Có tâm sự à?”

“Anh Hiếu..” Lệ ngoảnh lại, nhìn thấy Hiếu thì ngạc nhiên rồi lại hỏi “Anh không ngủ được à?”

“Ừ, anh thấy em có tâm sự phải không?”

“Vâng, em thấy hơi căng thẳng.”

Hiếu liếc nhìn Lệ rồi khẽ cười giọng như đang trêu:

“Con gái trước khi về nhà chồng đều vậy hả?”

“Anh Hiếu..” Mặt Lệ đỏ bừng.

“Haha..” Hiếu khẽ cười, xong lại nói “Việc này có vẻ hơi vội vàng đấy, em còn quá trẻ, mới 16 tuổi, tuổi này dễ bùng nổ lắm đấy...”

“Nhưng em yêu anh Vũ..em không bao giờ hối hận..em đã ở bên anh Vũ từ bé đến giờ,em chỉ theo bố ra nước ngoài có mấy năm mà ở nhà anh ấy đã có người khác..không thể chấp nhận được..nhưng giờ anh ấy đang mất trí nhớ em phải tranh thủ chứ..”

Hiếu liếc nhìn Lệ rồi lại cười, nói:

“Chúng ta rất giống nhau!”

“Sao?” Lệ hơi nghiêng đầu, hỏi.

“Anh cũng đã yêu một cô gái từ rất lâu rồi. Anh và cô ấy có cả tuổi thơ bên nhau, nhưng khi gia đình anh sang Pháp 4 năm trước,anh đã mất hết liên lạc về cô ấy..”

“...Rồi sao nữa..?”

“Khi anh trở lại đây, anh nhận ra cô ấy đã thay đổi, giờ đây cô ấy rất khó đoán..có lúc cô ấy rất vui vẻ, nhưng có lúc cô ấy lại lạnh đến mức nó khiến anh cảm thấy sợ . nhiều lúc anh không còn nhận ra cô ấy nữa,và cũng đã có người khác yêu cô ấy, và cô ấy đã yêu người đó..”

“Có phải..chị Hà không?”

Hiếu nhắm mắt lại, Lệ cũng không hỏi nữa, lát sau Hiếu trả lời:

“Anh cũng không rõ chính xác rằng..giờ tình cảm của anh đối với cô ấy còn là tình yêu nữa không, có thể nó chỉ còn là bạn, hay vượt hơn tình bạn một chút nhưng chưa đến lúc gọi là tình yêu, anh nghĩ rằng...có thể em với Vũ cũng như vậy nhỉ?”

“Không thể nào! Anh không được nói bậy..”

“Đó là điều em nên suy nghĩ lại, hãy nghĩ xem, một ngày nào đó Vũ sẽ nhớ lại mọi chuyện thôi, vấn đề chỉ là thời gian...em còn một tuần để suy nghĩ lời anh nói.” Hiếu bước đi, xong ngoảnh lại nói “Ngủ đi, uống rượu lại thức khuya, có hại lắm.”

“Cảm ơn..”

Còn một mình Lệ lại suy nghĩ về những lời Hiếu vừa nói. Đúng là từ trước đến nay Vũ luôn coi Lệ như em gái, cũng chưa bao giờ giới thiệu Lệ là người yêu như đã làm với Hà. Lẽ nào...thứ tình cảm giữa 2 người thật sự không phải tình yêu.

9. Chương 9

Sáng hôm sau.

Vì là chủ nhật nên Hà kéo cái Trang về nhà mình. Vừa lên tới phòng, nó lập tức đóng cửa, quay sang chỗ cái Trang.

“Nói!”

“Gi?” Trang giật mình, hơi sợ.

“Hôm haloween, mày và An!”

“À, hôm đó hả..? Không có gì!” Trang đỏ mặt.

Hà nhìn mặt Trang rồi nói.

“3s, không thì tự nghĩ hậu quả!”

Trang nuốt nước bọt, cười trừ, xong nói.

“Được rồi, tao nói. Hôm đó, tụi tao đi tìm mày. Vì không tìm thấy, trời lại khuya nên Hiếu thuê một nhà nghỉ gần đó. Sau đó...”

“Tiếp!”

“Tao ngồi được không?” Trang dè dặt hỏi.

“Được, ngồi xuống đây!”

Hà ngồi xuống giường, tay vỗ vỗ sang bên cạnh. Trang ngồi xuống, xong lập tức nằm kênh xuống giường, tiếp tục kể.

“Phòng được chia làm 2, được ngăn bởi một cánh cửa giấy. Tao ở cùng phòng với Phượng....Khoảng 12h đêm tao bị mất ngủ, đi ra ban công hóng gió. Đứng đấy một lúc thì An cũng ra ngoài. Vì hai phòng cạnh nhau lên hai ban công chỉ cách nhau một bức tường cao hơn một mét. An thấy tao đứng đó, liền nhảy sang...”

Tái hiện kí ức. _____

(Đoạn này ban đầu là BeTa viết, xong Ori sửa lại. Rất là...mà cũng không có gì quá đáng, Ori đã sửa đến 90% bản gốc của BeTa. Và bỏ đi một số từ ngữ được coi là làm ô nhiễm đầu óc trẻ em. Fans của Fic này có ai dưới 15 tuổi không vậy???)

“Không ngủ được hả?” An nhảy sang đứng cạnh Trang.

“Ừm, ngủ được một giấc rồi. Giờ không ngủ được nữa.”

“Lo cho Hà à?” An cười.

“Không!”

“Hả?” An ngạc nhiên.

“Nó thì không bao giờ khiến người khác phải lo!”

“À, ra vậy...”

Im lặng một lúc An nhìn Trang, nở nụ cười khả ố (Tín hiệu nguy hiểm, đèn báo động ò e ò e ò e) rồi cậu đứng sát lại gần Trang, thì thầm vào tai Trang:

“Cậu đẹp lắm!”

“Hả?”

“Đẹp như hoàng hậu Mari-antoanet!”

“Mari-antoa...ừm ừm...”

Trang không thể nói hết câu vì An đã đẩy cô vào tường, hung hăng ép môi mình lên môi cô. Trang dấy giụa, phản kháng mà không biết hành động này lại làm kích thích cái tính trời sinh của đàn ông. Trang càng dấy giụa, An càng làm tới. Đến khi người Trang mềm nhũn không phản kháng nổi nữa, cậu mới cúi xuống, bế cô vào phòng. Vì có tấm cửa ngăn cách nên Phượng không biết gì mà cứ ngủ ngon lành trong khi cách đó một vách tường, có hai người đang vô cùng thoải mái trên cùng một chiếc giường....

Hiếu nghe thấy tiếng lạch cạch nên tỉnh dậy. Đi sang bên chỗ An ngủ thì không có ai, cửa ban công thì vẫn mở, gió lùa vào, mấy tấm rèm bay phấp phật. Đi ra ban công, cậu thấy ban công phòng bên cạnh cũng đang mở. Nhảy qua đó, đi vào phòng. Phượng vẫn đang ngủ, cậu lại đi về phía gian của Trang. Đi đến gần tấm ngăn cách đó, cậu dừng lại, đứng đó mấy giây rồi quay lại phòng mình. Không cần vào cậu cũng biết trong đó có chuyện gì khi nghe những âm thanh phát ra từ gian phòng. Tiếng nói ngắt quãng của Trang, tiếng cười đùa, ngọt ngào của An. Không cần vào cũng biết đang có gì xảy ra trong đó.

An thì không phải là lần đầu bị cậu bắt gặp cảnh này. Nói thẳng ra là An nghiện s.e.x . Cậu chỉ thắc mắc là sao Trang lại dễ dãi vậy, Trang như vậy liệu Hà có như vậy không?? Bất chợt cậu nghĩ đến Hà, với tính cách bây giờ của Hà thì chắc là không!

Sáng hôm sau tỉnh dậy thì cậu đã thấy An đang nằm trên giường rồi. Cậu cũng không hỏi lại nữa._____

Kết thúc hồi tưởng.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Một giọng con gái vang lên, dám cá là tấm cửa kính nhà hàng xóm sẽ phải thay trước dự định.

“Mày nói cái gì? Mày...trao hết cho nó chỉ bởi vì nó khen mày giống Mari-antoanet thôi sao?” Hà không bình tĩnh nổi, giọng hơi to.

“Suyt...khe khẽ cái miệng mày thôi” Trang đưa ngón trỏ đặt lên miệng, ra hiệu im lặng.

“Mày...giờ bảo tao im là được sao? sau này..mày lấy chồng thế nào hả?”

“Bây giờ ai quan trọng cái đó. Con gái bây giờ, ai chả không còn trước khi lấy chồng!” Trang nhún vai.

Hà nghiêng răng, lòi phất áo cái Trang dậy, nhìn nó, nói:

“Cho mày nói lại!”

“À, trừ mày ra.” Trang nuốt nước bọt. “Mà Mari-antoanet là ai vậy?” Trang đánh trống lảng.

Hà thả tay ra, nằm kên xuống giường, một lúc sau, thở dài lên tiếng.

“Hoàng hậu nước Pháp.”

“Bà ta đẹp không?” Trang hỏi.

Hà khẽ nhăn mày, xong lại thở dài, nói.

“Đẹp!”

“Vậy à?” Mặt Trang phẫn khích.

Hà nhìn mặt Trang, xong nói.

“Chỉ đẹp về bề ngoài thôi!”

“Hả?”

“Bà ta là nguyên nhân khiến nước Pháp kiệt quệ đó!”

“...Như thế nào?”

“Thì ăn chơi vô bổ, xây dựng cung điện đèn đài, tiêu xài hoang phí, nhưng lại không chăm lo cho nhân dân. Sau này, khi con trai bà ta mất còn không có tiền tổ chức tang lễ, đến nỗi vua Lu-i 16 phải bán bớt chân đèn và bát đĩa bằng bạc mới có thể an táng được.”

” ...” (0~0lll)

“Cuối cùng thì bà ta bị chặt đầu thị chúng, nè...” Hà quay sang Trang, cười nửa miệng ” Liệu An có ý gì sâu xa khi so sánh mày với bà ta không?”

“Chắc không đâu!” Trang lắc đầu, lắc thật mạnh.

“Ồ, chắc thế, một số người còn không biết bà ta là ai mà.”

“Mà nè, hôm đó, mày với Vũ..có như vậy không?” Trang tiếp tục lảng chuyện.

“Mày nghĩ ai cũng như mày chắc, nhầm rồi đó!” Hà nói mà mắt cứ giật giật.

“Hai người...nằm chung giường?” Trang hỏi.

“Phải!” Hà đổi tư thế nằm, mắt nhìn lên trần nhà.

“Mày có...cởi đồ cho Vũ?”

“Có!”

“Hai người..có ôm nhau khi ngủ?”

“Có!”

“Vây còn chối!”

“Chỉ là đụng chạm bên ngoài.” Hà nhún vai. “Vì chỉ có một giường nên phải ngủ chung, cậu ta ngủ trong khi người toàn mồ hôi nên tao phải thay đồ giúp, còn việc ngủ khi đi ngủ ôm nhau là chuyện bình thường. đâu có ai kiểm soát được cơ thể mình khi đi ngủ đâu!”

“Cũng đúng” Trang gật gù. ” Vây..mày có thích Vũ không?”

“Tao cũng không biết!” Hà nói, giọng thản nhiên.

“Chắc là có chứ nhỉ?”

“Chắc cũng chút ít.” Hà cười.

“Vây sao mày lại để yên cho Vũ dính hôn, mày phải làm cho Vũ nhớ lại mày mới đúng chứ?”

“Không cần!”

“Hả?”

“Nếu cậu ta thực sự quên tao thì có lẽ số đã định!”

“Cái gì cơ, Lê Vũ Nhật Hà mê tín sao?”

“Không cần gọi cả tên tao vậy đâu!”

“Vây sao..?”

“Nếu cái gì đã thuộc về mình thì không cần phải tìm kiếm, không thuộc thì có níu kéo cũng vô ích, phải buông tay thôi.”

“Tao lại không nghĩ thế!”

“ ...”

“Mày và Vũ sinh ra ở 2 thế giới, nói câu này thì hơi quá nhưng đúng là mày và Vũ không thể gặp nhau mới phải, nếu không có tên Lâm thì đúng là hai người cũng không thể gặp nhau. giờ mày lại để Vũ đi ra khỏi đời mày như đã làm với Lâm sao?”

“Đừng nhắc đến hắn trước mặt tao! ” Hà nhắm mắt.

“Không lẽ mày vẫn còn..thích hắn?”

“Hết rồi, hết từ lâu rồi!” Hà nhú mày.

“Ừm, trước đây tao cứ nghĩ hai đứa mày rất hợp đôi, tao còn định làm phù dâu ày nữa, nhớ không?”

“Quên rồi!” Hà nói, giọng lạnh tanh.

“Ừ, quên thì thôi. Mà mày sẽ đi dự lễ đính hôn của họ chứ?”

“Chưa biết!”

“Hôm trước Lê đưa giấy ày, mày vứt đâu rồi?”

“Chả nhớ!”

“Mày...haizz tao bó tay với mày luôn.”

“Bó luôn cả chân vào.” Hà mở mắt ra nhìn trần nhà.

“Tao chả biết nói gì với mày giờ nữa, thôi vậy. À có gì ăn không?”

“Không biết. để xuống xem!”

Nói rồi hai người xuống bếp. Em trai Hà đang ngồi xem ti vi, thấy hai người đi xuống liền chào.

“Chào buổi sáng, sư phụ! Chào buổi sáng, chị Trang!”

“Chào!” -Hai người đồng thanh, xong Hà hỏi.

“Còn gì ăn không?”

“Có, trong bếp ý” Hà vừa đi đến cửa bếp, cậu em đã gọi giật lại.

“Vừa rồi anh Hiếu gọi điện đến, nói mấy hôm nữa mẹ anh đấy về, chị sang đó chơi.”

“Biết rồi!”

(T/g cùng BeTa tranh luận:

-Hay tao bỏ chương nàu như!-Ori.

-Điên à! chót viết rồi thì đăng lên, sợ khi gì, mày sửa hết ý của tao rồi còn đâu. sợ khi zè, cứ đăng lên, bây giờ bọn nó còn miêu tả hắn khi ấy ấy cơ mà.

-Chắc chắc, ô nhiễm tâm hồn trẻ con!

-Chỉ có mày là trẻ con thôi!

-Trẻ con? Tao?

-Phải, mày ko đăng, ta đăng, ra ngoài, đi ra ngoài.

-Không!

-Không hả? được *Xấn tay áo*

Bịch...bộp...rầm...choang..huych...cốp...xoảng...

phủi tay

-Dọa nhầm người rồi. haha...

-Đồ đều...

10. Chương 10

Một buổi tối cách lễ đính hôn 3 ngày.

Vũ có ra ngoài đi loanh quanh ở mấy trung tâm mua sắm. Lệ muốn có một đôi giày ưng ý nên kéo Vũ đi cùng. Giờ Lệ đang đi spa và nói Vũ về trước. Đang về, Vũ chợt nhìn thấy Hà và Hiếu đang đi bộ ngược chiều với mình.

Hà lúc nào cũng vậy, phong cách ăn mặc rất khó đoán giới tính. Như hiện tại, Hà mặc một chiếc áo ba lỗ (loại dành cho tom boy) khoác bên ngoài một chiếc áo thể thao màu đen. Mặc chiếc quần thể thao cũng màu đen nốt, mang giày thể thao. Đúng là không khác gì đàn ông cả.!

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, chợt có 3 tên du côn xuất hiện trước mặt. Vì đứng khá gần lên Vũ có thể nghe được tiếng của bọn chúng.

“Ha ha Hà Nhật, chào mày lâu rồi không gặp.”

“Mày muốn gì?” Hà nhếch mép cười nhạt, hỏi hẩn.

“Không có gì, chỉ là tao nghe tin Tôn Chấn Vũ biến mất khỏi giang hồ, nên muốn đến hỏi thăm chút thôi”

“Đó không phải chuyện của chúng mày.” Hà gằn giọng.

“Ha ha. Mày sợ rồi. Mất hẩn coi như mất cánh tay phải đúng không? “Black Rose” sẽ sớm sụp đổ thôi”

“Ha ha” Hà cười gằn.

“Nó sợ đến mức đó rồi, anh em giải quyết nó đi. Chúng ta mà giải quyết được Hà Nhật của Black chắc chắn chúng ta sẽ nổi tiếng”

“Chúng mày tìm hiểu thiếu một thông tin về tao rồi.” Hà cười khẩy.

“Không hề thiếu gì hết”

“VẬY...thử xem”

Dứt lời thì....kết quả mọi người đều biết rồi đấy, 3 cái bóng cao lớn, đầu xanh đầu đỏ nằm hun đất vô cùng thảm bại, Hà dùng chân giẫm lên lưng tên nói nhiều nhất ban nãy. Đứng cả hai chân lên người hẩn, lộn một vòng trên không rồi hạ cánh xuống lưng hẩn, một âm thanh vang lên, chứng tỏ hẩn đã gãy ít nhất là 2 cái xương sườn.

Hà cúi xuống gần tai hẩn, thì thào.

“Lẽ ra mi nên điều tra thêm một chi tiết nữa, là ta rất khoái đánh nhau, chứ không như bọn khác chỉ biết dựa vào sức đàn em” Rồi thổi nhẹ vào tai hẩn.

Mọi người có nghĩ đó là luồng không khí nóng dễ chịu, man mát không?

Tên này không hề nghĩ thế...Hẩn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy xuống cổ hẩn mang theo sát khí và bao nhiêu da gà cứ theo nhau nổi hết lên....

Hà đứng dậy, nói với Hiếu đang vô cùng ngơ ngác.

“Mẹ cậu sẽ mắng nếu chúng ta tiếp tục la cà ở đây đó!”

“À, đi thôi” Hiếu bưng tỉnh đi theo Hà nhưng hiện giờ trong đầu cậu vô cùng hỗn loạn những từ ngữ “Hà Nhật, Black Rose, Tôn Chấn Vũ, cánh tay phải, sếp, du côn...” rất cuộc thì Hà có liên quan gì tới chúng?????

Trong xe ô tô, Vũ cũng đang ngẫm nghĩ điều đó, thật khó để hiểu những từ ngữ mập mờ khó hiểu đó, Vũ nói với tài xế:

“Đi theo hai người đó”

*

Sau khi đợi gần hai tiếng trước cổng nhà Hiếu cũng thấy Hà bước ra. Hiếu cũng đi ra tiễn.

“Để tớ đưa cậu về!”

“Không cần đâu, tớ tự đi bộ được mà”

“Nhưng vụ vừa rồi, tớ rất lo” Giọng Hiếu ánh lên vẻ lo lắng.

“Nếu để cậu đưa tớ về, sau đó cậu tự đi về mình thì tớ còn thấy lo hơn. Haha” Hà bật cười.

“Tớ không phải trẻ con” Hiếu nhăn nhó.

“Tớ biết, nhưng tớ vẫn không yên tâm, haha, thôi tớ về” Hà quay người đi.

“Hà!”

“Sao?” Hà quay lại thì Hiếu hôn phát vào trán Hà, xong cậu nói.

“Ngủ ngon.”

Hà nhún vai rồi hôn chụt phát vào má Hiếu, rồi trêu.

“Ok. Bé cưng cũng ngủ ngon nhé. Haha”

“Lần sau không được hôn vào má tớ!” Hiếu nghiêm giọng.

“Why?” Hà chớp mắt, ngây thơ hỏi.

“Cảm giác như mẹ chúc con ngủ ngon vậy!” Hiếu nhăn nhó.

“Ha ha” Hà cười lớn, đưa tay vò tóc Hiếu rồi nói “ Ok, rồi vào ngủ đi, tớ về đây”

“Ừ. Ngủ ngon”

Hà giơ tay chào Hiếu rồi bước đi.

Hiếu đứng đó đến khi Hà khuất bóng mới vào nhà.

Trong ô tô.

Một con người vô cùng bức bối đang đá mạnh vào ghế. Không hiểu sao khi thấy họ cười với nhau, Hà lại hôn vào má Hiếu khiến cậu cảm thấy vô cùng..vô cùng khó chịu. Thô bạo mở mạnh cửa ô tô, cậu nói với tài xế:

“Bác Thông, cháu ra đây một lát, bác ngồi đây đợi nhé!”

Vũ nhanh chóng nhìn thấy Hà đang đi, cậu chạy đến gần. Đi sau lưng Hà một hồi, cậu khê đưa tay định chạm vào vai Hà thì lập tức thấy Hà xoay người, chân tung ra một cú đá đang hướng thẳng đến mặt cậu...

Hà đã cảm thấy có người đi theo từ ban nãy, khi hắn vừa đưa tay đến gần, Hà đã có cảm giác và xoay người tung một cú tạt về phía hắn. Nhưng..sao lại là ..Vũ???

Nhận ra là Vũ, Hà lập tức không chế lực chân. Nó dừng lại cách mặt Vũ khoảng một chút xíu. Thu chân về, Hà quay bước định đi thì có người đã túm lấy khuỷu tay Hà, kéo lại. Lực kéo mạnh đến nỗi mà Hà bị đập cả người vào cái người đang đứng đối diện.

Mặt nhăn nhó, Hà ngược lên nhìn Vũ, nhú mồm hỏi:

“Có chuyện gì không?”

“Rột cuộc, quan hệ giữa tôi và em là thế nào?” Vũ nhìn sâu vào mắt Hà.

“Bạn bè.” Hà trả lời chắc như đinh đóng cột.

Mắt Vũ tối sầm lại. Bạn bè ư? Là bạn tại sao cô lại tránh cậu? Là bạn tại sao cô lại cười với họ còn cậu thì tuyệt nhiên không? Là bạn sao cô lại muốn cậu quên cô càng sớm càng tốt? Là bạn tại sao nhìn thấy cô và Hiếu gần nhau cậu lại khó chịu? Tại sao?

Mỗi lần nghĩ đến một lý do là tay cậu lại bóp chặt tay Hà hơn, Hà nhúu mày nhăn nhó, cố gắng gỡ ra. Nhưng càng gỡ lại càng bị xiết chặt hơn. Hà bực tức ngẩng lên nhìn Vũ:

“Thả tay tôi ra!” Giọng nói mang chút ra lệnh. Vũ giật mình nhìn khuôn mặt cau có khó chịu của cô, rồi dừng lại ở làn môi hồng ấy. Vừa rồi trên làn môi này còn cười với Hiếu, còn hôn vào má cậu ta cơ mà? Sao giờ nó lại như thế này.?

Rồi thế là, cậu đưa tay còn lại ôm lấy eo cô, kéo sát lại gần mình, giữ thật chặt. Rồi cúi xuống, đặt môi mình lên làn môi hồng ấy.

Ban đầu hôn nhẹ nhàng để thăm dò, rồi dần dần, cậu bắt đầu hôn mạnh lên, mãnh liệt. Nụ hôn kiểu độc chiếm, không ai được động vào nó ngoài cậu. Vừa rồi cô dám hôn thẳng khác, cậu phải tẩy ngay mùi thẳng đó còn đọng lại trên cô.

Dù nghĩ vậy nhưng cậu vẫn cảm thấy vị ngọt ngào lan tỏa khắp khoang miệng mình, càng ngày càng rõ rệt. Trong đầu cậu tự nhiên xuất hiện một cảnh tượng, cô nằm ở dưới cậu trên một cái giường và hai người cũng đang hôn nhau. Nghĩ đến đó, tự dưng cậu lại xiết chặt cô hơn. Hơi thở cứ gấp dần lên.

Hà bắt đầu cảm thấy khó thở, cái tên này đã hôn cô như vậy lại còn ôm chặt khiến người cô chạm vào hần, tay cũng bị giữ chặt. Dù cô cũng cảm thấy vị ngọt ngào từ hần nhưng vì đang bị ôm quá chặt, cô muốn thoát ra để hít thở. Nhưng bằng cách nào? Tay bị hần giữ, chân...à há chân.

Nghĩ vậy, lập tức cô giẫm mạnh lên chân hần. Vũ giật mình mở to mắt, lại nhìn thấy cô đang nhìn cậu chằm chằm, mắt ánh lên vẻ tức giận. Cậu lập tức dừng lại, thả cô ra.

Được thả ra, Hà lập tức hít thở không khí một cách thỏa mãn. Hơi thở dù vẫn còn gấp nhưng đã đều đặn hơn trước, Hà nhìn Vũ rồi nói:

“Mấy hôm nữa cậu dính hôn rồi mà còn dám làm trò này, không biết sau này cậu sẽ sống với vợ cậu thế nào?”

Không để Vũ trả lời, Hà quay bước đi thẳng.

Vũ giờ mới tỉnh lại, khẽ đưa tay lên. Trên vạt áo vẫn còn mùi hương kì lạ của cô. Môi vẫn còn nguyên vị ngọt. Trước đây cậu từng nghe là khi hôn người mình yêu thật sự sẽ có cảm giác ngọt ngào, vừa rồi cậu cũng có cảm giác đó, lẽ nào...trước đây cậu đã từng yêu cô và giờ cũng vậy???

11. Chương 11

Việc đính hôn giữa Lệ và Vũ đã được thống nhất diễn ra tại biệt thự nhà họ Tôn. Trong khuôn viên rộng lớn, bữa tiệc được tổ chức ngoài trời, đối diện với khán đài chính là một bể bơi khá lớn. Nước xanh long lánh, in rõ từng chiếc đèn treo trên những chiếc cột trạm trổ lộng lẫy tỉ mỉ. Hôm trước Lệ có gửi giấy mời Hà đến dự nên cũng nể mặt nhau mà đi. 20h lễ đính hôn bắt đầu. Hà vẫn giữ nguyên phong cách tom boy, mặc bộ vét màu trắng, mái tóc ngắn, nhìn khó đoán giới tính. Sau khi bắt đầu nhập tiệc, Hiếu và Hà đi đến chúc mừng Vũ và Lệ. Bố Hiếu vốn là người thiết kế biệt thự lên cũng được mời nhưng hôm nay có việc nên Hiếu đi thay. Đi đến gần Vũ và Lệ, Hiếu lên tiếng:

“Chào hai người, Lệ hôm nay em đẹp quá.!”

Đúng là hôm nay Lệ rất đẹp. Lệ mặc chiếc váy dạ hội màu trắng, mái tóc búi cao. Trang điểm khá đậm. Nhìn như bà hoàng vậy.

“Cảm ơn anh, à sao chị Hà lại mặc như vậy?”

Hà đang đứng cạnh Hiếu, mỉm cười rồi lên tiếng:

“Cảm ơn, tôi chỉ mặc những gì mà mình cảm thấy thích và nó nhất định phải thoải mái, lần trước có mặc váy dạ hội một lần tôi đã đủ khổ rồi.”

“Ha ha, thế sau này mặc váy cưới còn khổ hơn nữa đấy..” Hiếu bật cười.

“Yên tâm đi, cùng lắm là sống một mình chứ ngu gì lấy chồng. Có chồng như đeo gông vô cớ mà.” Hà thần nhiên.

Hiếu nghiêm mặt:

“Nói trước bước không qua à nha?”

“Xùy, phui phui cái mồm cậu.. thôi chúng tôi xin phép, có rất nhiều người muốn chúc mừng 2 người thì phải..” Hà nói với Lệ.

“Ừm, chúc anh chị vui vẻ..” Lệ cười.

“Chúc 2 người hạnh phúc..” Hiếu nói.

“Vũ không được lằng nhằng ghen, vợ cậu hay ghen lắm đấy” Hà nháy mắt với Vũ.

Vũ từ nãy tới giờ không nghe câu chuyện nên chẳng hiểu gì. Nhìn thấy Hà nháy mắt thì cậu buột miệng:

“Ừm”

Hà khoác tay Hiếu đi vào đám đông. Vũ nhìn theo Hà mãi đến khi có mấy ông chúc phúc mới tỉnh lại. Đầu óc cậu có vẻ chẳng ăn nhập gì với bữa tiệc này cả.

Phần chính của bữa tiệc chính thức bắt đầu. Anh chàng mc mở lời.

“ Good evening, ladies and gentlemen! Hôm nay chúng ta có mặt tại đây là để chứng kiến lễ đính hôn giữ cậu Tôn Chấn Vũ và cô Hoàng Nhật Lệ. Hi vọng buổi tiệc của chúng ta hôm nay thành công tốt đẹp.... Cậu Tôn Chấn Vũ vốn là con trai của...”

Một điệu nhạc Ấn Độ vang lên cắt ngang lời mc. Trên tầng hai của khu biệt thự, tại lan can ngay phía trên khán đài có một cô gái da ngăm, nhìn rất xinh đẹp mặc một bộ trang phục Ấn, đang đưa người uyển chuyển theo điệu nhạc. Khán phòng im lặng như tờ, tất cả các chàng trai, cả già lẫn trẻ đều nhìn vào cô gái ấy mắt nở hình trái tim bùng bùng (bọn hám sắc) .

“ Ồ!!”

Cả khán phòng vang lên tiếng khi thấy cô gái đưa nửa người mình qua lan can mắt khê nháy và người vẫn vô cùng uyển chuyển. Ai là đàn ông cũng dán mắt vào cô ấy, trừ một người trong trang phục đàn ông nhưng thật ra lại là phụ nữ.

Hà chỉ liếc qua cô gái đó, nhìn cô ta uẩn ** mà đã thấy sợ chả dám nhìn nữa. Từ lúc đấy cô chỉ đưa li rượu lên uống trong khi cái tên bên cạnh cô mắt cứ ghéch lên.

Trong một góc khuất ở lầu hai, có một cái bóng trắng nhìn vào cô và mỉm cười.

Sau màn uẩn ** đầy gợi cảm, cô bạn Ấn Độ xuống khán đài cùng một cô bé mặc váy trắng, mái tóc dài, mượt thả ngang lưng, nhìn mặt thì chắc là cô bé khoảng 15 tuổi.

Cô bé vừa bước xuống lập tức chạy đến chỗ ông Chấn Khang, sà vào lòng ông, thì thầm.

“Bố, con về rồi nè!”

Ông Khang vẫn còn ngạc nhiên chưa nói được lời gì, cô bé lại chạy đến chỗ Vũ, ôm chầm cậu.

“Anh Vũ!”

Vũ mở vòng tay ôm cô bé, một lát sau, cậu khê ngẩng mặt lên nhìn và nói.

“ Bé Tuyết đã lớn rồi!”

“Em không còn bé nữa, em đã 15 tuổi rồi.” Tuyết nhìn cậu, cầu nhàu.

“Ừ, em đã 15 tuổi, cách chào mọi người thật đặc biệt.”

“À, em quên giới thiệu, đây là Katrina Kaif, người Ấn, bạn học của em bên Mỹ, tên tiếng anh của bạn ấy là Pia.”

Quay sang Pia “Pia, đây là anh Vũ, anh trai mình”

“Chào anh Vũ, em là Pia bạn Tiểu Tuyết. Rất hân hạnh được gặp anh” Pia nói bằng giọng lơ lớ, ngọng ngọng rồi cúi xuống chạm vào chân Vũ. Cách chào của người Ấn.

“Chào em, hi vọng em có buổi tối vui vẻ.” Vũ mỉm cười.

“Thanks.”

“À, anh Vũ, anh đính hôn đúng không?” Tuyết như nhớ ra vấn đề, hỏi Vũ.

“Ừ, anh đính hôn”

“Với ai vậy?” Tuyết tò mò.

Nhật Lệ đứng sau Vũ này giờ nhìn hai người nói chuyện, giờ lên tiếng.

“Chào em, Tiểu Tuyết.”

“Chào chị..chị là?”

“Chị là Nhật Lệ. Là người đính hôn cùng anh Vũ” Lệ cười.

“ À, ra là chị...chị còn trẻ quá!” giọng Tuyết có chút không vui lắm bầm không thành tiếng “Trang điểm như bà già vậy”

“Ừ. Cảm ơn em.”

Tuyết không nói gì nữa, Quay sang Vũ.

“Em ra đây một lát.”

“Đối tượng là ai vậy?” Vũ cười.

“Cái anh này.” Tuyết đỏ mặt.

“ Anh biết tính em mà, nói thử coi, ai?”

“Anh chàng mặc vét trắng đó! Anh có biết là ai không?”

Vũ nhìn theo hướng Tuyết chỉ, chỗ đó chỉ có Hà Và Hiếu đang nói chuyện và uống rượu, cả hai đều mặc vét trắng, Tuyết muốn hỏi ai? Nhưng Hà là con gái mà, chắc Tuyết để ý Hiếu. Nghĩ vậy cậu nói.

“Duy Hiếu!”

“Thanks anh, em đi thăm dò chút, lát mời anh ta khiêu vũ, hi hi. Bye”

Vũ lắc đầu, bó tay với Tuyết, con bé này luôn là như thế.

*

Sau khi hoàn thành mục đính hôn. Bắt đầu đến tiệc khiêu vũ. Trong suốt quá trình đứng trên khán đài, Vũ luôn nhìn Hà nhưng cô chẳng thèm nhìn lại, cô lơ đãng nhìn và đứng nói chuyện với Hiếu suốt những lúc đó.

Những giai điệu nhẹ nhàng của bản nhạc vang lên. Hiếu nói.

“ Nhảy với tớ một điệu chứ?”

“Cậu đùa à?” Hà cười.

“Sao mà đùa?” Hiếu ngơ ngác.

“Hai người mặc vét cùng khiêu vũ, coi chừng người ta bảo mình gay.”

“À.” Hiếu hiểu ra.

Bỗng nhiên, có một giọng nói phát ra từ đằng sau hai người.

“Xin lỗi, anh có phải là Duy Hiếu không ạ?”

Cả hai quay lại nhìn, Hiếu lên tiếng.

“À, em là em gái Chấn Vũ?”

“Vâng, em có thể mời anh Duy Hiếu một điệu không ạ?” giọng cô bé đầy mong đợi.

Hà khẽ cười, nhìn Hiếu, cậu cũng đang cười rồi nói.

“Tất nhiên.”

“VẬY...chúng ta đi.”

Tuyết bước đi trước, Hiếu bước theo. Đi được hai bước, cô bé ngoảnh lại nhìn Hà, nói:

“Anh Hiếu, đi nào.”

Hiếu ngạc nhiên lên tiếng.

“Anh vẫn đang đi với em đây.”

“Ồi.” Tuyết giật mình, rồi chỉ là Hiếu.

“Anh là...?”

“Duy Hiếu!” Hiếu ngạc nhiên trả lời.

A, đầu Tuyết như có tia sét truyền qua. Trong đầu chỉ có 3 chữ “Tôn Chấn Vũ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“A, xin lỗi.” Tuyết cười ngượng “Em muốn mời anh kia, em hỏi anh Vũ, anh ấy bảo anh kia tên Duy Hiếu mà!”

“Ha ha” Hà bật cười. Đi đến gần Tuyết cô khẽ nói “ Anh không phải Duy Hiếu, anh là Hà Nhật”

“Anh Hà Nhật, anh nhảy cùng em một điệu nhé?”

“Ok, ai lại nỡ từ chối em bao giờ.”

“Tuyết quá, ta xuống kia đi.”

“Ừ.”

Đi qua vẫn thấy Hiếu đang há hốc mồm, Hà khẽ cười, vẫy tay chào rồi nói.

“Kiếm đại tiểu thư nào đó đi rồi xuống đây.”

“Ừ.”

Đang khiêu vũ với Lệ, Vũ chợt nhìn thấy Hà đang khiêu vũ với Tuyết. Khuôn mặt Tuyết tươi rói, Hà cũng cười. Cậu thì tưởng Tuyết để ý Hiếu cơ mà.

Thấy Vũ cứ gián mắt vào Hà, Lệ không vui, bèn giơ tay ra hiệu. Anh chàng Mc hiểu ý, lập tức cho soi đèn vào Vũ và Lệ, rồi lên tiếng.

“Hôm nay chúng ta sẽ chúc mừng cho cặp đôi đẹp nhất. Theo yêu cầu của phía đông khán giả cậu Chấn Vũ sẽ phải hôn cô Nhật Lệ ngay tại đây và cùng thưởng thức giai điệu ngọt ngào của những bản nhạc này...”

“Oh.....”

Tiếng xì xào nổi lên.

Nghe yêu cầu này, Vũ khá bối rối. Lệ thì tỏ ra bình tĩnh, ghé sát tai Vũ nói.

“Anh chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Anh...”

“Sau này chúng ta sẽ phải làm nhiều hơn, giờ là lần đầu tiên, em tha cho anh. Lần này em sẽ chủ động.”

Dứt lời, Lệ lập tức dướn người, ôm lấy cổ Vũ, đặt lên môi Vũ một nụ hôn. Vũ bị bất ngờ, không kịp phản ứng, cậu nhìn qua vai Lệ. Hà đang đứng ngay trước mặt cậu. Cô nhìn cậu với ánh mắt khó tả. Bình thản nhưng trong cái bình thản lại là một cái gì đó xa xăm, mông lung.

Dù hôn Lệ nhưng Vũ không cảm thấy gì ngoài cái vị son mà Lệ dùng. Nó không hề ngọt như mỗi lần cậu hôn Hà. Hà không dùng son nhưng cậu vẫn thấy ngọt, còn đối với Lệ chỉ có cái mùi son vị sơ ri anh đào mà thôi. Thật chán ngắt.

Sau màn hôn hít đầy tình cảm. Vũ cố tình đi đến gần chỗ Hà và Tuyết đang ngồi. Cậu nghe Tuyết hỏi:

“Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

“Anh 17!”

“Ui, hơn em hai tuổi, em 15!”

“Ừ!”

“Anh biết sao em lại mời anh khiêu vũ không?”

“Sao?” Hà nghiêng đầu, môi nở nụ cười.

“Vì anh là người duy nhất không nhìn vào cô bạn Pia của em!”

“À, ra vậy..”Hà lại cười.

“Em không thích đàn ông trắng hoa!”

“Anh cũng vậy!”

“Hà?”

“À không có gì.”

...

Trong khi hai người nói chuyện thì có hai người đàn ông khác nhìn họ. Một người nói.

“Mày có chắc đó là thằng Hà Nhật không?”

“Em chắc mà đại ca, thằng đó em đã từng gặp với lại nó đến dự lễ đính hôn của Tôn Chấn Vũ mà.”

“Được, vậy lát nữa..”

“Ok, đại ca!”

Lát sau có một người con trai đến chỗ hai người, người đó mời Tuyết nhảy một điệu, để lại Hà đứng một mình uống rượu. Đúng lúc đó, tên còn lại đi đến, nói với Hà:

“Cậu là Hà Nhật?”

“Phải!”

“Cậu lại đây với tôi một lúc được không? Có người muốn gặp cậu!”

“Có gì cứ nói ở đây luôn!”

“Nhưng...”

“Gọi đại ca của cậu lại đây, người biết ta là Hà Nhật không nhiều, nhất là ở bữa tiệc này.”

“Mày đi không?” Tên đó đổi giọng.

“Lời đuôi rồi!”

“Mày sẽ hối hận đó.”

“Ta chưa bao giờ biết hối hận!”

“Vậy, đừng để tao phải gọi người đến phá đám tiệc đính hôn của đàn em mày!”

“Cứ gọi, nếu có khả năng” Hà cười khẩy.

Tên đó nghe vậy, lập tức lôi điện thoại ra, vừa bấm số, chưa kịp nói câu “A lô” thì cái máy đã nằm gọn trong tay Hà.

“Hiu” Hà thổi sáo. “Ngon ghê, iphone 4g sao?”

“Tất nhiên.”

Hà nhìn qua một lượt rồi tiện tay ném tộp vào cốc rượu đang uống dở, nhìn lại vẻ mặt ngơ ngác của tên đó, Hà nhếch mép cười nhạt.

“Lỡ tay rồi, về mua con khác đi nhé, haha” Nói rồi bước đi thẳng để lại một tên giậm chân bình bịch, miệng lầm bầm “Hôm nay mày không thoát được đây, cứ đợi đấy.”

12. Chương 12

Sau khi tiệc tan, Hiếu và Hà cùng về trên con xe audi của nhà Hiếu. Đang đi thì có một đám chặn đường. Tài xế dừng lại, nhìn mấy người đứng chặn mà lòng thấp thỏm sợ hãi. Hơn 20 thằng đầu xanh đầu đỏ, tay cầm đủ loại gậy, côn, mã tấu đang đứng cười trước mũi xe của Hiếu. Hà nhìn chúng, nhúu mày “Chúng hơi đông!” Cô nghĩ thầm. Rồi rút trong túi ra một chiếc điện thoại, ấn danh bạ mà không nhìn màn hình. Vừa nghe tiếng “A lô” phát ra, cô lập tức nói:

“Đường 22, ngõ 37, 20 tên!” Rồi cúp máy.

Lúc đó, cái tên cầm đầu mà lúc nãy nói chuyện với cô, tay cầm cái dùi cui, gõ vào con xe rồi lớn tiếng:

“Hà Nhật, mày ra đây”

Hà nhúu mày nhìn hắn rồi nhào người ra chỗ tài xế:

“Cháu ra ngoài lập tức rẽ vào con đường bên phải trước mặt, không được chần chừ nếu bác muốn thoát và bảo vệ con xe yêu quý này.” Rồi cô mở cửa xe, định bước ra thì Hiếu níu tay cô, hỏi:

“Có chuyện gì không?”

“Yên tâm, cứ về đi, lát tớ sẽ gọi cậu” Rồi rút tay lại, mặt lạnh tanh đi ra ngoài. Cô vừa đóng cửa, tài xế lập tức chuồn êm, bọn chúng cũng chỉ cần cô nên không cần đuổi theo Hiếu làm gì. Nhìn chiếc xe khuất bóng, Hà thở phào rồi nhìn tên cầm đầu:

“Sao? Tiếc con I phone sao?”

“Mày...” Tên này mặt xám ngoét, thật mất mặt trước đàn em quá.

“Brừm...brừm” tiếng động cơ xe máy ngày càng gần, Hà cười, lầm bầm:

“Tốc độ đã tăng gấp đôi, tốt!”

“Kitss” 4 chiếc xe Sh cùng chạy đến, quay một vòng vô cùng điệu nghệ. Từ 4 chiếc xe, 12 người con trai bước xuống, lần lượt đi đến trước mặt Hà, cúi chào:

“Chào sếp!”

“Có tiến bộ đó!” Hà cười nhạt.

“Cảm ơn sếp!”

“Ha ha, phải gọi đàn em sao?” Cái tên lúc nãy mặt con I phone, nhìn Hà cười mỉa mai.

“Vậy 20 tên đằng sau mày là gì?” Hà cười khẩy.

“Đó...” Tên này cứng họng.

“Vây 1 đầu 1 đi!”

“Mày ngu thế con. Lên!”

Tên này vừa dứt lời, lập tức bọn đàn em lập tức xông lên. Đàn em của Hà cũng lôi côn, và mã tấu từ trong cốp xe ra. Một trận chiến đã xảy ngay giữa con đường vắng này. Hà đứng nhìn bọn chúng, xong đi về phía tên đầu sỏ, cười nhạt:

“Không tham gia sao?”

“Mày cũng đâu có tham gia!”

“Vây giờ chơi thôi!” Vừa nói Hà vừa bẻ khúc tay rắc một tiếng, rồi tiến đến .

Tung một cú đá móc vào cổ hấn. Hấn xoay người tránh được, rồi hấn cũng tung một cú đấm vào bụng Hà. Nhanh như cắt, một tay túm vào tay hấn, dùng khuỷu tay đập bốp vào giữa cánh tay hấn, nơi nối giữa các khớp xương. Xong thuận tay kéo đầu hấn, đập thẳng vào đầu gối mình. Thả tay ra, hấn chỉ còn gục xuống, máu mũi chảy ra...tay lèo khèo. Chứng tỏ ít nhất là hấn sẽ liệt cánh tay đó, còn mũi nhẹ nhất là bị gãy tinh mũi.

Xong xuôi, nhìn sang lũ đàn em. Chúng vẫn đang đánh nhau, cô nhũm mày nhìn Hưng- người mới vào băng cô chưa lâu, cậu ta có dáng thư sinh nhưng lại thích đánh nhau. Đáng tiếc giờ cậu ta là người yếu nhất nhóm. Một tên đánh lén, hấn giơ khúc côn lên, nhằm vào sau lưng Hưng, Hà tự nhiên chạy đến, xoay người Hưng lại, hét:

“Cẩn thận.”

“Bốp...”

“Rắc...”

Một cú đập thẳng vào vai Hà, cậu Hưng kia ngớ người, xong giật mình đỡ lấy Hà, miệng lầm bầm:

“Sếp...sếp...”

Cắn chặt môi, nén cơn đau, tự cử động tay mình. Không có phản ứng...đã gãy.Hà cắn răng, tung một cú đá vào mặt hấn. Hấn ngã lật mặt ra sau. Có vẻ như quá đau, Hà ngồi thụp xuống, tên Hưng sợ quá, nói.

“Sếp, em đi lấy xe...sếp đợi em một lát...em đưa sếp đi bệnh viện...” Nói rồi hấn chạy đến lôi một con SH đến, nhắc Hà lên xe, đi đến bệnh viện.

Tay trái đã gãy, gãy luôn cả xương bả vai. Từ vai Hà đến cánh tay, băng kín mít, không cử động được. Bác sĩ bảo ít nhất là 3 tháng Hà không được làm một việc gì, nếu không có thể bị tật về sau.

3 tháng.

Hưng đưa Hà về nhà, đến cổng, cậu nói.

“Sếp, tôi xin lỗi...vì tôi...”

“Bỏ đi...sau này cẩn thận...3 tháng này tôi không đánh được thì cậu đánh cho tôi, thế là được chứ gì?”

“Sếp!!!!!!!!!!!!” *mắt rưng rưng*

“Nè, tôi vô cùng dị ứng với mấy thứ đó nhe!” Hà thấy hơi rờn rợn.

“Vâng.” Hưng lập tức hết..rưng rưng, thay vào đó nói một câu mà ngay lập tức Hà đá vào xe hấn, đuổi về.

“Nếu sếp là con gái, chắc tôi yêu sếp quá!”

“Ăn nói luyên thuyên, đi về..” Đá cốp vào xe hấn, nhìn hấn đi khuất, Hà lắc đầu, lấy máy gọi cho Hiếu, chắc cậu ta đang lo sốt vó đây.

Sáng hôm sau.

Vũ vừa ngủ dậy, mở cửa bước ra ngoài đã thấy Tuyết đứng trước cửa phòng mình. Giật mình một phát, lát sau Vũ hồi.

“Mới sáng sớm đã có chuyện gì vậy?”

“Anh biết nhà anh Hà Nhật ở đâu không?” Tuyết cười, hỏi.

“Hà Nhật? Ai nhỉ?”

“Cái anh khiêu vũ với em tối qua ý!”

“À, anh..không chắc”

“Chắc, vậy để em hỏi anh Hiếu xem, xong anh đưa em đi nhé.”

“Anh phải đi học!”

“Cúp một buổi, không sao đâu.” Rồi Tuyết lấy điện thoại trong túi, bắt đầu bấm số của Hiếu. Tối qua cô đã xin được của Hiếu, còn Hà thì quên mất, không xin.

Vũ đang ăn sáng trong bếp, Tuyết lập tức chạy vào, nói hơi to.

“Anh Vũ...anh Nhật, anh ấy bị thương!”

“Gì cơ, cô ấy làm sao?” Vũ nhíu mày, nhìn Tuyết.

“Không phải cô nào, là anh Hà Nhật, hôm qua anh ấy bị bọn côn đồ chặn đánh, hiện giờ anh ấy vẫn đang ở nhà. Anh ấy bị gãy tay.”

“Xin được địa chỉ nhà chưa?” Vũ đứng bật dậy.

“Rồi, nhà 307..phố...” không để Tuyết nói hết câu, Vũ lôi Tuyết ra ga ra lái xe đến địa chỉ mà Hiếu đã cho Tuyết.

“Kính...koong. Kính koong...kính koong!”

“Anh bấm vừa thôi, điếc tai quá” Tuyết cầu nhàu, nhưng Vũ vẫn cứ bấm loạn hết cả lên.

“Ra liền, đợi chút.” Một giọng con trai vang lên. Em trai Hà chạy ra mở cửa, thấy Vũ, cậu lập tức nói “A, anh Vũ, lâu rồi không gặp!”

“Ừ, chào em, Hà có nhà không?”

“À, sư phụ trên phòng, đây là..ai ạ?” Cậu chỉ vào Tuyết.

“Em gái anh!” Nói rồi để mặc hai tên đứng ngẩn ra, Vũ bước vào nhà, đi lên tầng hai.

“Chào cậu, tớ là Tuyết...Tôn Tiểu Tuyết!”

“À, chào Tiểu Tuyết. Tớ là Nhật Hoàng, Lê Vũ Nhật Hoàng”

“Cậu đang làm gì vậy? Tớ vào được không?”

“À, mời vào, tớ đang làm bữa sáng”

“Ủ uôi, con trai làm bữa sáng sao?”

“Ừ, mẹ tớ đi công tác, sư phụ thì gãy tay, tất nhiên là tớ phải làm!”

“Sao cậu lại gọi anh Hà Nhật là sư phụ?”

“Anh? À, thói quen thôi!” Hoàng mỉm cười, dẫn Tuyết vào nhà, trong lòng thầm nghĩ “Sư phụ lại đi lừa phỉnh con gái rồi!”

Bước lên tầng 2, Vũ dừng lại trước cánh cửa phòng ngủ màu trắng. Bên ngoài có một tấm bảng, ghi “Boss room”. Chắc là phòng Hà. Nghĩ thế Vũ bước vào.

Nhìn xung quanh một lượt, mắt Vũ dừng lại tại chỗ Hà nằm. Hà đang ngủ, từ bả vai đến hết cánh tay trái bằng trắng toát, cuốn tiểu thuyết viễn tưởng đặt trước ngực. Tai vẫn đeo tai phone nghe nhạc. Một cơn gió thoảng qua khiến mái tóc Hà khẽ bay, để lộ ra cặp lông mày thanh tú. Gương mặt trông thật dễ thương

khiến người khác chỉ muốn chạm vào. Ai bảo đây là đại ca máu lạnh chuyên đi đánh người chứ? Họ thấy giống một thiên thần đang ngủ thì đúng hơn.

Bước đến gần chỗ Hà nằm. Hà đang nằm trên một cái ghế xếp gần cửa sổ, cạnh đó có một chiếc tủ. Trên mặt tủ có mấy cái khung ảnh. Vũ tò mò đến gần, có 3 cái khung ảnh đều là ảnh của cậu và Hà. Một cái chụp lúc hai người đứng dưới sân trường. Tay Hà còn cầm chiếc cup vô địch giải bóng rổ của Vũ. Vũ vẫn mặc bộ trang phục thi đấu, mồ hôi vẫn chảy nhưng cả hai đều cười rất tươi. Một bức là chụp lúc đi chơi, một tay Hà vòng qua cổ Vũ, một tay đang nắm thành hình nắm đấm, kí vào đầu Vũ. ..Nhìn bức nào hai người cũng cười rất tươi, Vũ cứ đứng lặng nhìn, có một thứ gì đó đang tràn ngập trong lòng cậu.

Cố quên đi 1 hình bóng..

dấu đôi tay vẫn không thể buông

cố quên đi 1 lời nói dù cho con tim thét gào

phải xa nhau thôi đừng tiếc, để cho nhau mỗi con đường riêng

hãy thứ tha bao lầm lỗi

giờ đây không ai giữ được... tiếng yêu lúc đầu

thời gian cứ trôi khi người đi quá vội

quặn đau thắt tim này khi người trao đắng cay

màn đêm khê lay, niềm đau lấp đầy

sao.. xa quá 1 vòng tay

hạnh phúc có không?

tự e hỏi lòng

đã trao hết hi vọng cho người, anh biết không?

giờ em mới hay, chỉ mình em tổn thương

đau lắm khi trót yêu 1 người....

Chiếc mp3 của Hà tự nhiên nhảy qua chế độ loa ngoài, Vũ giật mình, nhưng khi nghe lời bài hát, cũng như giọng hát này... giọng của Hà. Chắc cô đã tự thu âm khi hát karaoke, nghe mà rất buồn, liệu có phải là...

“Sao cậu lại ở đây?” Hà mở mắt, nhìn thấy Vũ đang ở trong phòng mình, lại đang nhìn vào khung ảnh kỉ niệm, tự nhiên lòng cô có một cảm xúc gì đó...chua xót. Phải, là chua xót.

“À xin lỗi, tôi nghe Hiếu bảo cậu bị thương..nên..này, cẩn thận...”

Vũ chạy lại gần khi thấy Hà đứng dậy, giơ tay đỡ lấy cô, xong bị Hà gạt phắt ra, cô gất.

“Làm gì vậy?”

“Cậu đừng như thế được không?” Vũ tự nhiên có một cảm giác gì đó, đúng rồi..đau, cậu có cảm giác đau lòng khi thấy cô như vậy, tại sao nhỉ?

Hà không nói gì, mặt lạnh tanh bước ra ngoài phòng. Vũ đi theo đằng sau. Đến chỗ cầu thang, Vũ chạy lên trước, giơ tay ra, bảo:

“Để tôi đỡ xuống.”

“Khỏi!”

“Cậu đang bị thương!”

“Tôi bị thương ở tay, chứ không phải ở chân!” Nói rồi bước qua Vũ, xuống dưới nhà.

“Chào sư phụ!” Hoàng thấy Hà xuống, lập tức chào.

“Chào” xong nhìn sang Tuyết, lại cười “Chào Tiểu Tuyết”

Tuyết đi đến gần Hà, nhìn tay Hà xót xa.

“Anh Nhật, bọn nào làm anh ra nông nổi này, để em xử chúng”

“Không sao, đối với anh thì như cơm bữa ý mà!”

“Đúng đó, nhất là lần chị bị chém vào vai phải không? Lần đó, cũng sém một tháng mới khỏi!” Hoàng xen vào.

“Anh Nhật này?” Tuyết hỏi “Rốt cuộc anh là con trai hay con gái vậy?”

“Ồ, em nghĩ sao?”

“Em nghĩ anh là con trai, nhưng anh Vũ gọi anh là cô ấy, còn Hoàng gọi anh bằng “Chị” nên..em cũng không biết nữa”

“Ha ha” Hà cười, “Được rồi, không ngờ chị cũng có sức quyến rũ người cùng phái nhỉ? Chị là Nhật Hà, mà em gọi là Hà Nhật cũng đúng, đó là tên ngoài đường của chị!”

“Ôi, anh...à không, chị là con gái! À, mà tên ngoài đường?”

“Ừ, chị ấy là sếp lớn đó, nên chị ấy mới tom boy thế!” Hoàng lại xen vào.

“Sếp lớn sao?” Vũ thốt lên.

“Uả, anh Vũ. Anh...”

“Hoàng!” Hà ngắt lời Hoàng.

“A ,dạ?”

“7h rồi”

“Á, em muộn học mất, thôi em đi trước đây!” Nói rồi Hoàng chạy lên lấy cặp rồi phóng vèo đi, Tuyết chạy với theo “Cho tớ đi với!” (O: đi làm gì? Có được vào học đâu mà đi!.T: nè nói lại coi, ai là người viết như vậy hả? O: ừ nhỉ, sr. quay lại tr thui)

Còn lại hai người, Hà đứng dậy đi vào bếp. Vũ ngồi một lúc ở phòng khách thấy chán quá, bèn đến chỗ kệ video, xem có phim gì hay không. Cậu bất ngờ tìm thấy một cái đĩa có ghi chữ “Love!!”. Tò mò, cậu mở ra xem.

Trên ti vi, hai nhân vật trong đĩa không ai khác chính là cậu và Hà...Hai người đi chơi công viên, và người quay máy chính là Vũ. Đoạn cuối băng, lúc Hà đi mua nước, cậu lia máy theo, buột miệng.

“Sau này, tôi sẽ lấy em!” Sau đó là một loạt âm thanh “Ai da, mình vừa nói cái gì vậy trời, sao tự nhiên lại nói vậy, aaa, làm sao xóa bây giờ...”

Vũ bật cười. Cậu tự nhiên nhớ lại, lúc đó cậu tặng cô cuốn băng này, lúc xem đến đoạn này, Hà đã dùng gối đánh cậu, và mắng cậu một hồi, nhưng xong rồi, hai người lại ngồi nhìn nhau cười như hai người điên. (O:Tâm thần trốn trại mới đúng. V&H: *trùng mắt* O:*im re*)

Hà đi ra ngoài, thấy Vũ đang mở cuốn băng đó, cô lập tức cầm điều khiển, tắt “rụp” một cái, lại nhìn Vũ, nói:

“Học thói tự tiện từ bao giờ thế hả?”

“Tôi nhớ rồi!” Vũ nhìn Hà, mỉm cười. “Tôi nhớ ra, cậu là gì của tôi rồi!”

“Nhớ rồi sao? Tôi là sếp của cậu!”

“Đúng!” Vũ đứng dậy, đến gần Hà, cười nói “Và còn là người tôi muốn sống cùng suốt đời!”

Hà đơ mắt mấy giây, xong nói:

“Hay thật, hôm qua đính hôn, hôm nay dỡ chứng hả?”

“Đính hôn?” Vũ nhú mày, cầm tay Hà, nói “Chờ tôi, tôi sẽ giải quyết”
Rồi không để Hà trả lời, cậu đi ra ngoài, đi về văn phòng công ti của bố...

13. Chương 13

Vũ ra khỏi nhà Hà lập tức lên xe đi thẳng đến công ty của bố. Hôm nay ông Khang đang có cuộc họp với các công ty đối tác, trong đó có bố Nhật Lệ. Nhìn cánh cửa phòng họp vẫn đang đóng kín, vũ cau mày, đi xuống phòng chờ ngồi.

Khoảng chừng 2 tiếng sau, cuộc họp kết thúc, Vũ đứng lên đi về phía phòng họp. Mở cửa ra, bố cậu và bố Lệ đang ngồi đó.

“Vũ!” Ông Khang lên tiếng “giờ này con phải ở trên lớp mới đúng chứ?”

“À, con có chuyện muốn thưa với bố và bác!”

“Có gì lại đây xem nào!”

“Vâng.” Vũ đi đến, ngồi ngay ngắn trước mặt hai người, nhìn hai người rồi nghiêm túc nói.

“Con đã nhớ lại tất cả mọi việc trong quá khứ!”

“Hả? Mà điều đó thì sao? Trước giờ con đâu có quên ai?” Ông Khang cau mày”

“Con có quên một người. Cô ấy mới là người con yêu thật sự, giờ con đã nhớ lại, con xin lỗi, lẽ dĩ nhiên hôm qua...”

“Ý con là con muốn hủy hôn ước?” Ông Khang nhú mày.

“Vâng, con rất xin lỗi, xưa nay con luôn coi Lệ như em gái của mình!”

“Khốn kiếp!” Bố Lệ lên tiếng, dùng tay phi thẳng cái chén trà trong tay vào đầu Vũ. Mặc dù Vũ có thể tránh nhưng cậu ngồi im đón nhận sự tức giận của bố Lệ.

“Bốp” chiếc chén bay thẳng vào chán Vũ, tạo thành một vết bầm, hơi rỉ máu.

“Vũ, mày được lắm, sớm không nhớ, muộn không nhớ mà vừa đính hôn xong đã nhớ, bây giờ mày muốn tính sao hả? Hôm qua coi như chúng ta đã xong bỏ hết việc hai đứa mày 2 năm nữa sẽ tiến đến hôn nhân, giờ mày hủy thì còn đâu là thể diện của hai công ti. Còn nữa Lệ liệu nó chấp nhận việc bị hủy không? Liệu còn ai để ý đến nó không? Mày muốn làm gì cũng phải suy nghĩ chứ?” Bố Lệ không kìm được, cao giọng mắng Vũ.

“Anh Hoàng à cứ bình tĩnh nào” Bố Vũ cười giảng hòa.

“Không, tôi không thể chấp nhận, mặc dù chúng ta thân nhau từ nhỏ đến giờ nhưng nhất định tôi sẽ không chấp nhận chuyện này, nếu nhất định hủy hôn thì bản hợp đồng chúng ta vừa kí cũng hủy luôn đi!”

“Ấy, bình tĩnh đi, tôi sẽ khuyên giải cháu Vũ, chúng nó còn 2 năm cơ mà, tình cảm có thể vun đắp dần mà, tôi sẽ bảo cháu suy nghĩ lại.”

“Được, tôi hi vọng vào anh, chúng ta đã là bạn gần 50 năm nay rồi, lúc nào tôi cũng tin vào anh. Giờ tôi không thể bàn chuyện với anh được, lúc khác chúng ta sẽ bàn, giờ tôi về trước.”

“Vâng, tôi không tiến.” Bố Vũ mỉm cười tiễn bạn rồi ngoảnh sang Vũ, mặt nghiêm nghị. “Con nói cho bố biết, giờ con muốn gì đây?”

“Con chỉ muốn hủy hôn.” Vũ ngồi thẳng người, nghiêm túc nói với ông Khang.

Ông Khang nhìn Vũ rồi thở dài.

“Trước đây bố từng bảo con rồi, con phải chọn một trong hai và chọn ai bố cũng ủng hộ nhưng không phải kiểu vừa hôm qua đính hôn với một người hôm nay đã đòi hủy vì người kia, điều đó là không thể!”

“...”

“Con biết không?” Ông Khang thở dài “Khi mẹ con lấy ta, bà ấy cũng không hề yêu ta..”

“Hồi đó, mẹ con yêu một người...tên là Nhật Minh...”

“Nhật Minh? Chẳng phải bố của Hà sao?” Vũ thắc mắc.

“Phải, bà ấy yêu ông Nhật Minh đó từ khi còn rất trẻ, nhưng bà ấy cũng được gả để duy trì quan hệ giữa hai công ty như con và Lệ. Nhưng con và Lệ còn biết nhau từ thừa bé, còn chúng ta đến hôm cưới nhau mới gặp mặt...” Ngừng một lát ông nói tiếp “Chúng ta sống với nhau trong sự giả tạo, lúc nào cũng phải cười trước mặt gia đình đôi bên, nhưng khi đêm về mặc dù nằm cạnh nhau nhưng lại không như các đôi vợ chồng khác...Bà ấy không bao giờ nhìn mặt ta mà luôn nằm quay lưng với ta...cuộc sống đó của chúng ta kéo dài hơn một năm trời, đến khi bà nội con mong có cháu bé chúng ta mới miễn cưỡng làm theo. Từ khi sinh anh trai con...rồi con...rồi Tuyết, cuộc sống của chúng ta trở nên tốt hơn rất nhiều. nhưng ta biết rằng đến lúc này mẹ con vẫn chưa quên ông Nhật Minh đó nhưng ta vẫn có thể sống với mẹ con đấy thôi.”

Vũ ngồi im lặng một lát rồi nói.

“Nhưng con không muốn như thế.”

“Nhưng con còn lựa chọn khác? Khi ta cho con chọn hạnh phúc cho riêng mình thì con chọn đính hôn với Lệ, giờ đây mới đính hôn được một ngày con đã đòi hủy, thế thì đâu còn gì để nói nữa chứ hả?”

“Nhưng lúc đó con mất trí nhớ, con chỉ nhớ Lệ nói về việc đính hôn rồi lúc đó Hà lại tránh mặt con nên mới có việc đó xảy ra chứ thực lòng con không muốn!”

“Giờ con có nói gì cũng vô ích mà thôi Vũ à. Ông Hoàng hiện đang mời chúng ta cùng xây dựng một dự án khá lớn nên bố không thể giúp con được. Nếu như cách đây 1 tuần thì còn có thể, còn bây giờ thì không được. Con và Lệ sẽ không hủy cái gì hết, vẫn theo như bản đính ước, khi con 20 tuổi, Lệ 18 tuổi hai đứa sẽ kết hôn.”

Vũ cắn môi đứng dậy, quay người đi ra cửa.

“Vũ..con đi đâu vậy? Đây...”

“Kính koong...kính koong.....”

Hà ra mở cửa, nhận ra là Vũ. Nhìn mặt Vũ hằm hằm và vết thương trên trán chứng tỏ vừa có một trận kinh hoàng vừa diễn ra và Vũ là người thua cuộc. Nén thở dài, Hà làm mặt lạnh, hỏi.

“Sao? Nên chấp nhận mà về nhà đi, tôi và cậu không còn gì để nói nữa đâu!”

“Chúng ta bỏ trốn đi!” Vũ nhìn Hà.

“Bỏ trốn?” Hà cau mày, rồi mỉm cười “Tôi không thích.”

“Chúng ta sẽ đi cùng nhau, cùng sống với nhau.”

“Cậu muốn đi đâu?” Hà hỏi lại.

“Bất cứ nơi nào, chỉ cần chúng ta ở chung với nhau.”

“Rất tiếc Vũ à, tôi không muốn bỏ trốn như vậy. Tôi không muốn sống một cuộc sống trốn chạy. tôi yêu tự do, tôi không muốn sống một cuộc sống sợ hãi. Còn nữa, cậu nghĩ xem...Đã hai lần Lệ thuê người để hại tôi, giờ tôi bỏ trốn cùng cậu rồi thì mẹ và em trai tôi sẽ ra sao? Ai dám cá là cô ta không làm gì họ? Vì thế Vũ à, cậu đã 18 tuổi, cậu nên suy nghĩ một cách chín chắn một chút đi, đừng ích kỷ chỉ biết nghĩ cho bản thân mình như vậy!”

Vũ im lặng không nói gì, đúng hơn là không nói được gì, rốt cuộc thì Hà và cậu không thể thành phải không? Cậu chán nản nhìn Hà. Thấy Hà đang đứng dựa vào cổng, tay vẫn bằng trắng toát nhưng gương mặt thì lạnh nhạt có vẻ như muốn cậu về đi. Vũ nhú mày, đi về phía xe của mình, cậu đang vô cùng chán cậu muốn giải tỏa căng thẳng này.

Hà nhìn xe Vũ đi khuất bóng mới đóng cổng. Vừa đóng cổng, vừa nói thầm một mình.

“Rất tiếc Vũ à, nếu tôi cứng rắn hơn, nếu tôi có đủ bản lĩnh phá hủy tiệc đính hôn hôm qua thì chúng ta sẽ không phải khó xử. Nhưng tiếc rằng tôi đã không làm..lần này thì cậu thật sự phải rời bỏ tôi rồi, Vũ à.”

Hà cúi gầm mặt, một giọt nước mắt chậm chậm lăn xuống má. Nhưng có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Nếu cậu ấy chống đối gia đình thì vết thương trên người cậu ấy sẽ không chỉ là một vết bầm nhỏ như vừa rồi nữa....

*

Vũ lái xe với vận tốc 120 km/h. Quãng đường vắng khiến cậu muốn hét lên thật to để giảm bớt khó chịu này. Rồi có một cậu bé chạy sang đường, Vũ lập tức kitss phanh. Chiếc xe quay quay vài vòng rồi đâm thẳng vào cột đèn.

Bực bội mở cửa một cách thô bạo, trước mặt Vũ là một ngôi biệt thự lớn. Nhìn đi nhìn lại cậu mới nhận ra là nhà của Lệ. Lệ đang ở trên phòng, nhìn ra cửa sổ thấy Vũ đứng ở cổng lập tức chạy xuống. Cổng mở, Lệ chạy ra ôm chầm lấy Vũ.

“Anh Vũ, anh đến thăm em à?”

“ ... ”

Thấy Vũ không nói, Lệ nhìn sang bên cạnh.

“Ồi, xe của anh làm sao thế này?”

“Lệ à, anh đã nhớ ra mọi chuyện” Vũ nói với giọng đều đều khiến Lệ giật mình ngẩng ngay đầu lên.

“Anh nhớ lại? Nhớ lại cái gì? Anh đâu có quên gì đâu cơ chứ?” Lệ hơi hốt hoảng nhưng giọng vẫn bình tĩnh.

“Anh thấy chúng ta chỉ là anh em mà thôi Lệ à, anh không thể lấy em được. Anh... thật sự..không yêu em.”

“Không yêu em?” Lệ thần thờ nhắc lại “Anh đợi chúng ta đính hôn rồi anh mới nói, anh muốn hạ thấp danh giá tôi phải không?” Lệ nghiêng rằng nước mắt chảy ra. Tay đưa vào túi chạm vào một cái điều khiển.

“Anh rất xin lỗi, anh không có ý đó!” Vũ hơi bối rối, trước giờ cậu luôn coi Lệ như em gái, thật sự nói điều này rất khó khăn.

“Đừng nói dối em, Tôn Chấn Vũ.. rốt cuộc chị ta vẫn thắng, tại sao chứ? Em đâu có thua kém gì chị ta? Kể cả về gia cảnh hay nhan sắc em đều hơn chị ta cơ mà, tại sao anh chỉ yêu một mình chị ta chứ?”

“Anh không bao giờ có thể lí giải được lí do Lệ à, cô ấy khác với tất cả mọi người mà anh biết...dù cô ấy không phải là người đẹp nhất..hay tính cô ấy có hơi cộc cằn nhưng...”

“Đủ rồi, em không muốn nghe, anh Vũ à, hôm nay...”

Một chiếc khăn đưa lên chụp vào mũi Vũ, vì không kịp đề phòng nên Vũ ngất đi, nhưng vẫn còn nghe tiếng nói của Lệ bên tai

“..hôm nay, anh nhất định phải là của em.”

14. Chương 14

Vũ lập tức bị đưa lên xe. Ban nãy Lệ đã gọi cho tài xế mang sẵn xe ra ngoài này bằng cổng sau, Vũ không biết gì vì cổng sau sẽ đi ra từ phía sau lưng Vũ, giờ sau khi đưa Vũ lên xe, Lệ nói với tài xế:

“Khách sạn Hoàng Lan.”

“Vâng, thưa cô!”

*

Cùng với người tài xế dìu Vũ lên tầng 2, việc này rất khó vì Vũ cao đến hơn mét tám trong khi Lệ loi choi dưới mét sáu, còn ông tài xế thì đã ngoài 50 cũng lùn tẹt, hai người chật vật mãi mới đưa được Vũ lên phòng. Lúc này Lệ ước gì mình cao hơn chút nữa, như Hà thôi cũng được, con gái út bảy chẳng phải rất đẹp sao. Mà đang nghĩ cái gì thế này?

Sau khi thả Vũ xuống giường, Lệ quay sang bảo ông tài xế.

“Ông cứ về trước đi.”

“Vâng, chào cô.”

Sau khi ông tài xế đi ra ngoài, Lệ đi đến gần Vũ, đưa tay vuốt ve mặt Vũ, thì thầm.

“Anh cứ ngủ đi, khi tỉnh dậy anh đã thuộc về em rồi, chỉ mình em thôi. Anh sẽ không còn ai trong tâm trí nữa ngoài em đâu!”

Rồi Lệ đi vào phòng tắm.

Ngoài này Vũ tựa người, chiếc điện thoại trong túi quần bị rơi xuống đất, lập tức tự gọi cho Hà. Vì đây là điện thoại do chính Vũ đặt làm riêng, có thêm một chức năng. Nếu rơi xuống đất quá 15 giây không có ai nhặt thì lập tức gọi cho Hà. Vì lúc đó là những lúc Vũ gặp nguy hiểm.

Hà đang ngồi trên một cang cây cách mặt đất hơn 2m. Ngồi nhìn mọi thứ xung quanh, thật là nhàm chán quá đi. Chợt điện thoại trong túi đột nhiên rung...mở ra thì là Vũ gọi, đồng thời màn hình cũng có hình bản đồ chỉ nơi Vũ đang ở. Hà cau mày.

“Khách sạn Hoàng Lan sao? Cậu bị em nào bắt cóc chắc?”

Hà chán nản nhét máy vào túi, nhưng nó vẫn tiếp tục rung bần bật. Bực mình quá, Hà vào nhà lấy điện thoại bàn, ấn một số điện thoại.

“A lô, giờ rảnh không?”

“Tôi rảnh, sếp có chuyện gì không?”

“Qua nhà tôi đưa tôi đi một nơi được không? Tôi không tự lái được xe!”

“Vâng, tôi đến ngay.”

Lệ bước ra khỏi nhà tắm, trên người chẳng còn một miếng vải nào cả. Đi đến giường nơi Vũ nằm, Lệ từ từ tháo từng chiếc nút áo của Vũ ra. Khi đã cởi xong chiếc áo, Lệ bắt đầu kéo thắt lưng da của Vũ...

3' sau.

Một chiếc Sh đồ xịch trước cổng nhà Hà. Hà bước ra, nói với Hưng.

“Đưa tôi đến khách sạn Hoàng Lan.”

“Vâng sếp!”

Đến khách sạn, hai người cùng đi vào, theo như máy định vị, Vũ đang ở tầng 2.

Đến trước cửa phòng 203, nhận thấy đây chính là nơi Vũ đang ở bên trong, Hà bảo Hưng.

“Một phát đập bay cửa. Ok?”

“Tôi...không chắc.”

“Vậy cậu phải học thêm nhiều, chỉ là một cánh cửa mà.”

“Vâng, mà sếp tính làm gì vậy?”

“Thử xem có gì thú vị không thôi.” Nói rồi Hà giơ chân lên “Lùi lại!”

“Ồ, Sếp còn đau tay mà...đề...”

“Rầm...”

Cánh cửa bị đập một cách không thương tiếc, cánh cửa bằng gỗ dày 7cm bị đập mạnh vào tường, rung bần bật. Hưng đứng há miệng, toát mồ hôi hột. trời ơi, ai bảo sắp đang bị gãy tay và gãy xương vai chứ? Sức mạnh thật đáng nể.

“Về học thêm nhiều vào! Cậu còn rất kém!” Hà nói rồi bước vào.

“Và..âng..”

Vì nằm trong phòng ngủ và còn một cánh cửa nên Lê không biết rằng Hà đã phá cửa ngoài xông vào. Lê cứ nghĩ là có cái gì đó ở bên cạnh chứ không phải phòng mình. Đến khi...

“Rầm!..” Tiếng động mạnh đến nỗi Vũ dần dần mở mắt ra. Cánh cửa phòng ngủ làm bằng chất liệu nhôm nhẹ, nên bị lõm một hình bàn chân.

Lê giật mình, vớ vội tấm chăn gần đấy phủ lên người mình và Vũ. Hà bước vào, thấy Lê và Vũ đang nằm chung trên giường và có đắp một tấm chăn mỏng. Quần áo của Vũ vứt đầy dưới đất, Vũ tự nhiên bình tĩnh, ngồi bật dậy. Lê lắp bắp hỏi.

“Sao...sao cô vào đây được?”

Hà đứng tựa lưng vào cửa, nhướn mày nhìn Vũ, rồi cười nói với Lê.

“Đương nhiên là mở cửa vào rồi!”

“Cô..chìa khóa?”

“Chân tôi là chìa khóa mở các cánh cửa kiểu này.” Hà quay ra cửa, nói vọng lại “Làm phiền hai người rồi, thật xin lỗi, Vũ bỏ ngay cái chức năng tự gọi của máy cậu đi!”

Hà đi ra ngoài, tay cầm vào cái nắm cửa đã bị biến dạng, đóng nó lại. Trước khi đóng còn bổ xung.

“Cứ tiếp tục đi nhé!” rồi đóng cửa lại.

“Rầm!”

Hà mặt lạnh tanh đi ra ngoài, gọi.

“Hưng!”

“Dạ, sếp.”

“Đi về!”

“Vâng...”

“Sao anh lại ở đây?” Vũ dung cái giọng lạnh lùng nhất để hỏi Lê.

“Em..em...” Lê mặt đỏ bừng, không nói được gì.

Vũ cau mày, lấy cái chăn quấn quanh người rồi cúi xuống nhặt quần áo mình lên, bước vào phòng tắm.

Bước ra ngoài thấy Lê vẫn ngồi trên giường, Vũ nói.

“Em có thể dễ dàng vậy sao?” Rồi quay lưng bước ra cửa. nhưng Lê chạy đến, ôm Vũ từ sau lưng, thì thầm.

“Em chỉ thế này với mình anh mà thôi, em yêu anh Vũ à!”

“Anh rất tiếc.” Vũ gỡ tay Lê ra, đi ra ngoài không quay đầu lại. Lê tức giận vớ cái điện thoại.

“Lập tức chặn đánh con bé đó cho tao ,đứa nào giết được nó sẽ có thưởng lớn.”

*

“Sếp không sao chứ?”

“Ta chả sao hết!” Hà bực bội, khó chịu quá, lại có chuyện không hay sắp xảy ra rồi.

“Vâng, à sếp này..trước đây bằng mình có người tên là Tôn Chấn Vũ phải không?”

“Phải!”

“Anh ta là người như thế nào?”

“Với kinh nghiệm hai năm của tôi, cậu nên gọi anh em đi!” Hà nhắm mắt lại.

“Sao?” Hưng nghiêng người. Rồi thấy phía trước mình là mấy cái ô tô màu đen.

“Kitss”

Lệ bước ra từ chiếc ô tô ở giữa, mắt đeo một chiếc kính râm nhìn vô cùng cao ngạo. Từ trong mấy chiếc xe đó có 5 tên đi ra. “Chỉ có 5 tên thôi sao? Vẫn chưa rút được kinh nghiệm gì sao?”

Hà bước xuống xe, mặc dù đang bằng bó tay và đội một cái mũ lưỡi trai nhưng cái dáng đứng cao ngạo này làm cho 5 tên kia giật mình, một tên hỏi thăm Nhật Lệ.

“Chị thuê tụi em đánh với hần hả?”

“Phải, 5 đứa chúng mày sợ gì một mình nó chứ?”

Hà ngẩng mặt lên, để lộ nửa khuôn mặt với nụ cười nửa miệng, mấy tên kia lập tức nuốt nước bọt, lại quay sang bảo Lệ.

“Sao chị không nói là đi đánh Hà Nhật, sao chị lại nói là một con nhóc gầy gò chứ?”

“Nó chẳng phải con nhóc gầy gò sao?” Lệ nhú mày nhìn lũ này, sao vừa nhìn thấy Hà đã run như cây sậy thế này, có gì đáng sợ chứ.

Hà nhìn cái lũ trước mặt mình, rồi cất giọng lạnh lùng.

“Sao? Chẳng phải đến bắt ta sao? Lại đây đi chứ? Mặc dù ta đang bị thương nhưng cứ lên cả đây, sao cứ đứng du ** một góc thế!”

Lệ nghe Hà nói, tức quá, bảo đàn em.

“Chúng mày có lên không?”

~~ không có tiếng trả lời

~

Hà gọi Hưng lại gần, nói thầm. Mấy tên kia chỉ là mấy thằng đi kiếm miếng ăn nhưng đã nghe danh đại ca của Black Rose là Hà Nhật một lúc có thể hạ đến 15 tên. Có lần bị thương nặng, nhưng không bao giờ ngã gục, luôn làm cho bọn đứng cạnh mình ngã hết rồi mới ngã. Từ đây chúng luôn tránh để không đụng đến Black, lần trước trong một lần chứng kiến đại ca Hà Nhật đánh ngã đại ca Lê Long giữa đường thì chúng đã sợ. Giờ lại càng sợ hơn.

Thấy Hưng gật đầu lia lại với Hà, rồi đi về phía mình, Lệ nói.

“Chúng mày lên đi chứ!”

“Chị à...tụi emmm...”

Hưng đi đến trước mặt Lệ, nói.

“Sếp nói nếu không muốn trọc lần hai thì nên biết điều, nếu không thì đừng có trách, hôm nay sếp đang có hứng đánh nhau, có thể đánh với sếp không?”

Lệ nghe vậy mặt tái mét, nhưng vẫn kịp nói.

“Nó đang bị thương, nếu ai đánh được nó sẽ có 10000 đô.”

“10000 đô.”

Nghe thấy tiền, lập tức tụi nó mắt sáng lên. Lập tức quên hết sợ, chạy đến.

Hưng đứng gần đó, xử lí được ba tên. Còn hai tên chạy đến. Hà chưa kịp làm gì thì.

“Bốp..”

“Bốp..”

Hai tên đó lùi lại, mặt lại tái lên, lấp bắp.

“Tôn... Chấn Vũ...”

“Lũ chúng mày chán sống rồi hả?” Vũ dùng cái giọng lạnh không thể tả.

Mấy tên kia chưa kịp làm gì thì lại có thêm hai cái xe ô tô chạy đến, 7 tên đi ra. Lệ thấy lũ kia vô dụng quá bèn gọi thêm người đến. Lệ nói.

“Tôn Chấn Vũ...hôm nay. Một là tôi chết, hai là cô ta chết, anh chọn đi.”

“Nhật Lệ!” Vũ nhìn Lệ bằng cái nhìn sắc lẹm. Lệ hơi giật mình, sau đó là sự tổn thương, Lệ hét lên.

“Giải quyết cả ba đi, không được để ai sống, có sống cũng phải sống không bằng chết.”

15. Chương 15

Một lúc có đến 7 tên xông lên. Đối với Vũ thì 7 tên này không có vấn đề gì quá khó cả, nhưng mà sau lần ngã đầu tiên, chúng chạy lại xe lôi côn và gây ra. Hưng thấy vậy lập tức chạy về xe của mình, trong cốp xe luôn có vũ khí. Tung cho Vũ một cây gậy gỗ, đưa cho Hà một cái côn mặc dù Hà không tham gia đánh nhau.

Mặc cho bọn chúng đứng đánh nhau, Hà cầm côn đi về phía Nhật Lệ.

“Muốn tham gia không?” Hà cười nhạt.

“Mày...”

“Sao?” Hà hơi nghiêng đầu.

“Chết đi...” Lệ hét lên cùng lúc với cái tên đang sau Hà giơ cái gậy lên.

Dưới vành mũ lưỡi trai, lộ ra một nụ cười nửa miệng.

“Bốp.”

Một cú đá hậu trúng ngực tên đó, tiếp theo Hà tung cái côn trong tay, đánh tới tấp vào tên đó. Tên đó vừa giờ tay đỡ, vừa nói.

“Đại ca Hà Nhật, em xin lỗi mà, em...”

“Đoàng...”

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hà cảm thấy nhói ở vùng lưng..ngoảnh lại, Lệ đang cầm khẩu súng ngắn, tay run run, mặt tái mét.

Hà cắn răng, xém tí thì ngồi khụy xuống. Nhưng Hà không ngã, vẫn ngẩng cao đầu,nói.

“Được đấy! Dùng súng sao?”

Máu tuôn từ vết thương ra ngày càng nhiều, đó cũng chính vào chỗ mà Hà mới bị đánh hôm trước. Hưng sợ hãi chạy đến.

“Sếp, chúng ta...phải đi bệnh viện.”

Rồi mặc Hà có đồng ý hay không, Hưng kéo Hà vào cái xe ô tô gần đấy, nhưng cậu không biết lái ô tô, lại nghe tiếng Hà bên cạnh.

“Dùng gót chân trái nhấn chân côn hết cỡ rồi từ từ thả ra...”

Hưng làm theo lời Hà thì thảo bên tai, nhưng vì chưa quen tí thì ngã xuống bãi mấy lần liền. Hà thì đã ngất xỉu, máu chảy be bét cái ghế. Hưng sợ quá, gào lên.

“Sếp ơi cố lên, sắp đến nơi rồi....”

Cuối cùng cũng nhìn thấy cái bệnh viện, Hưng lập tức nhấn chân phanh...Kitsss một cái tí thì lật cả xe lên. Vừa mở cửa xe đã thấy có xe cấp cứu chờ sẵn, Hưng cùng bác sĩ đưa Hà vào trong. Nhìn mặt Hà tái mét, miếng băng trên tay đã nhuốm thành màu đỏ, hưng thấy vô cùng hoảng sợ, ra sức chạy theo bác sĩ. Và Hưng chỉ dừng lại ở phòng phẫu thuật. Thầm cầu mong sếp không bị làm sao.

Đang tâm trạng đứng ngồi không yên, bác sĩ đi ra ngoài.

“Xin lỗi, ai là người nhà của bệnh nhân này ạ?”

“A, tôi..tôi là bạn của bệnh nhân.”

“Xin lỗi, chúng tôi cần nhóm máu AB, anh có không ạ? Ngân hàng máu không còn đủ để tiếp cho bệnh nhân!”

“AB? Tôi..tôi nhóm máu A.”

“Tôi có máu AB.” Vũ chạy vào vừa đúng lúc.

“A, Anh cũng là người nhà bệnh nhân hả?”

“Vâng, tôi là người nhà bệnh nhân.”

“Mời anh đi theo tôi.”

“Vâng...”

...

2 ngày sau.

Hà vẫn chưa tỉnh dậy. chỗ xương đó mới bị gãy lại bị một phát đạn gần vào chỗ đó nên bác sĩ đã phải phẫu thuật và xếp lại xương cho Hà. Hơn một ngày trời phẫu thuật mới xong, giờ Hà vẫn chưa tỉnh lại. Mọi người đang ngồi xung quanh chờ Hà tỉnh và nghe lại câu chuyện từ Vũ.

Từ lúc Lệ bắn Hà xong sợ quá chui lên xe về nhà luôn, mấy tiếng sau xin phép bố ra sân bay chạy sang nước ngoài luôn. Giờ mọi người chỉ biết là Lệ đang ở Chicago nhưng không biết chính xác là đang ở vùng nào. Nói đúng hơn thì Lệ bỏ chạy, bỏ tất cả để thoát thân.

Bố của Lệ cũng đến xin lỗi gia đình Hà và chịu chi phí cho ca phẫu thuật vừa qua. Ông nói ông rất ân hận, ông không nên cho Lệ mang súng, vì ngày xưa ở Mỹ những đứa trẻ luôn được dạy là “Hãy đối xử với mọi người xung quanh thật tốt vì có thể họ có súng!” chính vì vậy ông cũng đã cho Lệ học bắn súng nhưng không ngờ có ngày lại gây ra kết quả thế này.

Vì Lệ bỏ đi nên hôn ước giữa hai người đã được xóa bỏ. Điều này làm Vũ vui nhưng khi nhìn Hà vẫn đang nằm mê man trên giường bệnh cậu lại cảm thấy sợ. Liệu Hà có bị gì về sau không? Cánh tay này sẽ không sao chứ?

*

Bước sang ngày thứ năm.

Hà hé hé mắt nhìn xung quanh. Mọi thứ đều có màu trắng. Một tay Hà hiện đang bó bột, một tay thì đang truyền nước. Hà ngoảnh nhìn xung quanh, không có ai trong phòng cả, nhìn cái đồng hồ treo tường. Giờ là 8h sang, chắc mọi người đi học. Cố gắng ngồi dậy, vai đau nhức và nặng kinh khủng, Hà cảm thấy người mình chẳng có chút sức lực nào hết , và Hà ghét cảm giác này.

“Xoạch” Cửa phòng bệnh mở ra.

Mười hai người con trai chen nhau bước vào.

“Từ từ..đừng chen lấn...nè”

“Suyt..đây là bệnh viện nhỏ tiếng thôi” Hưng đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

Khi nhìn Hà đang ngồi trên giường lập tức bọn họ đều nói.

“A, sắp tỉnh rồi...”

“Sếp đã hôn mê 5 ngày rồi đấy!”

“Sếp làm tụi em lo quá.”

Hà bật cười, nói.

“Cảm ơn mọi người, tôi chỉ bị gãy tay thôi, gì mà ghê vậy?”

“Ui sếp ơi...” Hưng nói.

“Gì cơ?”

“Sếp là con gái hả?”

“Hả?” Tất cả mọi người đều đồng thanh nhìn vào Hưng rồi lại nhìn Hà.

Hà ngạc nhiên, xong rồi nhìn bọn họ.

“Bộ...mấy cậu vẫn nghĩ tôi là con trai hả?”

“Rầm...” Tất cả đều ngã xuống, sau đó.

“Thì ra sếp là con gái!”

“Sao sếp mạnh vậy?”

“Thì ra thủ lĩnh nổi tiếng của chúng ta là con gái...”

“...”

Hà nhìn bọn họ, rồi chìa tay ra.

“Vậy giờ chính thức làm quen nhé. Tôi là Lê Vũ Nhật Hà!”

“Vâng, sếp!”

Từng người bắt tay Hà, được cái ngày xưa bắt tay với khoác vai mãi không sao mà hôm nay chỉ bắt tay thôi mà chàng nào cũng đỏ mặt hết á, ngộ ghê cơ.

“Thôi sếp nghỉ ngơi, tụi em về. Rảnh tụi em lại ghé thăm.”

“Cảm ơn mọi người nhé!” Hà đưa tay vẫy vẫy bọn họ.

*

Chiều hôm đó Vũ vào thăm Hà. Thấy Hà đã tỉnh lại, Vũ nói cho Hà nghe về việc đã hủy hôn với Lệ. Vì trong phòng chán quá nên Hà nói Vũ đưa mình ra ngoài chơi. Hiện tại Vũ đẩy xe đưa Hà ra ngoài đi dạo.

Cảnh hoàng hôn thật là đẹp, Hà nhìn rồi mỉm cười. Dạo này tuy có nhiều việc xảy ra nhưng kết quả thì không quá tồi tệ. Đặc biệt cô càng ngày càng thấy anh em trong bang thật dễ thương.

Vũ đang đứng đằng sau Hà đột nhiên đi ra phía trước. Cậu nhìn Hà một lúc rồi mỉm cười, hỏi.

“Vui nhỉ?”

“Đương nhiên rồi!” Hà đắc ý lại cười to hơn.

“Vậy, chúng ta đính hôn nhé?”

“Hửm, bộ không thấy tôi vẫn bị gãy tay đây hả?”

“Đương nhiên là anh thấy! Anh sẽ đợi mà.”

Hà há hốc ra khi nghe Vũ thay đổi cách xưng hô.

“Anh nói một lần thôi, em nghe nhé. Anh yêu em, Hà à!”

Nhìn mặt Hà vẫn nhăn nhó, Vũ cau mày hỏi.

“Sao thế?”

“Làm ơn cho tôi thời gian thích ứng với cách xưng hô mới của cậu được không?” Hà cười nhăn nhó.

“Chắc.” Vũ tắc lưỡi, xong rồi nói “Vây. Sếp à, tôi yêu sếp!”

“Để nghe hơn rồi đó” Hà gật gù, rồi ôm cổ Vũ “Tôi cũng yêu cậu, khỉ đỏ à!”

“Khỉ đỏ?”

“Phải, Khỉ đỏ. Có vấn đề gì à?”

“Không. Khỉ đỏ thì khỉ đỏ.” Vũ cười.

Trong ánh tà dương, bóng hai người đổ dài trên mặt đất và hòa vào thành một. Một nụ hôn ngọt ngào sẽ kết thúc câu chuyện và mở ra một câu chuyện mới cho họ, cho tôi và cho cả các bạn nữa!!!

Lời kết:

Trong cuộc sống có nhiều khó khăn, nhưng hãy vượt qua những khó khăn bạn nhé, khi vượt qua nó, ta sẽ có những thứ vô cùng ngọt ngào, như tình yêu ngọt xít của cô nàng tomboy Nhật Hà với anh chàng “Cấp dưới”- tên mới là khỉ đỏ, Chấn Vũ chẳng hạn. Cảm ơn mọi người đã đọc tác phẩm đầu tay ngọt xít của tui mà tui viết từ năm lớp 9, giờ mới thực sự hoàn thành!!! Thanh kiu!!!!

Mặc dù vẫn muốn viết thêm vì tình yêu của hai người nhưng tui lại là một người lười biếng. Hôm nay tui ngồi cả buổi để viết đoạn cuối này, nếu cái kết chưa hợp lòng với các bạn thì tui rất tiếc, vì tui là con người...không biết lãng mạn là gì hết á. Nhưng dù gì cũng cảm ơn mọi người đã đọc và đi cùng tui trong suốt...một tháng qua. Hehe. Thời gian hoàn thành quá kỉ lục...he he he..

Hẹn gặp lại mọi người trong fic mới nhất của tui.

“Phải chăng...là định mệnh!” Nhưng ko biết có ai đọc không nữa...thôi, dù gì cũng cảm ơn mọi người một lần nữa.....!!!!

16. Chương 16: Ngoại Truyện 1

Một ngày đẹp trời, Hà đi từ bệnh viện về, vừa đi vừa nhìn ngang nhìn dọc xung quanh, bất chợt nhìn thấy...

Vũ đang cười vô cùng vui vẻ với một cô nàng nào đó trong nhà hàng bên đường. Nhìn một hồi, Hà đánh ánh mắt đi hướng khác, bỏ về nhà trước.

Hai người ở trong một ngôi biệt thự nhỏ ở ngoại ô, Hà hiện giờ là một biên tập viên của một tuần báo, Vũ thì thừa kế tập đoàn của bố mình. Hai người sống với nhau khá ổn nhưng vẫn có vô số những việc xảy ra. Như ngày hôm nay chẳng hạn.

Vừa về đến nhà, Hà đi ngay vào bếp nấu món Vũ thích nhất rồi đi ra ngồi ở phòng khách, mở lap top làm việc.

Hơn 1 tiếng sau, có tiếng xe ô tô ở cổng, Hà không đi ra ngoài mà cứ ngồi lì ở phòng khách, đến khi Vũ vào thấy Hà đang ngồi ở phòng khách, lại nghe mùi thơm của thức ăn, cậu vút ngay cặp lên ghế, đi ra ôm Hà từ phía sau.

“A, về nhà là sướng nhất!”

Hà không hề nói gì vẫn tiếp tục gõ máy, Vũ giật mình, bỏ tay ra đi vòng ra trước mặt Hà, hỏi.

“Vợ ơi, em giận cái gì à?”

Lúc này Hà mới quay sang nhìn Vũ, vẻ mặt vô cùng thản nhiên hỏi.

“Trên người anh có mùi nước hoa phụ nữ?”

Vũ thót người, ngửi ngửi xung quanh rồi gãi đầu cười cười.

“Hôm nay có cuộc trao đổi với giám đốc Mai Lâm ý mà..”

“Ồ, thế sao?” Hà lại nhìn vào màn hình “Không hiểu trao đổi kiểu gì mà có cả mùi nước hoa của cô ấy vậy?”
Vũ há mồm, rồi lập tức giơ tay lên trời thề.

“Anh dám thề là anh chỉ đi đến nhà hàng trao đổi, anh không hề làm việc gì khác.”

“Biết rồi..” Mặt Hà lạnh tanh nhìn màn hình không nhìn Vũ, Vũ hồi lỗi.

“Anh đảm bảo là không có việc này xảy ra lần hai đâu, đừng bơ anh mà..” Vũ ngồi ngay lên ghế ôm Hà năn nỉ. Bình thường là những bà vợ phải quay sang hỏi lí do với tâm trạng gay gắt nhưng Hà thì ngược lại, cứ hỏi với một thái độ thờ ơ, tất nhiên chàng Vũ nhà ta phải thua thôi, cậu không thể chấp nhận việc vợ mình bơ mình mà.

“Em đâu ngăn cản gì anh bàn chuyện công việc..” Không để ý gì đến lời của Vũ, Hà thản nhiên “Anh chỉ cần không quên đang có người ở nhà đợi cơm anh là được rồi..”

Vũ nghe vậy lập tức quay người Hà lại, tí rơi lap top, cậu khẽ chạm trán mình vào trán vợ, thì thầm.

“Sao anh quên được chứ? Vợ anh là số 1 mà!”

17. Chương 17: Ngoại Truyện 2

“A, sinh con trai..” Vũ thốt lên khi nghe tin Hà vừa sinh con trai, cậu lập tức ra ngoài để phóng xe về. Vừa mở cửa để đi ra ngoài thì thấy hai người đàn ông ở ngoài với nụ cười vô cùng nham hiểm, Vũ cười gượng xua tay.

“Tha cho tôi đi, hôm nay vợ tôi sinh mà..”

“Sinh thì mới cần phải phạt..” Hiếu tay cầm chai rượu, cùng An lôi Vũ trở lại phòng giám đốc đóng sầm cửa lại.

*

12h đêm.

Hà nằm trên giường trong phòng ngủ ngược lên nhìn đồng hồ, lại nhìn đứa con đang ngủ ngon lành trong vòng tay mình, trong đầu nghĩ thầm.

“Được lắm, đi đâu đêm hôm không về thế này?”

2h sáng.

Vũ lảo đảo đi về nhà, bộ quần áo xộc xệch vì bị lôi đi lôi lại quá nhiều. Vừa mở cửa ra, đã thấy vợ mình ngồi ở phòng khách rồi. Cậu lảo đảo đi đến hỏi.

“Sao em lại ngồi ở đây? Em còn yếu mà?”

Hà không nói gì, đứng dậy lôi Vũ dậy, đi vào nhà tắm, đẩy vào trong rồi nhốt lại.

“Tắm đi, nồng nặc mùi rượu...”

“Anh cảm thì sao?” Vũ nói lè nhè.

“Cho nhớ đời, gọi từ 10h trưa mà giờ mới vác mặt về, cứ ở đó luôn đi!”

Nói rồi mặc kệ Vũ đập cửa, Hà đi lên gác.

18. Chương 18: Ngoại Truyện 3

“Mẹ ơi, mẹ ơi, bố bắt nạt con...” Một cậu nhóc 3 tuổi chạy vào phòng mẹ. Mẹ cậu đang làm việc bị làm ồn, lập tức đứng bật dậy, hùng dũng dắt con ra ngoài. Hôm nay Vũ nghỉ, nằm nhàn nhạ xem ti vi ở phòng khách. Hà ra nhìn thấy Vũ vô cùng thư thái lập tức vớ lấy cái điều khiển, tắt ti vi cái rụp.

“Ồ, này...” Vũ ngồi bật dậy nhìn Hà, mặt cau có “Anh đang xem mà em làm gì vậy?”

Hà vứt cái điều khiển xuống ghế, đi đến gần Vũ, dùng khuôn mặt du côn ngày xưa, giọng nói lạnh băng.

“Anh bắt nạt gì con?”

Vũ nhìn mặt Hà lại nhớ lại ngày xưa, quen miệng nói.

“Tôi có bắt nạt gì đâu sếp!”

“Không bắt nạt?” Hà nhếch môi cười rồi nói “Vậy đừng để nó vào nói với em là nó bị bố bắt nạt...”

Xong quay đầu, lấy cái điều khiển đưa cho Bin.

“Đó, con mở chiến cơ siêu hạng mà xem...”

Nhìn mẹ đi vào rồi, Bin nhìn sang Vũ vẫn đang ngồi đơ, cười toe.

“Bố ơi, bố sợ mẹ ạ?”

Vũ hết nhìn Hà đang đi vào lại nhìn sang con mình. Lát sau thở dài nói.

“Vẫn chưa tôi luyện đủ, phải cố gắng thêm, haizzz”

19. Chương 19: Ngoại Truyện 4

Lễ kết hôn của An và Trang.

“Cuối cùng thì chỉ còn mình độc thân...” Hiếu ngồi ở bàn tiệc thở dài.

Phượng đang ngồi gần đấy vui vẻ nói.

“Còn em mà...hay thế này, em và anh vẫn còn gỏi đơn hay hai anh em mình lấy nhau đi...”

Câu nói của Phượng khiến mọi người cười ồ, Hà đang lau miệng cho Bin liền nói xen vào.

“Hiếu thì cứ sống độc thân đến già là được...”

Hiếu nghe vậy lập tức quay sang, nhìn Hà rồi chống cằm.

“Câu đó phải nói với cậu chứ? Cậu nói có chồng như đeo gông vô cổ mà, vậy mà lại là người lấy chồng sớm nhất!”

Và tất nhiên, Hiếu nhận được hai ánh mắt sắc lạnh nhìn về mình, lập tức Hiếu quay sang nói với Phượng.

“Anh em mình...lấy nhau đi, anh không dám sống một mình nữa đâu...”

“Ha ha...”

20. Chương 20: Ngoại Truyện 5

“Tôn Chấn Vũ!!!!!!!!!!!!!!” Một giọng vô cùng to lớn vang lên làm rung nhà.

Vũ đang ngủ bù cho đêm qua không ngủ nghe vậy mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, vươn vai ngáp, rồi thông thả đi ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?” Vừa đi vừa ngáp.

“Bộp...” Có một cái gì đó đập vào người Vũ rồi rơi xuống.

Vũ mắt nhắm mắt mở nhặt cái đồ lên và tỉnh ngủ hần khi đó là...

“Anh giải thích đi..” Hà ngồi phịch xuống ghế, cu Bin núp sau lưng mẹ không dám thò đầu ra.

“Anh..anh chẳng biết giải thích gì cả...” Vũ nói rồi lại nhìn vào xấp hóa đơn đòi nợ, (Tên này chơi lô đề gì đây?) lại nhìn Hà “Anh đâu có chơi các trò này.”

“Ồ, hay nhỉ? Không chơi mà nó gửi giấy về báo anh nợ 100 triệu thế hả? Chơi những gì?” Hà liếc nhìn Vũ với ánh mắt sắc lạnh.

Vũ nuốt nước bọt cái ực, chỉ nhớ hôm nào đó say say, rồi kí kí cái gì đó, giờ mất 100 triệu sao? Lại nhìn Hà, Hà vẫn đang tức giận, và Vũ hình như cũng không có lời nào để nói. Hà thở dài, ánh mắt trở lại bình thường, nhìn cu Bin rồi nói giọng nhẹ nhàng.

“Anh nên sống làm sao để sau này con nó nể, đừng có để nó khinh thường mình.. giờ anh cứ suy nghĩ rồi liệu mà trả tiền đi, sau này đừng có như vậy nữa...”

Vũ đứng ngây ra, cậu cắn môi rồi đi đến, ôm Hà, rồi nói giọng thì thầm.

“Cảm ơn em, sẽ ..không có lần sau đâu...”

=> Cuộc sống không phải lúc nào cũng toàn hoa hồng, nhiều người lấy nhau sẽ rất hạnh phúc, còn Vũ vẫn vướng vào một số chuyện và bị vợ chần chỉnh. Nhưng sau mỗi lần chần chỉnh cậu sẽ cảm thấy yêu gia đình mình hơn, yêu một cô vợ có tính cách kì lạ, khác thường. Một cậu con trai ngây thơ và sẽ cảm thấy mình cần có trách nhiệm nhiều hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sep-a-toi-yeu-sep>